

Karl Marx

LOUIS BONAPARTEN
BRUMAIREKUUN KAHDEKSASTOISTA ⁶²

Kirjoittanut Marx
joulukuussa 1851—
maaliskuussa 1852

Julkaistu »Die Revolution»
aikakauslehdessä 1. n:o:ssa,
New York 1852

Valitut teokset kolmessa
osassa, 1. osa, s. 356—441

MARXIN ESIPUHE
VUODEN 1869 TOISEEN PAINOKSEEN

Varhain kuollut ystäväni *Joseph Weydemeyer** aikoi ryhtyä julkaisemaan New Yorkissa poliittista viikkoleh-
teä tammikuun 1. päivästä 1852. Hän pyysi minua kir-
joittamaan sitä varten coup d'état** historian. Niinpä
kirjoitinkin hänelle helmikuun puoliväliin asti joka viik-
ko artikkelia nimeltä »Louis Bonaparten brumairekuun
kahdeksastoista». Mutta sillä välin Weydemeyerin alku-
peräinen suunnitelma raukesi. Sen sijaan keväällä 1852
hän ryhtyi julkaisemaan kuukausijulkaisua »*Die Revolu-
tion*»,⁶³ jonka ensimmäisen vihkon muodostaa kirjoituk-
seni »Brumairekuun kahdeksastoista». Muutama sata
kappaletta löysi silloin tien Saksaan joutumatta kuiten-
kaan varsinaisille kirjamarkkinoille. Muuan äärimmäisen
radikaaliksi tekeytynyt saksalainen kirjakauppias, jolle
tarjosin levitystyötä, torjui aidon siveellisen kauhistuk-
sen vallassa sellaisen »ajallisesti sopimattoman hank-
keen».

Sanotusta selviää, että kyseinen kirjoitelma syntyi
tapausten välittömän vaikutuksen alaisena eikä sen his-
toriallinen aineisto ulotu helmikuuta (1852) pidemmälle.
Sen nykyinen uusintapainos johtuu osittain kysynnästä
kirjakaupoissa, osittain Saksassa olevien ystäväieni vaa-
timuksesta.

Teoksista, jotka ovat käsitelleet samaa aihetta suun-
nilleen *samaan aikaan* kuin minä, on syytä mainita vain
kaksi: *Victor Hugon* »*Napoleon Pieni*» ja *Proudhonin*
»*Valtiokaappaus*».

* Pohjois-Amerikan sisällissodan aikana St. Louisin piirin
sotilaskomendantti.

** — valtiokaappauksen. *Toim.*

Victor Hugo rajoittuu esittämään purevia ja älykkeitä syytöksiä valtiokaappauksen vastaavaa toimittajaa vastaan. Itse tapahtuma näyttää hänen kuvaamaansa tulleen kuin salama kirkkaalta taivaalta. Hän pitää sitä vain yksityisen henkilön väkivallantekona. Hän ei huomaa, että hän tekee tuosta yksilöstä pienen asemesta suuren, kun katsoo hänen omanneen sellaisen persoonallisen aloitevoiman, jollaiselle ei ole vertaa maailmanhistoriasa. Proudhon puolestaan koettaa esittää valtiokaappauksen edeltäneen historiallisen kehityksen tulokseksi. Valtiokaappauksen historiallinen rakennelma muuttuu hänellä kuitenkin vähitellen tuon kaappauksen sankarin historialliseksi puolustamiseksi. Hän tekee siis niin sanottujen *objektiivisten* historioitsijoittemme virheen. Minä sitä vastoin osoitan, miten *luokkataistelu* Ranskassa sai aikaan tilanteen ja olosuhteet, jotka antoivat keskinkertaiselle ja naurettavalle yksilölle mahdollisuuden esittää sankarin osaa.

Kyseisen kirjasen uudelleenmuokkaaminen olisi riistänyt siltä sen omalaatuisen värityksen. Siksi olen tyytynyt vain korjaamaan painovirheet ja poistamaan eräät nykyisin jo käsittämättömiksi käyneet viittaukset.

Kirjoitelmani loppulause: »Mutta mikäli keisarinviitta nostetaan viimein Louis Bonaparten hartioille, on Napoleonin pronssinen kuvapatsas romahtava Vendôme-pylvään⁶⁴ huipulta» on jo käynyt toteen.*

Eversti Charras aloitti hyökkäyksen Napoleon-kulttia vastaan vuoden 1815 sotaretkeä käsittelevällä teoksellaan. Sittemmin ja etenkin viime vuosina Ranskan kirjallisuus on historiantutkimuksen, arvostelun, satiirin ja huumorin aseina tehnyt kokonaan lopun Napoleon-legendasta. Ranskan ulkopuolella tämä perinnäisen kansanuskon valtava romahdus, tämä suunnaton henkinen vallankumous sai osakseen hyvin vähän huomiota ja vielä vähemmän sitä ymmärrettiin.

Lopuksi toivon, että teokseni auttaa poistamaan varsinkin nyt Saksassa yleiseksi tulleen koulufraasin niin sanotusta *caesarismista*. Tällaista pintapuolista historiallista rinnastusta tehtäessä unohdetaan pääasia, nimittäin

---

* Ks. tätä osaa, s. 259. *Toim.*

se, että vanhassa Roomassa luokkataistelua käytiin vain pienen etuoikeutetun vähemmistön piirissä, vapaiden rikkaiden ja vapaiden köyhien välillä, samalla kun suuri tuottava väestöjoukko, orjat, muodostivat vain taistelun passiivisen jalustan. Unohdetaan *Sismondin* sattuva lausunto: Rooman proletariaatti eli yhteiskunnan kustannuksella, kun taas nykyajan yhteiskunta elää proletariaatin kustannuksella.⁶⁵ Kun antiikin päivien ja nykyajan luokkataistelun aineelliset, taloudelliset ehdot ovat niin täysin erilaiset, ei tuon taistelun nostamalla poliittisilla hahmoillakaan voi olla enempää yhteistä kuin Canterburyn arkkipiispalla ja ylipappi Samuelilla.

Karl Marx

L o n t o o s s a 23. kesäkuuta 1869

*Julkaistu Marxin teoksen
Louis Bonaparten
brumairekuun kahdeksastoista
loisessa painoksessa, joka
ilmestyi Hampurissa
heinäkuussa 1869*

*Valitut teokset kolmessa
osassa, 1. osa, s. 356—357*

**ENGELSIN ESIPUHE VUODEN 1885
KOLMANTEEN SAKSANKIELISEEN PAINOKSEEN**

Se että kolmenkymmenen kolmen vuoden kuluttua teoksen »Brumairekuun kahdeksastoista» ensimmäisen painoksen ilmestymisen jälkeen on käynyt tarpeelliseksi ottaa sen uusintapainos, on todistuksena siitä, ettei tuo teos ole tähän mennessä vähääkään kadottanut arvoaan.

Se oli todella nerokas teos. Välittömästi sen tapahtuman jälkeen, joka oli hämmästyttänyt koko poliittista maailmaa kuin salama kirkkaalta taivaalta, tapahtuman, jota eräät kirosivat siveellisen suuttumuksen äänekkäin huudoin ja jonka toiset hyväksyivät pelastuksena vallankumouksesta ja rangaistuksena vallankumouksen haihahduksista, mutta jota kaikki vain kummastelivat ja jota kukaan ei ymmärtänyt — välittömästi tämän tapahtuman jälkeen Marx kirjoitti lyhyen ja purevan teoksen, jossa hän esitti koko Ranskan historian tapahtumat sisäisine yhteyksineen alkaen helmikuun päivistä, selitti joulukuun 2. päivän ihmeen⁶⁶ tuon yhteyden luonnolliseksi ja välttämättömäksi tulokseksi eikä hänen tällöin tarvinnut kertaakaan kohdella valtiokaappauksen sankaria muutoin kuin ansaitun ylenkatseellisesti. Tuo kuva oli piirretty niin mestarillisesti, että jokainen myöhemmin tehty uusi paljastus on tuonut vain uusia todistuksia siitä, kuinka oikein se kuvastaa todellisuutta. Tällainen päivänhistorian erinomainen ymmärtäminen, tällainen tapahtumien selvä oivaltaminen niiden tapahtumishetkellä on todella verratonta.

Siihen kuitenkin tarvittiin tavattoman syvällistä Ranskan historian tuntemusta. Marxilla sitä oli. Ranska on se maa, missä historialliset luokkataistelut on enemmän kuin missään muualla viety joka kerta ratkaisuun

asti ja missä siis ovat myös jyrkkäpiirteisimminkin tulleet esiin ne vaihtelevat poliittiset muodot, joiden sisällä nuo luokkataistelut liikkuvat ja joissa niiden tulokset ilmenivät. Ranska, tuo feodalisminkin keskus keskiajalla, yhteisen säätymonarkian mallimaa renessanssin ajoista asti, murskasi suuressa vallankumouksessa feodalisminkin ja pystytti porvariston puhtaan herruuden klassisemmin ja selvemmin kuin mikään muu maa Euroopassa. Myös päätään nostavan proletariaatin taistelu hallitsevaa porvaristoa vastaan esiintyy tässä maassa niin kärkevässä muodossa, ettei sellaista tunneta missään muualla. Tämä on se syy, jonka vuoksi Marx tutki erikoisen halukkaasti paitsi Ranskan aikaisempaa myös sen nykyhistoriaa kaikissa yksityiskohdissaan, kokosi aineistoa myöhempää käyttöä varten, ja siksi tapahtumat eivät koskaan yllättäneet häntä.

Tähän liittyi vielä toinenkin seikka. Nimenomaan Marx sai ensimmäisenä selville historian suuren liikunnanlain, jonka mukaan kaikkalainen historiallinen taistelu — käytäköön sitä sitten politiikan, uskonnon, filosofian tai muulla ideologian alalla — on todellisuudessa vain yhteiskuntaluokkien taistelun enemmän tai vähemmän selvää ilmenemistä, ja näiden luokkien olemassaolo ja samalla myös niiden väliset yhteentörmäykset johtuvat vuorostaan niiden taloudellisen aseman kehityksen asteesta, tuotannon luonteesta ja tuotantotavasta sekä siitä määräytyvästä vaihdosta. Tämä laki, jolla on historialle samanlainen merkitys kuin energian muuttumisen lailla luonnontieteelle, antoi Marxille myös tässä tapauksessa avaimen Ranskan toisen tasavallan historian ymmärtämiseen. Tässä teoksessaan hän tarkisti tämän historian pohjalta mainitun lain paikkansapitävyyden, ja kolmenkymmenenkolmen vuoden kuluttuakin meidän täytyy sanoa, että tuo kokeilu onnistui loistavasti.

F. E.

*Kirjoitettu 1855
Julkaistu kirjassa:
Karl Marx. Der Achtzehnte
Brumaire des Louis
Bonaparte, Hamburg 1855*

*Valitut teokset kolmessa
osassa, 1. osa, s. 358—359*

LOUIS BONAPARTEN BRUMAIREKUUN KAHDEKSASTOISTA

I

Hegel huomauttaa jossakin, että maailmanhistorian kaikki suuret tapahtumat ja henkilöt esiintyvät niin sanoaksemme kahdesti. Hän on unohtanut lisätä: kerran murhenäytelmässä, toisen kerran farssissa. Caussidière Dantonina, Louis Blanc Robespierrenä, vuosien 1848—1851 vuoripuolue vuosien 1793—1795 vuoripuolueena, veljenpoika setänä. Ja samanlaisena karikatyyrina ovat olosuhteet, joissa brumairekuun kahdeksannentoista toinen laitos ilmestyi!⁶⁷

Ihmiset tekevät itse historiaansa, mutta he eivät tee sitä mielensä mukaan, he eivät tee sitä omavalintaisissa, vaan välittömästi olemassaolevissa, annetuissa ja perinnöksi jääneissä olosuhteissa. Kaikkien edesmenneiden sukupolvien perinteet painavat vuorenraskaina elävien aivoja. Ja juuri kun ihmiset näyttävät olevan suorittamassa kumousta olosuhteissa ja itsessään, luomassa jotakin sellaista, jota ei vielä koskaan ole ollut olemassa, juuri sellaisina vallankumouksellisen kriisin kausina he manaavat hätääntyneinä palvelukseensa menneisyyden henkiä, lainaavat niiden nimiä, taistelutunnuksia ja pukuja esittääkseen maailmanhistorian uutta näytöstä näissä kunnianarvoisissa vanhoissa valepuvuissa ja tällä lainakielellä. Niinpä Luther naamioi itsensä apostoli Paavaliiksi, vuosien 1789—1814 vallankumous verhosi itsensä milloin Rooman tasavallan, milloin Rooman keisarikunnan viittaa, ja vuoden 1848 vallankumous ei keksinyt mitään parempaa, kuin parodioida väliin vuotta 1789, väliin vuosien 1793—1795 vallankumouksellisia perinteitä. Niinpä aloittelija, joka on opetellut vieraan kielen, kääntää sen aina ajatuksellisesti äidinkielelleen, eikä hän

omaksu uuden kielen henkeä eikä osaa käyttää sitä vapaasti, niin kauan kunnes hän alkaa tulla toimeen ilman käännöstä eikä muistele äidinkieltään käyttäessään opittua kieltä.

Tuota vainajien maailmanhistoriallista esiinmanamista tarkkaillessa havaitsee heti silmiinpistävää erilaisuutta. Camille Desmoulins, Danton, Robespierre, Saint-Just, Napoleon, nämä Ranskan vanhan vallankumouksen sankarit samoin kuin puolueet ja suuret kansanjoukot suorittivat roomalaisissa puvuissa ja roomalaiset fraasit huulillaan oman aikansa tehtävän, vapauttivat kahleista ja pystyttivät nykyaikaisen *porvarillisen* yhteiskunnan. Toiset murskasivat pirstaleiksi feodalismien perustan ja niittivät ne feodaalipäät, jotka sillä olivat kasvaneet. Toinen loi Ranskassa olosuhteet, joiden vallitessa vasta voitiin kehittää vapaata kilpailua, käyttää parselloitua maaomaisuutta ja ottaa käyttöön kahleista vapautunut kansakunnan teollinen tuotantovoima, ja Ranskan rajojen ulkopuolella se lakaisi kaikkialla pois feodaaliset laitokset sikäli kuin se oli tarpeellista vastaavanlaisen, ajanmukaisen ympäristön luomiseksi Ranskan porvarilliselle yhteiskunnalle Euroopan mannermaalla. Heti kun uusi yhteiskuntamuodostuma oli valmis, katosivat oitis ikivanhat jättiläiset ja niiden mukana henkiinherännyt roomalaisuus — nuo Brutukset, Gracchukset, Publicolat, tribuunit, senaattorit ja itse Caesarkin. Porvarillinen yhteiskunta oli järkevän käytännöllisenä synnyttänyt todelliset tulkkinsa ja äänitorvensa: Sayt, Cousinit, Royer-Collardit, Benjamin Constantit ja Guizotit. Sen todelliset sotapäälliköt istuivat liikekonttorien pöytien takana ja paksupäinen Ludvig XVIII oli sen valtiollinen päämies. Antautuneena kokonaan rikkauden luomiseen ja rauhanomaiseen kaupalliseen kilpataisteluun tänä yhteiskunta ei enää muistellut, että roomalaisajan haamut olivat vartioineet sen kehtoa. Niin epäsanakarillinen kuin porvarillinen yhteiskunta on, tullakseen maailmaan se oli kuitenkin tarvinnut sankaruutta, uhrautuvaisuutta, terroria, kansalaissotaa ja kansojen taistelua. Sen gladiaattorit löysivät Rooman tasavallan klassisen ankarista perinteistä ne ihanteet ja taidemuodot, sen itsepetoksen, joita he tarvitsivat salatakseen itseltään

taistelunsa ahtaan porvarillisen sisällön ja säilyttääkseen intonsa suuren historiallisen murhenäytelmän tasolla. Samalla tavoin olivat Cromwell ja Englannin kansa vuosisataa aikaisemmin, toisella kehitysasteella, lainanneet Vanhan Testamentin kielen, intohimot ja illuusiot porvarillista vallankumoustaan varten. Kun todellinen päämäärä oli saavutettu, kun Englannin yhteiskunnan porvarillinen muodonvaihdos oli suoritettu loppuun, Locke syrjäytti profeetta Habakukin.

Vainajien henkiinherättämisen tarkoituksena näissä vallankumouksissa oli siis uusien taistelujen ylistäminen eikä vanhojen parodiointi, sen tarkoituksena oli kyseisen tehtävän isottelu mielikuvituksessa eikä sen todellisen ratkaisemisen pakoilu, sen tarkoituksena oli vallankumouksen hengen uudelleen löytäminen eikä sen aaveen toimittaminen vaellukselle.

Vuosina 1848—1851 kierteli maata vain vanhan vallankumouksen aave alkaen Marrastista, tuosta ukko Baillyksi naamioituneesta républicain en gants jaunesista* aina siihen seikkailijaan asti, joka kätki triviaalin inhottavat piirteensä Napoleonin rautaisen kuolinnaamion alle. Kokonainen kansa, joka luuli vallankumouksen kautta kiihdyttäneensä etenevää liikettään, havaitseekin äkkiä joutuneensa siirretyksi takaisin edesmenneeseen aikaan, ja ettei entisyyteen paluusta olisi mitään epäilystä, herätetään henkiin vanha todellisuus, vanha ajanlasku, vanhat nimet, vanhat asetukset, joiden luultiin jo kauan sitten siirtyneen muinaistutkimuksen piiriin, ja vanhat kätyrit, joiden luultiin jo ammuin mädänneen. Kansakunta on kuin Bedlamin⁶⁸ hullu englantilainen, joka kuvitteli elävänsä muinaisten faaraoitten aikaa ja valitti päivästä päivään, miten kovin hänen täytyi raataa kullankaivajana Etiopian vuorikaivoksissa maanalaiseen vankiluolaan teljettynä, otsallaan himmeästi valaiseva lamppu, takanaan orjavouti pitkine ruoskineen ja kivosaukolla sekava joukko barbaarisotamiehiä, jotka eivät ymmärtäneet enempää toistensa kuin pakkotyöläistenkään puhetta, sillä kaikki puhuivat eri kieltä. »Ja minun vapaana syntyneen brittiläisen», huokasi hullu englan-

* — säämiskähansikkaisesta tasavaltalaisesta. *Toim.*

tilainen, »täytyy alistua kaikkeen tähän hankkiakseni kultaa muinaisille faaraoille». »Maksaakseni Bonapartesuvun velat», huokaa Ranskan kansa. Täysijärkisenä tuo englantilainen ei voinut päästä eroon päähän piintyneestä kullanhankkimisajatuksesta. Ranskalaiset eivät vallankumousta suorittaessaan voineet päästä eroon Napoleon-muistoista, mitä todistivat vuoden 1848 joulukuun 10. päivän⁶⁹ vaalit. He kaipasivat vallankumouksen vaaroista takaisin Egyptin lihapadoille⁷⁰, ja vastauksena oli vuoden 1851 joulukuun 2. päivä. He eivät saaneet ainoastaan vanhan Napoleonin pilakuvaa, vaan he saivat myös itse vanhan Napoleonin karikoituna, sellaisena, jollaiselta hän olisi pakostakin näyttänyt yhdeksännentoista vuosisadan puolivälissä.

Yhdeksännentoista vuosisadan yhteiskunnallinen vallankumous voi ammentaa runoutensa vain tulevaisuudesta, mutta ei menneisyydestä. Se ei voi aloittaa tehtävänsä suorittamista ennen kuin on pyyhkäissyt olemattomiin kaiken menneisyyteen liittyvän taikauskon. Varhaisemmat vallankumoukset tarvitsivat menneisyyden maailmanhistoriallisia muistoja hämätäkseen oman sisältönsä. Yhdeksännentoista vuosisadan vallankumouksen täytyy antaa kuolleiden haudata kuolleen tajutakseen oman sisältönsä. Ennen fraasi oli sisältöä tärkeämpi, nyt on sisältö fraasia tärkeämpi.

Helmikuun vallankumous oli *yllätys* vanhalle yhteiskunnalle, ja kansa julisti tämän odottamattoman *iskun* maailmanhistorialliseksi teoksi, josta uusi aikakausi oli alkava. Joulukuun 2. päivänä helmikuun vallankumous katoaa taitavan huijarin tempun ansiosta, ja osoittautuu, ettei hävitettykään monarkiaa, vaan ne liberaalit myönnetykset, jotka vuosisataisella taistelulla oli monarkialta otettu. Sen sijaan, että itse *yhteiskunta* olisi valloittanut itselleen uuden sisällön, ainoastaan *valtio* näyttää palanneen vanhimpaan muotoonsa, miekan ja papinkaavun hävyttömän alkeelliseen herruuteen. Niinpä vuoden 1848 helmikuun coup de mainiin* on vastauksena vuoden 1851 joulukuun coup de tête**. Millainen voitto, sellainen hä-

* — rohkea, päättävä teko. *Toim.*

** — ajattelematon teko. *Toim.*

viö. Näiden tapahtumien välinen aika ei kuitenkaan ollut kulunut hyödyttömästi. Vuosina 1848—1851 ranskalainen yhteiskunta kävi taannehtivasti, lyhintä, vallankumouksen tietä läpi ne opetukset ja kokemuksen, joiden olisi pitänyt säännönmukaisen, niin sanoakseni akateemisesti oikean kehityksen puitteissa edeltää helmikuun vallankumousta, jos tämä olisi ollut jotain suurempaa kuin pelkkää pintajärkytystä. Yhteiskunta näyttää nyt joutuneen lähtökohtaansakin taemmaksi; todellisuudessa sen on ensin luotava itselleen vallankumouksellinen lähtökohta, tilanne, olosuhteet ja edellytykset, joiden vallitessa uudenaikainen vallankumous vain muodostuikin totiseksi todeksi.

Porvarilliset vallankumoukset, kuten esimerkiksi 18. vuosisadan vallankumoukset, rynnistävät nopeasti voitosta voittoon, niiden dramaattiset tehosteet ovat toinen toistaan voimakkaampia, ihmiset ja tapahtumat erottuvat taustastaan kuin tulenpalavat timantit, joka päivä henkii hurmosta; mutta nuo vallankumoukset ovat lyhytikäisiä, ne pian saavuttavat huippukohtansa, ja yhteiskunta on pitkän aikaa kohmelossa ennen kuin kykenee selvin päin omaksumaan myrsky- ja kiihkokautensa saavutukset. Sitä vastoin proletaariset vallankumoukset, jollaisia ovat 19. vuosisadan vallankumoukset, arvostelevat alati itseään, keskeyttävät tuon tuostakin kulkunsa, palaavat uudelleen siihen, mikä näytti jo loppuun suoriteltulta, alkaakseen sen jälleen alusta, pilkkaavat säälimättömän perinpohjaisesti ensi yritystensä puolinaisuuksia, heikkouksia ja surkeuksia, ne näyttävät iskevän vastustajansa kumoon vain siksi, että tämä imisi maasta uusia voimia ja nousisi jälleen pitkin pituuttaan entistä jättimäisempänä, perääntyvät yhä uudelleen omien päämääriensä epämääräisen valtavuuden edessä, kunnes muodostuu tilanne, joka tekee kaikkinaisen perääntymisen mahdottomaksi ja kunnes itse olosuhteet vaativat:

Hic Rhodus, hic salta!
Tässä on ruusu, tanssi tässä!⁷¹

Jokaisen keskitason tarkkailijankin, vaikka hän ei olisikaan seurannut askel askeleelta Ranskan tapahtumien kehitystä, täytyi muuten aavistaa, että tuota val-

lankumousta odotti ennen kuulumaton häpeä. Riitti kun vain kuunteli sitä itsetyytyväistä voitonriemuista nalkutusta, millä herrat demokraatit onnittelivat toisiaan vuoden 1852 tuokokuun toisen sunnuntain⁷³ ihmeitätekevien seurausten johdosta. Tuo vuoden 1852 toukokuun toinen sunnuntai oli heidän aivoissaan kiteytynyt päänäpintymäksi, dogmiksi, samanlaiseksi kuin kiliastien⁷³ aivoissa se päivä, jona piti tapahtua Kristuksen uuden tulemisen ja alkaa tuhatvuotisen valtakunnan. Heikkous on aina pelastautunut luottamalla ihmeeseen; se luuli voittaneensa vihollisen, kun oli manannut sen mielikuvituksessaan olemattomiin ja kadotti kaiken todellisuudentajun ylistäessään toimettona pilviin asti tulevaisuuttaan ja suurtekoja, jotka se aikoi suorittaa, mutta joista ei katsonut tarpeelliseksi ilmoittaa enneaikaisesti. Nuo sankarit, jotka koettavat kumota mielihiteen ilmeisestä kyvyttömyydestään osoittamalla myötätuntoa toisiaan kohtaan ja yhdistymällä erikoiseksi ryhmäksi, olivat jo keränneet kampeensa ja otettuaan ennakkomaksuna laakeriseppeleensä puuhasivat paraikaa arvopaperimarkkinoilla diskontatakseen in partibus⁷⁴ tasavaltansa, joita varten he olivat kaikessa hiljaisuudessa, heille ominaisella vaatimattomuudella järjestäneet huolehtivasti hallitushenkilökunnan. Joulukuun 2. päivä oli heille kuin salaman isku kirkkaalta taivaalta, ja kansat, jotka mielenmasennuksen aikoina antavat mielellään kovaaäänisimmän huutajan vaihtaa salaisen pelkonsa, vakuuttuivat ehkä siitä, että ajat, jolloin hanhien kaakatus saattoi pelastaa Capitoliumin⁷⁵, ovat jo ohi.

Perustuslaki, kansalliskokous, dynastiset puolueet, siniset ja punaiset tasavaltaiset, Afrikan sankarit, ukkosenjylinä puhujalavoilla, päivälehdistön kalevantulet, koko kirjallisuus, politiikan nimimiehet ja tieteen kuuluisuudet, siviililaki ja rikosoikeus, liberté, égalité, fraternité* ja vuoden 1852 toukokuun toinen sunnuntai — kaikki tuo katosi kuin harhakuva sellaisen miehen magisista sanoista, jota hänen vihollisensakaan eivät tunnusta vellhoksi. Yleinen äänioikeus sai jäädä hetkeksi eloon nähtävästi vain sitä varten, jotta se kaiken maail-

---

* — vapaus, tasa-arvoisuus, veljeys. *Toim.*

man nähden kirjoittaisi omakätisesti testamenttinsa ja julistaisi kansan nimissä: »Kaikki mikä maailmaan syntynee, vain häviötä ansaitsee».*

Ei riitä jos sanotaan ranskalaisten tapaan, että heidän kansakuntansa yllätettiin. Kansakunnalle niin kuin naisellekin ei anneta anteeksi sitä varomattomuuden hetkeä, jona ensimmäinen vastaantullut seikkailija voi tehdä sille väkivaltaa. Sellaiset sanankäänteet arvoitusta eivät ratkaise, niissä vain sanotaan asia toisin sanoin. Yhä jää selitettäväksi, kuinka kolme huijaria noin vain kykeni yllättämään 36-miljoonaisen kansakunnan ja vastarintaa kohtaamatta viemään sen vankeuteen.

Kerratkaamme pääpiirteissään Ranskan vallankumouksen vaiheet helmikuun 24. päivästä 1848 vuoden 1851 joulukuuhun.

Kolme pääjaksoa ovat ilmeisen selviä: *helmikuun jakso*; 4. toukokuuta 1848 — 28. toukokuuta 1849: *tasavallan eli perustuslakia säätävän kansalliskokouksen jakso*; 28. toukokuuta 1849 — 2. joulukuuta 1851: *perustuslailisen tasavallan eli lakiasäätävän kansalliskokouksen jakso*.

Ensimmäistä jaksoa helmikuun 24. päivästä eli Ludwig Filipin kukistamisesta toukokuun 4. päivän 1848, jolloin perustuslakia säätävä kokous kokoontui, varsinaista *helmikuun jaksoa*, voidaan nimittää vallankumouksen *prologiksi*. Sen luonne ilmeni virallisesti siinä, että sen ex tempore pystyttämä hallitus itse julisti itsensä *väliaikaiseksi*, ja kuten hallitus, niin myös kaikki muukin, mitä tuona ajanjaksona pantiin alulle, kokeiltiin tai sanottiin, oli olevinaan *väliaikaista*. Ei kukaan eikä mikään rohjennut ottaa itselleen oikeutta olla olemassa ja todella toimia. Kaikki vallankumousta valmistaneet tai sen kulkua määränneet ainekset: dynastinen oppositio, tasavaltainen porvaristo, demokraattistasavaltainen pikkuporvaristo, sosiaalidemokraattinen työväki saivat väliaikaisesti paikan helmikuun *hallituksessa*.

Toisin ei voinutkaan olla. Helmikuun päivien tarkoituksena oli alun perin saada aikaan vaalireformi, jonka avulla itse omistavan luokan keskuudessa laajennettaiisiin valtiollisesti etuoikeutettujen piiriä ja kukistettai-

---

* Goethe. Faust, 1. osa, 3. kuvaus (Lukukammio). *Toim.*

siin rahaylimystön ehdoton herruus. Mutta kun tilanne kehittyi todella yhteenotoksi, kun kansa nousi barrika-deille ja kansalliskaarti pysytteli passiivisena eikä armeija ryhtynyt vakavaan vastarintaan ja kun hallitsija pakeni maasta, niin silloin tasavallan perustaminen näytti olevan itsestään selvää. Jokainen puolue tulkitsi sen omalla tavallaan. Proletariaatti, joka oli valloittanut tasavallan ase kädessä, iski siihen oman leimansa ja julisti sen *sosiaaliseksi tasavallaksi*. Niin tuli osoitetuksi uuden aikaisen vallankumouksen yleissisältö, joka oli mitä merkillisimmällä tavalla ristiriidassa kaiken sen kanssa, mitä lähinnä olisi välittömästi voitu silloisten olosuhteiden ja asianhaarojen vallitessa saada toteutetuksi ottaen huomioon käytettävän aineiston ja joukkojen saavuttaman kehitystason. Toisaalta tyydytettiin kaikkien muidenkin helmikuun vallankumoukseen myötävaikutaneiden aineiden vaatimukset antamalla niille leijonanosan hallituksessa. Siksipä emme tapaakaan minään kautena sen kirjavampana sekasotkuna korkealentoisia korulauseita ja tosiasiallista epävarmuutta ja avuttomuutta, kiihkeää uudistusintoa ja vanhan rutiinin perusteellista herruutta, koko yhteiskunnan näennäistä harmoniaa ja sen aineiden syvällistä vieraantuneisuutta. Sillä aikaa kun Pariisiin proletariaatti yhä hekumoi eteensä avautuneen suuren näköalan ihanuudesta ja antautui vakavissaan keskustelemaan yhteiskunnallisista ongelmista, yhteiskunnan vanhat voimat ryhmittäytyivät, yhtyivät, tointuivat ja saivat odottamatonta tukea kansakunnan väestönjoukoilta, talonpojilta ja pikkuporvareilta, jotka heinäkuun monarkian⁷⁶ aidakkeiden murruttua ryntäsivät kaikki yhtäaikaan poliittiselle näyttämölle.

Toinen jakso toukokuun 4. päivästä 1848 toukokuun loppuun 1849 on *porvarillisen tasavallan konstituimisen, perustamisen* jakso. Välittömästi helmikuun päivien jälkeen eivät yksinomaan tasavaltalaiset tuottaneet yllätystä dynastiselle oppositiolle ja sosialistit tasavaltalaisille, vaan myös Pariisi yllätti koko Ranskan. Toukokuun 4. päivänä 1848 kokoontunut kansalliskokous, jonka kansakunta oli valinnut, edusti kansakuntaa. Se oli elävä vastalause helmikuun päivien vaatimuksia vastaan, ja sen oli nyt mukautettava vallankumouksen tulokset jäl-

leen porvarillisiin puitteisiin. Pariisin proletariaatti, jolle selvisi heti kansalliskokouksen luonne, yritti turhaan tehdä kansalliskokouksesta väkivaltaisesta lopun 15. toukokuuta⁷⁷, muutamia päiviä sen kokoontumisen jälkeen, hajottaa sen, pirstota jälleen alkutekijöihinsä tuon elimellisen muodon, jossa kansallisen taantumuksen henki uhkasi proletariaattia. Kuten tiedämme toukokuun 15. päivästä ei ollut muuta tulosta, kuin että Blanqui aatetovereineen, ts. proletariaatin puolueen todelliset johtajat, syrjäytettiin julkisen elämän näyttämöltä koko sen jakson ajaksi, joka on nyt tarkasteltavanamme.

Ludvig Filipin *porvarillista monarkiaa* saattaa seurata ainoastaan *porvarillinen tasavalta*, ts. jos kuninkaan nimissä oli hallinnut vähäinen osa porvaristoa, niin nyt on kansan nimissä hallitseva koko porvaristo. Pariisin proletariaatin vaatimukset ovat utooppisia haihatteluja, joista on tehtävä loppu. Perustuslakia säättävän kansalliskokouksen tähän julistukseen Pariisin proletariaatti vastasi *kesäkuun kapinalla*⁷⁸, joka on Euroopan kansalaisotien historian valtavimpia tapahtumia. Porvarillinen tasavalta voitti. Sen puolella olivat rahaylimystö, teollisuusporvaristo, keskisääty, pikkuporvaristo, armeija, mobiilikaartiksi järjestetty ryysyköyhälistö, sivistyneistö, papit ja maalaisväestö. Pariisin proletariaatin puolella ei ollut muita kuin se itse. Yli 3000 kapinallista surmatiin voiton jälkeen, 15 000 karkotettiin ilman oikeudenkäyntiä. Tämän tappion seurauksena proletariaatti siirtyy vallankumouksen näyttämön *taustalle*. Se koettaa jälleen tunkeutua etualalle, kun liike näyttää saavan uutta vaultia, mutta joka kerta yhä heikommin voimin ja yhä vähäisemmin tuloksin. Heti kun jokin sen yläpuolella olevista yhteiskuntakerroksista joutuu vallankumoukselliseen käymistilaan, proletariaatti liittoutuu sen kanssa ja jakaa siten kaikki ne tappiot, joita eri puolueet toinen toisensa jälkeen kärsivät. Mutta nämä jälki-iskut ovat sitä lievempiä mitä suurempaan osaan yhteiskuntaa ne kohdistuvat. Parlamentissa ja lehdistössä olevat proletariaatin huomattavimmat johtajat joutuvat toinen toisensa jälkeen tuomioistuinten uhreiksi, ja yhä epäilyttävämpiä yksilöitä kohoaa johtaville paikoille. Osa proletariaatista antautuu *doktrinäärisiin kokeiluihin, vaihto-*

pankkien ja työväenyhtymien perustamiseen, toisin sanoen ryhtyy liikkeeseen, jossa se kieltäytyy mullistamasta vanhaa maailmaa käyttämällä tämän kaikkia omia valtavia keinoja, vaan yrittää toteuttaa vapauttamisensa yhteiskunnan selän takana, yksityiskeinoin, omien rajoitettujen olemassaolomahdollisuuksiensa puitteissa ja kärsii väistämättä tappion. Proletariaatti ei näytä pystyvän saamaan takaisin omaa vallankumouksellista suuruuttaan eikä myöskään ammentamaan uutta voimaa äskeisistä liitoistaan niin kauan kuin kaikki luokat, joiden kanssa se taisteli kesäkuussa, makaavat menehtyneinä sen rinnalla. Proletariaatti sortui sentään maailmanhistoriallisen suurtaistelun arvoa vastaavalla kunnialla; ei yksin Ranska, vaan koko Eurooppa vapisi kesäkuun maanjäristyksestä, jota vastoin ylempien luokkien myöhemmät tappiot ovat niin mitättömiä, että voitolle päässeen puolueen on pakko häikäilemättä paisutella niitä, jotta huomattaisiin edes jotain tapahtuneen, ja sitä paitsi nuo tappiot käyvät sitä häpeällisemmiksi, mitä kauemmas häviön kärsinyt puolue on etääntynyt proletariaatin puolueesta.

Kesäkuun kapinallisten tappio oli tosin muokannut ja tasoittanut maaperää, jolle porvarillinen tasavalta voitiin perustaa ja rakentaa, mutta se oli myös osoittanut, että Euroopassa on nyt kysymys muusta kuin aiheesta »tasavalta vai yksinvalta». Tuo tappio oli osoittanut, että *porvarillinen tasavalta* täällä merkitsi yhden luokan rajoittamatonta despotiaa toisten yli. Se oli osoittanut, että vanhoissa sivistysmaissa, missä luokkajärjestelmä on kehittynyttä, tuotantoehdot uudenaikaiset ja henkiseen tietoisuuteen vuosisatojen kehitys on luottanut kaikki perinnäisaatteet, *tasavalta* merkitsee yleensä vain *porvarillisen yhteiskunnan vallankumouksellisen uudistamisen poliittista muotoa* eikä sen *olemassaolon konservatiivista muotoa*, kuten esimerkiksi Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, missä luokat, vaikka ne jo ovatkin olemassa, eivät ole vielä vakiintuneet, vaan ovat alituisessa liikkeessä ja vaihtavat yhtämittaa ainesosiaan luovuttaen niitä toisilleen; missä uudenaikaiset tuotantovälineet eivät aiheuta pysyvää liikaväestöä, vaan päinvastoin korvaavat työntekijäin suhteellista puutetta, ja missä kuumeisesti ja nuorekkaasti edistytvä aineellinen tuotanto, jolla on

valloitettavanaan uusi maailma, ei ole antanut aikaa eikä tilaisuutta vanhan henkimaailman hävittämiseen.

Kesäkuun päivinä kaikki luokat ja puolueet yhtyivät *järjestyspuolueeksi* työväenluokkaa — *anarkian*, sosialismin, kommunismin *puoluetta* vastaan. Ne »pelastivat» yhteiskunnan »yhteiskunnan vihollisilta». Ne olivat ottaneet joukkojensa tunnukseksi vanhan yhteiskunnan tunnussanat: »*Omaisuus, perhe, uskonto, järjestys*» ja kannustivat vastavallankumouksen ristiretkeä sanoin: »Tässä voittoas!»⁷⁹ Jokainen niistä lukuisista puolueista, jotka tämän tunnuksen nimissä yhtyivät kesäkuun kapinallisia vastaan, on tästä lähtien, yrittäessään luokkaetujensa vuoksi pitää kiinni vallankumouksellisesta linjasta, kukistuva huutoon: »*Omaisuus, perhe, uskonto, järjestys*». Yhteiskunta tulee pelastetuksi joka kerta, kun sen vallanpitäjien piiri supistuu ja kun omakohtainen etu pääsee voitolle yleisestä edusta. Kaikkinaisesta yksinkertaisimmankin] porvarillisen finanssiuudistuksen, jokapäiväisimmänkin liberalismiin, muodollisimmankin tasavaltaisuuden, latteimmankin demokratismiin vaatimisesta tullaan rankaisemaan kuin »murhayrityksestä yhteiskuntaa vastaan» leimaamalla sen »socialismiksi». Ja lopujen lopuksi »uskonnon ja järjestyksen» ylipapit itsekin potkaistaan Pythian-istuimeltaan, raastetaan yöllä vuoteistaan, sullotaan vankivaunuun, heitetään vankilaan tai ajetaan maanpakoon, heidän temppelinsä hajotetaan maan tasalle, heidän suunsa tukitaan, heidän kynänsä katkaistaan ja heidän lakinsa revitään palasiksi — uskonnon, omaisuuden, perheen ja järjestyksen nimessä. Humalaiset sotamiehet ampuvat yhteislaukauksia parvekkeillaan seisoviin järjestyskiihkoisiin porvareihin, heidän perhepyhäkkönsä häväistään, heidän talojaan pommitetaan huvin vuoksi — omaisuuden, perheen, uskonnon ja järjestyksen nimessä. Lopuksi porvarillisen yhteiskunnan hylkyjoukko muodostaa *järjestyksen pyhän falangin* ja sankari Krapülinski⁸⁰ marssii »*yhteiskunnan pelastajana*» Tuileries'hin.

II

Mutta palatkaamme jälleen esityksemme juoneen.

Kesäkuun päivistä lähtien *perustuslakia* säätävän *kansalliskokouksen* historia on *tasavaltalaisen porvarisryhmän*

vallan ja hajaannuksen historiaa, ryhmän, joka tunnetaan mm. nimillä kolmiväriset tasavaltalaiset, aidot tasavaltalaiset, poliittiset tasavaltalaiset, muodolliset tasavaltalaiset jne.

Ludvig Filipin porvarillisen monarkian aikana tämä ryhmä muodosti *julkisen* tasavaltalaisen *opposition* ja oli siten silloisen poliittisen maailman tunnustettu ainesosa. Sillä oli edustajansa edustajakamareissa ja huomattava vaikutus lehdistössä. Sen pariisilainen äänenkannattaja »National»⁸¹ oli tavallaan yhtä arvossapidetty kuin »Journal des Débats»⁸². Sen asema perustuslaillisen monarkian aikana vastasi sen luonnetta. Se ei ollut mikään suurten yhteisten etujen ja omalaatuisten tuotantoehto-erottava porvariston ryhmä. Se oli tasavaltalaisesti ajattelevien porvareiden, kirjailijoiden, asianajajain, upseerien ja virkamiesten nurkkakunta, jonka vaikutus perustui Ludvig Filipin persoonaan kohdistuvaan maan anti-patiaan, vanhan tasavallan muistoihin, muutamien haaveilijain tasavalta-uskoon, mutta ennen kaikkea *ranskalaiseen nationalismiin*, jonka vihaa Wienin traktaattaja⁸³ ja Englannin kanssa tehtyä liittoa kohtaan se piti jatkuvasti yllä. Ludvig Filipin aikana nauttimastaan kannatuksesta »National» sai suurelta osalta kiittää juuri tuota salaista imperialismia, joka siitä syystä saattoi myöhemmin tasavallan aikana Louis Bonaparten muodossa nousta musertavana kilpailijana vastustamaan itse »Nationalia». »National» taisteli rahaylimystöä vastaan niin kuin koko muukin porvarillinen oppositio. Polemiikki budjettia vastaan, mikä Ranskassa oli samaa kuin taistelu rahaylimystöä vastaan, tuotti niin helposti ansaittua kansansuosiota ja niin runsasta aineistoa puritaanisia *leading articles** varten, ettei »National» voinut olla käyttämättä sitä hyväkseen. Teollisuusporvaristo oli »Nationalille» kiitollinen Ranskan suojatullijärjestelmän orjallisesta puolustamisesta, mihin se muuten ryhtyi enemmän kansallisista kuin kansantaloudellisista syistä, ja koko porvaristo oli sille kiitollinen kommunismia ja sosialismia vastaan suunnattujen vihamielisten parjausten vuoksi. »Nationalin» puolue oli muuten *aito tasa-*

---

* — pääkirjoituksia. *Toim.*

vallalainen, ts. se vaati porvariston herruudelle tasavaltaista muotoa kuningasvältäisen asemesta ja ennen kaikkea itselleen leijonanosaa tuosta herruudesta. Tällaisen muutoksen edellytyksistä sillä ei ollut mitään selvää käsitystä. Mutta sen sijaan sillekin oli päivänselvää — ja tämä myös tuli selvästi ilmi Ludvin Filipin valtakauden loppuaikoina toimeenpannuissa reformibanketeissa — ettei se nauttinut kansansuosiota demokraattisten pikkuporvari- eikä varsinkaan vallankumouksellisen proletariaatin keskuudessa. Nämä aidot tasavaltalaiset olivat — niin kuin aitojen tasavaltalaisten kuuluukin — jo tyytyväisillään Orléansin herttuattaren sijaishallintaan, kun helmikuun vallankumous puhkesi ja nosti heidän tunnetuimmat edustajansa väliaikaiseen hallitukseen. Heillä oli tietenkin alusta alkaen porvariston luottamus ja perustuslakia säättävä kansalliskokouksen enemmistö takanaan. Toimeenpanokunnasta, jonka kansalliskokous kokoonnuttuaan asetti, heitettiin heti pellolle väliaikaisen hallituksen *sosialistiset* ainekset, ja »Nationalin» puolue käytti hyväkseen kesäkuun kapinan puhkeamista päästäkseen eroon myös *toimeenpanokunnasta* ja sitä tietä lähimmistä kilpailijoistaan, *pikkuporvarillisista* eli *demokraattisista tasavaltalaisista* (Ledru-Rollinista ym.). Cavaignac, porvarillis-tasavaltalaisen puolueen kenraali, joka johti kesäkuun teurastusta, tuli eräänlaisin diktaattorinvaltuuksin toimeenpanokunnan tilalle. »National» lehden entisestä päätoimittajasta Marrastista tuli vakituinen perustuslakia säättävän kansalliskokouksen puhe- mies, ja ministerinsalkut kuten kaikki muutkin huomattavat virat joutuivat aitojen tasavaltalaisten huostaan.

Tuo tasavaltalainen porvarisryhmä, joka jo ajat sitten oli pitänyt itseään heinäkuun monarkian laillisena perijänä, havaitsi siis haaveittensa toteutuneen odotettua paremmin. Tuo ryhmä ei kuitenkaan päässyt valtaan niin kuin se oli kuvitellut Ludvig Filipin aikana, ts. porvariston liberaalin kapinan tietä, vaan kukistamalla kartessitulella pääomaa vastaan nousseen proletariaatin kapinan. Se minkä se oli kuvitellut *mitä vallankumouksellisimmaksi* tapahtumaksi, muuttui todellisuudessa *mitä vastavallankumouksellisimmaksi* tapahtumaksi. Hedelmä

putosi sen helmaan, mutta se putosi tiedonpuusta eikä elämänpuusta.

Porvarillis-tasavaltalaisten yksinomaista *herruutta* kesti vain kesäkuun 24. päivästä joulukuun 10. päivään 1848. Sen tulokset tyypistyivät *tasavaltalaisen perustuslain laadimiseen* ja *Pariisiin julistamiseen piiritystilaan*.

Uusi *perustuslaki* oli pohjaltaan vain vuoden 1830 perustuslaillisen kartan⁸⁴ tasavaltalaistettu laitos. Heinäkuun monarkian tiukka vaalisensus, joka syrjäytti poliittisesta vallasta jopa suuren osan porvaristoakin, ei sopinut yhteen porvarillisen tasavallan olemassaolon kanssa. Helmikuun vallankumous oli tuon sensuksen tilalle julistanut oitis välittömän yleisen äänioikeuden. Porvarilliset tasavaltalaiset eivät voineet tehdä olemattomaksi tuota tapahtumaa. Heidän oli tyydyttävä rajoittavaan lisämääräykseen, joka vaati kuuden kuukauden vakituisesta oleskelua vaalipaikkakunnalla. Hallinnon, kunnallishallinnon, oikeuslaitoksen, armeijan jne. järjestely pysyi entisellään, tai mikäli uusi perustuslaki sitä muutti, muutokset koskivat sisällysluetteloa eivätkä sisältöä, nimiä eivätkä asioita.

Vuoden 1848 vapauksien välttämätön yleisesikunta — yksilön vapaus, paino-, puhe-, yhdistymis-, kokoontumis-, oppi-, uskonnonvapaus jne.— sai perustuslaillisen sotisovan, joka teki sen haavoittumattomaksi. Jokainen näistä vapauksista julistetaan näet Ranskan kansalaisen *ehdottomaksi* oikeudeksi, mutta kuitenkin aina sillä varauksella, että se on rajoittamaton vain mikäli sitä eivät rajoita »toisten yhtäläiset oikeudet ja yleinen turvallisuus» tai »lait», joiden tulee pitää juuri sopusoinnussa nuo henkilökohtaiset vapaudet ja yleinen turvallisuus. Esimerkiksi: »Kansalaisilla on oikeus yhdistyä, kokoontua rauhallisesti ja ilman aseita, tehdä anomuksia ja esittää ajatuksiaan lehdistön välityksellä tai muulla tavoin. Näiden oikeuksien nauttimista ei ole rajoittamassa muu kuin toisten yhtäläiset oikeudet ja yleinen turvallisuus» (Ranskan perustuslain II luku, 8. artikla) — »Opetus on vapaata. Opetusvapautta nautittakoon lain säättämien ehdoin ja valtion ylivalvonnan alaisena.» (Sama, 9. artikla) — »Jokaisen kansalaisen asumus on loukkaamaton paitsi lain säättämässä tapauksissa.» (Luku II, 3. artikla) jne.

jne.— Perustuslaki viittaa siis aina vastaisuudessa säädettäviin *elimellisiin* lakeihin, joiden tulee selittää noita varauksia ja säännellä näiden rajoittamattomien vapauksien nauttimista niin, etteivät vapaudet loukkaisi toinen toistaan tai yleistä turvallisuutta. Myöhemmin järjestyksen ystävät säätivätkin nuo elimelliset lait, ja kaikki »vapaudet» säänneltiin sillä tavoin, että porvaristo saattaa nauttia niistä niin, että muiden luokkien yhtäläiset oikeudet eivät loukkaa sitä vähääkään. Aina kun porvaristo kielsi kokonaan nämä oikeudet »muilta» tai salli nauttia niitä määrätyin ehdoin, jotka kaikki tyynni olivat poliisiansoja, tapahtui se aina vain »yleisen turvallisuuden», ts. porvariston turvallisuuden, nimessä, kuten perustuslaissa säädetään. Sen tähden myöhemmin molemmat puolet, niin järjestyksen ystävät, jotka kumosivat kaikki nuo vapaudet, kuin demokraatitkin, jotka vaativat kaikkien niiden ennallistamista, vetosivat täysin oikeutetusti perustuslakiin. Perustuslain jokainen pykälä näet sisältää oman antiteesinsä, oman ylä- ja alahuoneensa, nimittäin yleisen fraasin vapaudesta ja reunahuomautuksen vapauden kumoamisesta. Niin kauan kuin vapauden *nimeä* kunnioitettiin ja estettiin vain vapauden voimaansaattamista — luonnollisesti laillisin perustein —, niin kauan vapauden perustuslaillinen olemassaolo pysyi loukkaamattomana ja koskemattomana, vaikka sen olemassaolosta *jokapäiväisessä* elämässä olisikin tehty perusteellinen loppu.

Tässä niin nerokkaasti loukkaamattomaksi säädetyssä perustuslaissa oli kuitenkin kuin Akilleella eräs haavoittavissa oleva kohta, joka ei kuitenkaan ollut kantapää, vaan pää eli oikeamminkin ne molemmat päät, jotka kruunasivat koko rakennelmaa: toisaalta *lakiasäättävä kokous*, toisaalta *presidentti*. Silmäillessämme perustuslakia havaitsemme, että vain ne pykälät, joissa määritellään presidentin suhde lakiasäättävään kokoukseen, ovat ehdottomia, positiivisia, ristiriidattomia, yhdellä ainoalla tavalla selitettäviä. Porvarillisten tasavaltalaisten oli nimittäin tässä pidettävä huolta oman turvallisuutensa takaamisesta. Perustuslain 45.—70. § on laadittu siten, että kansalliskokous voi perustuslaillisesti syrjäyttää presidentin, mutta presidentti voi syrjäyttää kansallis-

kokouksen vain perustuslainvastaisesti, vain syrjäyttämällä samalla myös perustuslain. Perustuslaissa siis kehoitetaan turvautumaan väkivaltaan sen tuhoamiseksi. Se ei ainoastaan siunaa vuoden 1830 kartan tavoin vallan jakamista, vaan laajentaa tuon jaon sietämättömäksi ristiriidaksi. *Perustuslaillisten voimien peli*, joksi Guizot sanoi lainsäädännöllisen ja toimeenpanevan vallan parlamentaarista jupakkaa, on vuoden 1848 perustuslain mukaisesti alituista uhkapeliä. Toisella puolen on 750 yleisellä äänestyksellä valittua kansanedustajaa, jotka voidaan valita uudelleenkin ja jotka muodostavat kontrolloimattoman, hajottamattoman, jakamattoman kansalliskokouksen, joka nauttii lainsäädännöllistä kaikkivaltaa, päättää lopullisesti sodasta, rauhasta ja kauppasopimuksista, omaa yksin armahdusoikeuden ja pysyy loputtomien istuntojensa ansiosta alati etunäyttämöllä. Toisella puolen on kaikilla kuninkaallisen vallan attribuuteilla varustettu presidentti, joka kansalliskokouksen mieltä kysymättä nimittää ja erottaa ministerinsä, pitää täydellisesti käsissään toimeenpanovaltaa, jakaa kaikki virat ja määrää siten vähintään puolentoistamiljoonan ranskalaisen kohtaloista, sillä juuri niin suuri ihmisjoukko on riippuvainen 500 000 virkamiehestä ja kaikenarvoisista upseereista. Hänen käytettävissään ovat kaikki asevoimat. Hänellä on oikeus armahtaa yksityisiä rikollisia, laskea hajalle kansalliskaarti, erottaa valtioneuvoston suostumuksesta kansalaisten itsensä valitsemissä yleisneuvoston, kantoni- ja kunnallisneuvostojen valtuutettuja. Hänellä on aloite- ja johto-oikeus kaikkiin ulkovaltojen kanssa solmittaviin sopimuksiin nähden. Samaa aikaa kun kansalliskokous on aina etunäyttämöllä ja joka päivä alttiina yleiselle arvostelulle, presidentti viettää huomaamatonta elämäänsä Elysiumin kentillä, mutta silti silmiensä edessä ja sydämessään perustuslain 45. artikla, joka muistuttaa hänelle jok'ikinen päivä: »Frère, il faut mourir!»* Valtasi päättyy kauniin toukokuun toisena sunnuntaina neljäntenä vuotena valituksi

---

* — »Veli, sinunkin on kuoltava!» Tunnus, jolla katolisen trappistien munkkiveljeskunnan jäsenet tervehtivät toisiaan. *Toim.*

tulosi jälkeen! Silloin on tämä ihanuus lopussa, näytelmää ei esitetä toiseen kertaan, ja jos sinulla on velkoja, pidä varasi, että saat ne maksetuiksi perustuslain sinulle myöntämästä 600 000 frangin palkastasi, ellet mieluumin muuta kauniin toukokuun toisena maanantaina Clichyhin!⁸⁵ — Jos kohta perustuslaki näin antaa presidentille todellisen vallan, niin moraalisen voiman se yrittää taata kansalliskokoukselle. Paitsi sitä, että moraalista voimaa ei luoda lakipykälillä, perustuslaki kumoaa itsensä tässäkin suhteessa sallimalla koko Ranskan kansan valita presidentin välittömän äänestyksen tietä. Kansalliskokousta valittaessa Ranskan äänet hajaantuvat 750 kansanedustajan kesken, presidentinvaalissa ne keskittyvät yhteen henkilöön. Kun jokainen yksityinen kansanedustaja edustaa vain jotakin puoluetta, jotakin kaupunkia, jotakin sillanpään tienoota tai jopa vain sitä välttämättömyyttä, että on valittava joku seitsemästä sadasta viidestäkymmenestä piittaamatta sen kummemmin itse asiasta kuin miehestäkään, niin *presidentti* sitä vastoin on kansan valittu, ja hänen vaalinsa on painava valtti, jonka suvereeni kansa kerran neljässä vuodessa lyö pöytään. Valittu kansalliskokous on metafyyysisessä, jota vastoin valittu presidentti on persoonallisessa suhteessa kansakuntaan. Kansalliskokous tosin edustaa yksityisten kansanedustajien persoonassa kansallishengen mitä erilaisimpia vivahteita, kun taas presidentti on tuon hengen lihaa ja verta. Presidentillä on kansalliskokoukseen verraten eräänlainen jumalallinen oikeus, hän on valtiass kansan armosta.

Merenjumalatar Thetis ennusti Akilleen kuolevan nuoruuden voimissaan. Perustuslaki, jolla kuten Akilleella, oli heikko kohtansa, aavisti Akilleen tavoin, että sen oli varhain kuoltava. Perustuslakia laativien aito tasavaltaisten tarvitsi vain vilkaista ihannetasavaltansa pilvien lomitse jumalatonta maata havaitakseen, kuinka kuningasmielisten, bonapartelaisten, demokraattien ja kommunistien julkeus ja heidän oma huono maineensa lisääntyi päivä päivältä sitä mukaa kuin heidän suuri lainsäädännöllinen taideteoksensa lähenei valmistumistaan; Thetoksen ei tarvinnut nousta merestä kertoakseen heille tätä salaisuutta. He koettivat puijata kohtaloa perus-

tuslakioveluudella, perustuslain 111. artiklalla, minkä mukaan jokainen *perustuslakimuutosesitys* on käsiteltävä kolmesti kuukauden väliajoin, ja tullakseen hyväksytyksi sen on saatava vähintään $\frac{3}{4}$ äänistä, minkä lisäksi ainakin 500 kansalliskokouksen jäsenen on osallistuttava äänestykseen. He tekivät siten vain voimattoman yrityksen voidakseen vielä parlamentaarisenä vähemmistönäkin, joksi he jo profeetallisesti hengessään itsensä näkivät, pitää valtaa, joka jo nyt, kun heillä oli vielä käytettävänä parlamentaarinen enemmistö ja hallitusvallan kaikki välineet, luisui päivä päivältä yhä enemmän heidän heikoista käsistään.

Lopuksi eräässä melodraamallisessa pykälässä perustuslaki uskoo itsensä »koko Ranskan kansan samoin kuin jokaisen yksityisen ranskalaisen valppauden ja isänmaallisuuden» huomaan, vaikka se jo aikaisemmin eräässä toisessa pykälässä on jättänyt »valppaat» ja »isänmaalliset» ranskalaiset varta vasten keksimänsä ylioikeuden, »haute courin» hellään, rikosoikeudelliseen huomaan.

Sellainen oli vuoden 1848 perustuslaki, jonka kumoamiseen joulukuun 2. päivänä 1851 ei tarvittu edes päätä, vaan joka keikahti pelkästä hatun kosketuksesta; tuo hattu oli tosin Napoleonin kolmikolkkahattu.

Samaan aikaan kun porvarillis-tasavaltalaiset kansalliskokouksessa puntaroivat tätä perustuslakia, väittelivät ja äänestivät sitä, Cavaignac piti kokoussalin ulkopuolella *Pariisia piiritystilassa*. Pariisin piiritystila oli perustuslakia säättävän kokouksen lapsenpäästäjänä sen tasavaltalaisissa synnytystuskissa. Jos kohta tämä perustuslaki toimitettiin myöhemmin pois maailmasta pistinten avulla, niin ei ole unohdettava, että pistimet — ja vieläpä kansaa kohti suunnatut pistimet — olivat suojelleet sitä sen ollessa vielä äidinkohdussa ja että pistimillä oli autettava sen syntymääkin. »Kunniallisten tasavaltalaisten» esi-isät olivat panneet vertauskuvansa, kolmivärisen lipun⁸⁶, kiertämään ympäri Eurooppaa. »Kunnialliset tasavaltalaiset» puolestaan tekivät keksinnön, joka aivan itsestään levisi yli koko mannermaan, mutta joka palasi aina uutta rakkautta hehkuen takaisin Ranskaan, kunnes se vihdoin sai hankittua itselleen kansalaisyhteisyydet puolessa maan departementeis-

ta: tuo keksintö oli *piiritystila*. Oivallinen keksintö, jota tavan takaa sovellettiin jokaisessa Ranskan vallankumouksen kulussa seuranneessa kriisikohdassa. Mutta saattoivatko kasarmi ja kenttäleiri, jotka näin pantiin tämän tästä painamaan Ranskan yhteiskunnan hartioita tarkoituksena tainnuttaa se ja saada hiljenemään; miekka ja musketti, jotka tämän tästä pantiin jakamaan oikeutta ja hallitsemaan, holhoamaan ja sensuroimaan, toimittamaan poliisi- ja yövahtipalvelua; sotilasviikset ja asetakki, jotka tämän tästä kuulutettiin yhteiskunnan suurimmaksi viisaudeksi ja yhteiskunnan rehtoreiksi — saattoivatko kasarmi ja kenttäleiri, miekka ja musketti, sotilasviikset ja asetakki olla tulematta loppujen lopuksi siihen ajatukseen, että parasta on kerta kaikkiaan pelastaa yhteiskunta julistamalla oma komento ylimmäksi vallaksi ja vapauttamalla porvarillinen yhteiskunta kokonaan itsehallinnon huolista? Kasarmin ja kenttäleirin, miekan ja musketin, sotilasviiksien ja asetakkien täytyi päätyä tällaiseen ajatukseen sitäkin suuremmalla syyllä, koska ne saattoivat tällöin odottaa parempaa käteismaksua suuremmista palveluksistaan, sillä pelkästään milloin minkin porvarisryhmän käskystä julistettavasta ajoittaisesta piiritystilasta ja tilapäisestä yhteiskunnan pelastamisesta tuli niukasti kovaa rahaa muutaman kuolleen ja haavoittuneen ja muutaman porvareilta saadun ystävällisen virnistyksen lisäksi. Miksei sotavoima kerran omin päin ja omaksi edukseen leikkisi piiritystilaa ja panisi samalla piiritykseen kansalaisten rahakukkaroit? Älköön muuten sivumennen sanottuna unohdettako sitäkään, että Pariisissa toimivien sotilaskomissioiden johdossa heilui tällä haavaa jälleen *eversti Bernard*, sama sotilaskomissioiden johtaja, joka Cavaignacin aikana tuomitsi tutkimatta 15 000 kapinallista karkotettavaksi.

Vaikka »kunnialliset» aito tasavaltalaiset, julistamalla Pariisin piiritystilaan, perustivatkin taimilavan, jossa vuoden 1851 joulukuun 2. päivän pretoriaanien⁸⁷ oli hyvä kasvaa täyteen mittaan, ansaitsevat he kuitenkin tunnustuksen siitä, että he sen sijaan, että kiihottaisivat kansallistunnetta, kuten Ludvig Filipin aikana, nyt, kun heidän käytettävänä on koko kansakunnan voima, matelivat ulkomaiden edessä ja sallivat itävaltalaisten ja

napolilaisten⁸⁸ valloittaa jälleen Italian, sen sijaan että olisivat sen vapauttaneet. Louis Bonaparten valitseminen presidentiksi joulukuun 10. päivänä 1848 teki lopun Cavaignacin ja perustuslakia säättävän kokouksen diktatuurista.

Perustuslain 44. artiklassa sanotaan: »Ranskan tasavallan presidenttinä ei voi olla se, joka on joskus menettänyt Ranskan kansalaisoikeudet.» Ranskan tasavallan ensimmäinen presidentti Louis Napoleon Bonaparte ei ollut ainoastaan menettänyt kansalaisoikeuttaan Ranskassa eikä vain toiminut englantilaisena erikoiskonstaapelina, vaan hän oli myös kansalaistunut sveitsiläinen⁸⁹.

Olen toisessa yhteydessä* käsitellyt seikkaperäisesti joulukuun 10. päivän vaalien merkitystä, joten en tässä enää siihen kajoa. Riittänee kun huomautan, että niissä kuvastui kansakunnan muita luokkia vastaan suuntautunut *talonpoikien reaktio*, talonpoikien, joiden täytyi maksaa helmikuun vallankumouksen viulut, *kaupunkia vastaan suuntautunut maaseudun reaktio*. Vaalit otettiin hyvin suopeasti vastaan armeijassa, jolle »Nationalin» tasavaltalaiset eivät olleet hankkineet enempää kunniaa kuin palkanlisäystäkään, suurporvariston piireissä, jotka tervehtivät Bonapartea monarkiaan johtavana astinlautana, ja proletaarien ja pikkuporvareiden keskuudessa, jotka tervehtivät häntä Cavaignacin vitsauksena. Alempana tulen lähemmin koskettelemaan talonpoikien suhdetta Ranskan vallankumoukseen.

Porvarillis-tasavaltalaisten perikadon historia käsitteää ajanjakson joulukuun 20. päivästä 1848 toukokuuhun 1849, jolloin perustuslakia säättävä kokous hajotettiin. Perustettuaan porvaristolle tasavallan, ajettuaan vallankumouksellisen proletariaatin areenalta ja tukittuaan toistaiseksi demokraattisen pikkuporvariston suun he itsekin joutuivat niiden porvarisjoukkojen syrjäyttämiksi, jotka oikeutetusti ottivat tasavallan haltuunsa *omana omaisuutenaan*. Nämä porvarisjoukotpa olivatkin *kuningasmielisiä*. Osa niistä, suurmaanomistajat, oli pitänyt herruutta *restauration* aikana⁹⁰ ja oli sen tähden *legitimistinen*. Toinen osa, rahaylimystö ja suurteollisuus-

* Ks. tämän laitoksen 2. osaa, s. 495—497. *Toim.*

denharjoittajat, oli pitänyt herruutta heinäkuun monarkian aikana ja oli sen tähden *orleanistinen*⁹¹. Muut silmäntekevät armeijassa, yliopistoissa, kirkossa, asianajotoimessa, akatemiassa ja sanomalehdistössä jakautuivat kummallekin puolelle, joskin suhteellisesti eri tavalla. Tässä porvarillisessa tasavallassa, jonka lippuna ei ollut enempää *Bourbonien* kuin *Orléansienkaan* nimi, vaan sana *Pääoma*, kumpikin porvariston osa oli tavoittanut valtiomuodon, jonka puitteissa ne saattoivat hallita yhdessä. Jo kesäkuun kapina oli yhdistänyt ne »järjestyspuolueeksi»⁹². Nyt oli aika syrjäyttää niiden porvarillis-tasavaltalaisten nurkkakunta, joilla oli vielä sija kansalliskokouksessa. Raakuus, jota nämä aito tasavaltalaiset olivat osoittaneet tehdessään ruumiillista väkivaltaa kansalle, veti vertoja sille pelkuruudelle, arkuudelle, raukkamaisuudelle, heikkoudelle ja taistelukyvyttömyydelle, jota he osoittivat nyt perääntyessään, kun heidän olisi ollut puolustettava omaa tasavaltalaisuuttaan ja lainsäädäntövaltaansa toimeenpanovallalta ja kuningasmielisiltä. On tarpeetonta selostaa tässä heidän rappeutumisenä häpeällistä historiaa. Se ei ollut kukistumista, vaan jäljettämiin häipymistä. Heidän tarinansa päättyi ainiaaksi, ja seuraavana kautena he esiintyvät niin kansalliskokouksessa kuin sen ulkopuolellakin vain menneisyyden haamuina — haamuina, jotka näyttävät saavan eloa heti, kun kysymyksessä on jälleen vain pelkkä tasavallan nimi, ja joka kerta, kun vallankumouksellinen selkkaus uhkaa laskea alimmalle tasolle. Huomautan ohimennen, että »National» lehti, josta tuo puolue oli saanut nimensä, kääntyy seuraavana kautena sosialismin puoleen.

Ennen kuin jätämme tämän kauden, meidän on vielä luotava jälkikatsaus niihin kahteen voimaan, joista toinen tuhosi toisen 2. joulukuuta 1851, vaikka ne olivat eläneet avioliitossa joulukuun 20. päivästä 1848 perustavan kokouksen loppuhetkeen saakka. Tarkoitin toisaalta Louis Bonapartea ja toisaalta liittoutuneitten kuningasmielisten puoluetta, järjestyspuoluetta, suurporvariston puoluetta. Presidenttikautensa alussa Bonaparte muodosti järjestyspuolueen miehistä ministeristön, jonka johtoon hän asetti Odilon Barrotin — huomatkas — parlamentaarisen porvariston liberaalimman ryhmän en-

tisen johtajan. Herra Barrot oli viimeinkin saanut pyydystetyksi ministerinsalkun, joka oli kummitellut hänen mielessään vuodesta 1830 lähtien, ja enemmänkin, hän oli saanut pääministerin paikan, mutta hän ei saanut sitä parlamenttiopposition ylimpänä johtajana, niin kuin hän oli Ludvig Filipin aikana kuvitellut, vaan kaikkien entisten verivihollistensa, jesuiittain ja legitimistien liittolaisena, ja hänen tehtäväkseen tuli tappaa parlamentti. Hän vei vihdoin morsiamensa vihkialttarille, mutta vasta sitten, kun tämä oli prostituoitu. Bonaparte itse tekeytyi täysin näkymättömäksi. Hänen puolestaan toimi järjestyspuolue.

Heti ensimmäisessä ministerineuvoston kokouksessa päätettiin tehdä sotaretki Roomaan, jota paitsi sovittiin, että se tehdään kansalliskokouksen selän takana ja tarvittavat varat kynittää kansalliskokoukselta valheellisella tekosyillä. Ministeristö aloitti siis toimintansa puijamalla kansalliskokousta ja salaliittoutumalla absolutististen ulkovaltojen kanssa Rooman vallankumouksellista tasavaltaa vastaan. Samalla tavoin ja samaa sotajuontaa käyttäen Bonaparte valmisteli joulukuun 2. päivän vallankaappauksensa kuningasmielistä lakiasäättävää kokousta ja sen perustuslaillista tasavaltaa vastaan. Älkäämme unohtako, että joulukuun 2. päivänä 1851 oli lakiasäättävän kokouksen enemmistönä se sama puolue, joka muodosti Bonaparten hallituksen 20. joulukuuta 1848.

Perustuslakia säättävä kokous oli elokuussa päättänyt hajaantua vasta sitten, kun on laadittu ja julkaistu joukko perustuslakia täydentäviä ja siihen elimellisesti liittyviä lakeja. Järjestyspuolue esitti sille 6. tammikuuta 1849 edustaja Rateaun suulla, että se heittäisi sikseen elimelliset lait ja tekisi mieluummin päätöksen *omasta hajaantumisestaan*. Ei ainoastaan herra Odilon Barrotin johtama ministeristö, vaan myös kaikki kansalliskokouksen kuningasmieliset jäsenet jankuttivat nyt käskevästi kansalliskokoukselle, että sen hajottaminen oli välttämätöntä luoton palauttamiseksi, järjestyksen lujittamiseksi, epämääräisen välitilan lopettamiseksi ja olosuhteiden vakaannuttamiseksi; he väittivät kansalliskokouksen jarruttavan uuden hallituksen tuloksellista toimintaa, pyrkivän pitkittämään olemassaoloaan pelkästä ilkeä-

mielisyydestä ja maan kyllästyneen koko laitokseen. Bonaparte painoi mieleensä kaikki nämä lainsäädäntövallalle ladellut loukkaukset, opetteli ne ulkoa ja osoitti 2. joulukuuta 1851 parlamentaarille kuningasmielisille oppineensa näiltä yhtä ja toista. Hän kohdisti heihin heidän omat iskulauseensa.

Barrotin ministeristö ja järjestyspuolue ottivat seuraavan askeleen. Ne hankkivat eri puolilta Ranskaa *kansalliskokoukselle anomuksia*, joissa tätä ystävällisesti pyydettiin häipymään. Ne marssittivat näin ollen kansan järjestymättömät joukot taisteluun kansalliskokousta, kansan tahdon perustuslaillisesti järjestettyä ilmausta vastaan. Ne opettivat Bonaparten vetoamaan kansaan parlamenttikokouksia vastaan. Tammikuun 29. päivänä 1849 koitti viimein päivä, jolloin perustuslakia säättävän kokouksen oli päätettävä hajaantumisestaan. Kansalliskokous havaitsi oitis istuntotalonsa sotaväen miehittämäksi; Changarnier, järjestyspuolueen kenraali, jonka käsiin oli keskittynyt kansalliskaartin ja linjajoukkojen ylipäällikkyyys, järjesti Pariisissa suuren joukkojen katselmuksen aivan kuin taistelun edellä, ja yhdistyneet kuningasmieliset uhkasivat käyttää väkivaltaa, ellei se suostu hyvällä. Kokous suostui hyvällä ja tinki itselleen vielä lyhyen elinajan. Mitä muuta oli tammikuun 29. päivä ellei vuoden 1851 joulukuun 2. päivän coup d'état*; ero oli vain siinä, että sen suoritti Bonaparte yhdessä kuningasmielisten kanssa tasavaltalaista kansalliskokousta vastaan. Herrat kuningasmieliset eivät huomanneet tai eivät tahtoneet huomata, että Bonaparte käytti hyväksien vuoden 1849 tammikuun 29. päivää saadakseen osan joukkoja marssimaan paraatimarssissa hänen ohitse Tuileries'n edustalla ja oli kärkeä käyttämään juuri tätä ensimmäistä julkista sotilasvoiman koollekutsumista parlamentaarista voimaa vastaan vihjaistakseen Caligulaan⁹³. He näkivät tietenkin vain oman Changarnierinsa.

Eräänä syynä, joka erikoisesti kiihotti järjestyspuoluetta lyhentämään väkivaltaisesti perustuslakia säättävän kokouksen elinaikaa, olivat *elimelliset*, perustuslakia täydentävät lait, kuten koululaki, kirkkolaki jne. Yhty-

---

* — valtiokaappaus. *Toim.*

neille kuningasmielisille oli elintärkeää saada itsensä laatia nämä lait ja pitää epäluuloisiksi käyneet tasavaltalaiset erillään siitä puuhasta. Näihin elimellisiin lakeihin kuului kuitenkin myös laki tasavallan presidentin vastuuvollisuudesta. Vuonna 1851 oli lakiasäättävä kokous juuri laatimassa sentapaista lakia, kun Bonaparte ehätti torjumaan tuon coupin* omalla coupillaan joulukuun 2. päivänä. Mitä olisivatkaan yhtyneet kuningasmieliset olleet valmiit antamaan, jos heillä parlamentaarissa talvisodassaan 1851 olisi ollut tämä vastuuvollisuuslaki valmiina ja vieläpä epäluuloisen, ilkeämielisen, tasavaltalaisen kokouksen laatimana!

Sen jälkeen kun perustuslakia säättävä kokous tammikuun 29. päivänä 1849 itse taittoi viimeisen aseensa, Barrotin ministeristö ja järjestyksen ystävät näännyttivät sen hengiltä nöyryyttämällä sitä kaikin mahdollisin tavoin ja kiristivät tuolta toivonsa menettäneeltä voimattomalta kokoukselta lakeja, jotka riistivät siltä suuren yleisön viimeisenkin arvonannon rippeet. Bonaparte, joka hautoi piintyneitä Napoleon-haaveitaan, oli kyllin julkea käyttääkseen avoimesti hyväkseen tätä parlamentaarisen vallan alennustilaa. Kun nimittäin kansalliskokous toukokuun 8. päivänä 1849 ilmaisi ministeristölle paheksumisensa sen johdosta, että Oudinot oli miehittänyt Civitavecchian**, ja määräsi, että Rooman retkikunnan on toimittava alunperin ilmoitettujen päämäärien hyväksi, niin Bonaparte julkaisi samana iltana »Moniteur» lehdessä⁹⁴ Oudinotille osoitetun avoimen kirjeen, jossa onnitteli häntä sankaritekojen johdosta, ja toisin kuin kynänpyörittäjä-parlamentaarikot tekeytyi jo armeijan jalomieliseksi suojelijaksi. Kuningasmieliset nauroivat makeasti tälle: he luulivat voivansa vetää häntä nenästä mielin määrin. Kun vihdoin Marrast, perustuslakia säättävän kokouksen puheenjohtaja, alkoi epäillä kansalliskokouksen turvallisuutta ja pyysi perustuslain nojalla suojelusta eräältä everstiltä ja hänen rykmentiltään, eversti kieltäytyi vedoten sotilaskuriin ja kehotti Marrastia kääntymään Changarnierin puoleen, joka epäsi

* — isku, päättävä teko. *Toim.*

** Ks. tämän laitoksen 2. osaa, s. 509—512. *Toim.*

pilkallisesti pyynnön, huomauttaen, ettei hän pidä baïonnettes intelligentes*. Marraskuussa 1851, jolloin yhdistyneet kuningasmieliset aikoivat ryhtyä ratkaisevaan taisteluun Bonapartea vastaan, he koettivat saada pahamaineiseen *kvestori-lakiinsa*⁹⁵ hyväksytyksi periaatteen, jonka mukaisesti kansalliskokouksen puheenjohtaja saattoi vaatia välittömästi käyttöönsä sotaväkeä. Le Flô, eräs heidän kenraalinsa, oli allekirjoittanut lakiesityksen. Turhaan äänesti Changarnier esityksen puolesta, turhaan ylisti Thiers entisen perustuslakia säätävän kokouksen varovaista viisautta. Vuoripuolueen⁹⁶ hyvä-huutojen säästämänä *sotaministeri St. Arnaud* vastasi hänelle niin kuin Changarnier oli vastannut Marrastille!

Niin *järjestyspuolue* itse iski poltinmerkin *parlamentaariseen hallintojärjestykseen* hetkellä, jolloin se ei ollut vielä edes kansalliskokous, vaan vasta ministeristö. Ja se nostaa nyt äläkän, kun vuoden 1851 joulukuun 2. päivää karkottaa sen Ranskasta!

Toivotamme sille onnea matkalle.

III

Lakiasäätävä kansalliskokous kokoontui 28. toukokuuta 1849. Se hajotettiin joulukuun 2. päivänä 1851. Tämä kausi käsittää *perustuslaillisen eli parlamentaarisen tasavallan elinajan*.

Ranskan ensimmäisessä vallankumouksessa *perustuslaillisten* herruutta seuraa *girondistien* herruus ja *girondistien* herruutta *jakobiinien* herruus. Kukin näistä puolueista tukeutuu edistyksellisempään puolueeseen. Heti kun kyseinen puolue on vienyt vallankumouksen niin pitkälle, ettei enää kykene sitä seuraamaan, saatikka johtamaan, sen takana oleva rohkeampi liittolainen syrjäyttää tuon puolueen ja lähettää sen mestauslavalle. Vallankumous kehittyy siis noususuuntaan.

Toisin on vuoden 1848 vallankumouksen laita. Proletaarinen puolue esiintyy pikkuporvarillis-demokraattisen puolueen lisäksi. Viimeksi mainittu puolue pettää sitä ja antaa sen joutua tappiolle 16. huhtikuuta⁹⁷, 15.

* — ajattelevista pistimistä. *Totm.*

toukokuuta ja kesäkuun päivinä. Demokraattinen puolue nojaa puolestaan porvarillisten tasavaltalaisten puolueen olkapäähän. Porvarilliset tasavaltalaiset tuskin uskovat itsekään seisovansa lujasti omilla jaloillaan, kun ne jo karistavat kiusallisen kaverinsa niskoiltaan ja tukeutuvat järjestyspuolueen hartioihin. Järjestyspuolue ravistaa hartioitaan, antaa porvarillisten tasavaltalaisten mennä nurin ja leiskauttaa itsensä aseellisen mahdin hartioille. Se luulee vielä istuvansa sen hartioilla, kun eräänä kauniina päivänä huomaa, että hartiat ovat muuttuneet pistimiksi. Jokainen puolue potkii takaa tulevaa eteenpäin pyrkivää puoluetta ja töytää edellä olevaan taaksepäin tunkevaan puolueeseen. Ei ole ihme, että tässä hullunkurisessa asennossa se kadottaa tasapainonsa ja välttämättä kaatuu irvistellen ja merkillisiä häränpyllyjä tehden. Vallankumous kehittyy siis laskusuuntaan. Se joutuu tähän perääntymisliikkeeseen jo ennen kuin on raivattu pois helmikuun viimeiset barrikadit ja muodostettu ensimmäinen vallankumouksellinen esivalta.

Kysymyksessä olevaan ajanjaksoon sisältyy mitä kirjavin vyyhti huutavia ristiriitoja: on perustuslaillisia, jotka vehkeilevät avoimesti perustuslakia vastaan; on vallankumouksellisia, jotka tunnustavat avoimesti olevansa perustuslain kannalla; on kansalliskokous, joka tahtoo olla kaikkivoipa ja jää pysyvästi parlamentaariseksi; vuoripuolue, joka pitää kutsumuksenaan kärsivällisyyttä ja torjuu nykyhetken tappiot ennustelemalla tulevia voittoja; on kuningasmielisiä, tasavallan patres conscripti*, joiden täytyy asemansa vuoksi ylläpitää ulkomailla toisiaan vihaavia kuningashuoneita, joihin he ovat kiintyneet, ja Ranskassa tasavaltaa, jota he vihaavat; on toimeenpanovalta, joka luulee heikkouttaan voimaksi ja herättämäänsä halveksumista kunnioitukseksi; tasavalta, joka ei ole muuta kuin imperiumin nimilipulla varustettua kahden monarkian, restauraation ja heinäkuun monarkian, yhdistynyttä kataluutta; on liittoja, joiden tärkeimpänä sopimusehtona on hajaannus; taisteluita, joiden peruslakina on ratkaisemattomuus; hillitöntä sisällyksetöntä kiihotusta rauhan nimessä;

---

* — senaattoreita. *Toim.*

mitä juhlallisinta rauhan saarnaamista vallankumouksen nimessä; intohimoa ilman totuutta; totuutta ilman intohimoa; sankareita ilman sankaritekoja; historiaa ilman tapahtumia; kehitystä, jonka ainoana liikevoimana näyttää olevan almanakka ja joka uuvuttaa ainaisella saman jännittymisen ja höllymisen toistumisella; riskiriitoja, jotka näyttävät ajoittain kärjistyvän äärimilleen vain laimetakseen ja tasoittuakseen johtamatta mihinkään ratkaisuun; ponnistelujen ja poroporvarillisen maailmanlopunpelon tarkoituksellisesti liioiteltua näytteilleasettelua maailmanpelastajien antautuessa samaan aikaan mitä pikkumaisimpiin juonitteluihin ja hovi-ilveilyihin, joiden antaa mennä-henki johdattaa mieleen enemmänkin Fronden⁹⁸ ajat kuin viimeisen tuomion päivän; Ranskan julkinen yhteinen nerous yhden ainoan yksilön nokkelan typeryyden häpäisemänä; kansakunnan yhteinen tahto, joka yleisessä äänestyksessä ilmetessään etsii aina itselleen sopivaa ilmaisuja joukkoetujen vanhoista vihollisista, kunnes viimein keksii sellaiseksi erään merirosvon omavaltaisuuden. Jos mikä niin juuri tämä historianlehti on mustalla maalattu. Ihmiset ja tapahtumat näyttävät nurinpuolisilta Schlemihleiltä, ruumiittomilta varjoilta⁹⁹. Vallankumous itse halvaannuttaa edustajansa ja varustaa vain vastustajansa intohimoisella väkivaltakiikkolla. Kun »punainen peikko», jota vastavallankumoukselliset alinomaa loihtivat ja manaavat esiin, viimeinkin ilmaantuu, niin se ei ilmaannu anarkistien fryygalaislakki päässään, vaan pukeutuneena järjestyksen sotisopaan, *punaisiin roimahousuihin*.

Olemme nähneet, että ministeristö, jonka Bonaparte muodosti taivaaseenastumisensa päivänä, joulukuun 20. päivänä 1848, oli järjestyspuolueen, yhtyneiden legitimistien ja orleanistien ministeristö. Tämä Barrotin—Fallouxin ministeristö eli kauemmin kuin tasavaltalainen perustuslakia säätävä kokous, jonka elinikä se oli lyhentänyt enemmän tai vähemmän väkivaltaisesti, ja oli yhä peräsimmäisessä. Yhtyneitten kuningasmielisten kenraali Changarnier yhdisti edelleenkin omassa persoonassaan armeijan ensimmäisen divisioonan ja Pariisin kansalliskaartin ylipäällikkyyden. Yleiset vaalit turvasivat vihdoin jär-

jestyspuolueelle valtaenemmistön lakiasäättävässä kokouksessa. Täällä Ludvig Filipin edustajat ja päärit kohtasivat legitimistien pyhän lauman, joille kansakunnan lukuisat vaaliliput olivat muuttuneet pääsylipuiksi politiikan näyttämölle. Bonapartelaisia kansanedustajia oli liian vähän, jotta niistä olisi saattanut muodostaa itsenäistä parlamentaarista puoluetta. He näyttivät olevan vain järjestyspuolueen mauvaise queue*. Järjestyspuolueella oli siten käsissään hallitusvalta, armeija ja lainsäätäjäkunta, sanalla sanoen koko valtiovalta, jonka moraalisena vahvistuksena olivat yleiset vaalit, minkä valossa sen herruus näytti kansantahdon ilmaukselta, ja samanaikainen vastavallankumouksen voitto koko Euroopan mantereella.

Paremmiin varustettuna ja suotuisimpien enteiden vallitessa ei totisesti mikään puolue ole koskaan lähtenyt sotaretkelleen.

Haaksirikkoutuneista *aito tasavaltalaisista* lakiasäättävässä kansalliskokouksessa oli jäljellä noin 50 miehen suuruinen ryhmäkunta, jonka johdossa olivat Afrikan kenraalit Cavaignac, Lamoricière ja Bedeau. Suuren oppositiopuolueen muodosti *vuori*, joksi *sosiaalidemokraattinen* puolue oli itsensä ristinyt. Kansalliskokouksen 750 äänestä sen käytettävissä oli yli 200, ja se oli siten ainakin yhtä mahtava kuin mikä tahansa järjestyspuolueen kolmesta ryhmäkunnasta yksinään. Sen suhteellinen pienuus verrattuna yhtyneisiin kuningasmielisiin näytti korvautuvan eräiden erikoisolojen ansiosta. Eivät yksin departementtivaalit osoittaneet sen saavuttaneen huomattavaa kannatusta maalaisväestön keskuudessa. Melkein kaikki Pariisin edustajat olivat sen riveissä; armeija oli tehnyt demokraattisen uskontunnustuksen valitsemalla edustajaksi kolme aliupseeria, ja vuoripuolueen johtaja Ledru-Rollin, erotukseksi kaikista järjestyspuolueen edustajista, oli kohonnut parlamentin aatelistoon viiden departementin avulla, jotka yhdistivät äänensä hänen puolestaan. Kuningasmielisten omassa keskuudessa ja järjestyspuolueen ja Bonaparten välillä tapahtuvista väistämättömistä yhteentörmäyksistä huolimatta näytti vuo-

---

* — kurja lisäke. *Toim.*

ripuolueella toukokuun 28. päivänä 1849 olevan siis kaikki menestymisen mahdollisuudet. Kaksi viikkoa myöhemmin se oli kuitenkin menettänyt kaiken, myös kunniansa.

Ennen kuin jatkamme parlamentaarisen historian käsittelyä, on tehtävä muutamia huomautuksia välttyäksemme eräiltä kyseessäolevan aikakauden yleisluonnetta koskevilta tavanomaisilta erehdyksiltä. Demokraattien käsityksen mukaan oli lakiasäättävän kansalliskokouksen aikana kysymys samasta kuin perustuslakia säättävän kokouksenkin aikana: tavallisesta taistelusta tasavaltaisten ja kuningasmielisten välillä. Koko liikkeen he sellittävät lyhyesti yhdellä sanalla: »*taantumus*», yö, jolloin kaikki kissat ovat yhtä harmaita ja jolloin he voivat kuin yövartija toistaa yksitoikkoisella äänellä omia kuluneita lauseparsiaan. Ensi näkemältä järjestyspuolue tosin tuntuu koostuvan erilaisista kuningasmielisistä ryhmäkunnista, jotka eivät ainoastaan juonittele toisiaan vastaan, kohottaakseen kukin valtaistuimelle oman pretendentinsä ja syrjäyttääkseen vastapuolen pretendentin, vaan myös yhdistyvät yhteisessä vihassaan ja yhteisessä taistelussaan »*tasavaltaa*» vastaan. Vuoripuolue puolestaan näyttää tuon kuningasmielisen salaliiton vastakohtana »*tasavallan*» puolustajalta. Järjestyspuolue näyttää puuhaavan myötäänsä »*taantumusta*», joka aivan samalla tavalla kuin Preussissa kohdistuu lehdistöön, yhdistymisvapauteen jne. ja taaskin kuten Preussissa toteutuu virkavallan, santarmiston ja oikeusviranomaisien raakana poliisin puuttumisena asioihin. Vuoripuolue puolestaan on niin ikään jatkuvasti työn touhussa torjuessaan näitä hyökkäyksiä ja puolustaessaan siten »*ikuisia ihmisoikeuksia*», kuten on tehnyt jokainen niin sanottu kansanpuolue suuremmassa tai pienemmässä määrin puolentoista vuosisadan aikana. Mutta tarkasteltaessa lähemmin tilannetta ja puolueita katoaa tämä häikäisevä pintakiilto, joka estää näkemästä *luokkataistelua* ja kyseessäolevan aikakauden luonteenomaista rakennetta.

Legitimistit ja orleanistit olivat, kuten sanottu, järjestyspuolueen kaksi suurta ryhmää. Mikä oli yhdistämissä kumpaakin ryhmää omaan kruununtavoittelijaansa ja erottamassa ryhmiä toisistaan? Oliko sinä vain lilja¹⁰⁰

ja kolmivärinen lippu, Bourbonin suku ja Orléansin suku, kuningasmielisyyden eri vivahteet, ja oliko sinä yleensä rojalistien uskontunnustus? Bourbonien aikana oli hallinnut *suurmaanomistus* pappeineen ja lakeijoineen, Orléansien aikana — rahaylimystö, suurteollisuus, suurkauppa, ts. *pääoma* asianajajineen, professoreineen ja kaunopuhujineen. Legitiimi kuninkuus oli vain suurmaanomistajien perinnöllisen herruuden poliittinen ilmaus, samoin kuin heinäkuun monarkia oli porvarillisten nousukkaiden anastaman herruuden poliittinen ilmaus. Näitä ryhmiä eivät siis olleet erottamassa suinkaan niin sanotut periaatteet, vaan olemassaolon aineelliset ehdot, kaksi erilaista omistusmuotoa, maaseudun ja kaupungin vanha vastakohtaisuus, pääoman ja maaomaisuuden välinen kilpailu. Ja kukapa kiistäisi sen, etteivät samalla vanhat muistot, henkilökohtaiset vihamielisyydet, pelko ja toivo, ennakkoluulot ja kuvitelmat, myötätunto ja vastenmielisyys, vakaumukset, uskontunnustus ja periaatteet olisi liittäneet asianomaisia jompaankumpaan hallitsijasukuun? Eri omistusmuotojen, yhteiskunnallisten olemassaolon ehtojen perustalta nousee kokonainen päällysrakennelma erilaisia ja omalaatuisia tunteita, kuvitelmia, ajattelutapoja ja elämäkatsomuksia. Koko luokka luo ja muovaa ne aineellisten ehtojen ja vastaavien yhteiskunnallisten suhteiden pohjalta. Yksilö, joka saa ne perinteiden ja kasvatuksen kautta, saattaa kuvitella, että juuri ne muodostavat hänen toimintansa varsinaiset vaikuttimet ja lähtökohdan. Jos kohta kumpikin ryhmä — orleanistit ja legitimistit — koetti vakuuttaa itselleen ja toisille, että niitä oli erottamassa uskollisuus kahta eri kuningashuonetta kohtaan, niin tosiasiat todistivat sittemmin, että nimenomaan noiden ryhmien omien etujen vastakkaisuus esti hallitsijasukujen yhtymisen. Samoin kuin yksityiselämässä tehdään ero sen välillä, mitä ihminen itse sanoo ja ajattelee itsestään ja mitä hän todella tekee ja on, niin myös historiallisissa taisteluissa, mutta vieläkin tarkemmin, on erotettava puolueiden korulauseet ja kuvitelmat niiden todellisesta olemuksesta ja todellisista intresseistä, se mitä ne kuvittelevat olevansa, siitä mitä ne todella ovat. Tasavallassa orleanistit ja legitimistit joutuivat ole-

maan vierekkäin, ja niiden vaatimukset olivat samanlaiset. Kun kumpikin puoli yritti lyödä vastapuolen laudalta *oman* kuningashuoneensa *restauromiseksi*, niin se ei merkinnyt muuta kuin että kumpikin *kahdesta suuresta* — maanomistuksen ja pääoman — *eturyhmästä*, joihin *porvaristo* jakautuu, koetti restauroida oman yliheruutensa ja saada toisen alistettuun asemaan. Puhumme porvariston kahdesta eturyhmästä, sillä huolimatta feodaalisesta keimailustaan ja sukuylpeydestään suurmaanomistajat olivat nykyaikaisen yhteiskunnan kehityksen vaikutuksesta läpeensä porvarillistuneet. Niinpä Englannin toryt olivat kauan kuvitelleet rakastavansa kuninkuutta, kirkkoa ja Englannin muinaisen perustuslain ihanuuksia, kunnes vaaranpäivä pakotti heidät tunnustamaan, että he olivat rakastaneet vain *maankorkoa*.

Yhdistyneet kuningasmieliset vehkeilivät toisiaan vastaan lehdistössä, Emsissä, Claremontissa¹⁰¹, parlamentin ulkopuolella. Kulissien takana he taas kiskoivat päälleen vanhan orleanistisen tai legitimistisen livreensä ja jatkoivat vanhoja turnajaisiaan. Mutta julkisen elämän näyttämöllä, julkisissa edesottamuksissaan, suurena parlamentaarisena puolueena, he antoivat palttua edustamilleen kuningashuoneille kohteliaasti kumarrellen ja lykkäsivät monarkian restauromista in infinitum*. Tosi toimensa he suorittivat *järjestyspuolueena*, siis *yhteiskunnallista* eikä *poliittista* kilpeä kantaen, porvarillisen maailmanjärjestyksen edustajina eikä vaeltavien prinsessojen ritareina, muita luokkia vastustavana porvarisluokkana eikä tasavaltalaisia vastustavana kuningasmielisinä. Järjestyspuolueena heidän yliherruutensa muihin yhteiskuntaloukkiin nähden oli rajattomampaa ja lujempaa kuin konsanaan restauraation tai heinäkuun monarkian aikana, — ja se oli yleensäkin mahdollista vain parlamentaarisessa tasavallassa, sillä vain tuollaisessa valtiomuodossa Ranskan porvariston molemmat suuret ryhmät saattoivat liittoutua ja asettaa näin ollen päiväjärjestykseen oman luokkansa herruuden tuon luokan yhden etuoikeutetun ryhmän herruuden asemesta. Kun he järjestyspuolueenakin solvaavat tasavaltaa ja ilmaisevat vastenmieli-

---

* — loputtomiin. *Toim.*

syytensä sitä kohtaan, niin se ei johdu vain rojalistisista muistoista. He vaistosivat, että tasavalta oli tosin tehnyt täydelliseksi heidän poliittisen herruutensa, mutta se kaivoi samaan aikaan yhteiskunnallista maaperää sen alta, sillä nyt heidän oli vastustettava sorrettuja luokkia ja oteltava niiden kanssa välittömästi, voimatta piiloutua kruunun taa tai kääntää kansallista kiinnostusta heidän toisarvoiseen keskinäiseen ja kuninkuutta vastaan käymäänsä taisteluun. Se oli heikkouden tunne, joka pani heidät karttamaan oman luokkaherruutensa puhtaita ehtoja ja haluamaan takaisin tuon herruuden epätäydellisempiin, kehittymättömämpiin, mutta juuri sen vuoksi vaarattomampiin muotoihin. Sitä vastoin joka kerta kun yhtyneet kuningasmieliset joutuvat vastakkain Bonaparten, heille vihamielisen vallantavoittelijan, kanssa, joka kerta kun he luulevat toimeenpanovallan uhkaavan heidän parlamentaarista kaikkivaltaansa, siis joka kerta kun heidän on esitettävä herruutensa poliittinen oikeusperuste, he esiintyvät *tasavaltalaisina* eivätkä *kuningasmielisinä*, alkaen orleanisti Thiersistä, joka varoittaa kansalliskokousta, että tasavallan suhteen on vähiten mielipide-eroavuuksia, aina legitimisti Berryeriä myöten, joka joulukuun 2. päivänä 1851 kolmivärisellä vyöllä vyötettynä kääntyi tasavallan nimissä kuin mikäkin tribuuni kymmenennen piirin kunnallishallinnon talon edustalle kokoontuneen kansanjoukon puoleen puheella. Kaiku tosin vastasi hänelle pilkallisesti: Henri V! Henri V!*

Porvariston liittoutuman vastapainoksi oli muodostunut pikkuporvariston ja työläisten liittoutuma, niin sanottu *sosiaalidemokraattinen puolue*. Pikkuporvarit havaitsivat vuoden 1848 kesäkuun päivien jälkeen palkkionsa laihaksi, aineelliset etunsa uhatuiksi, ja vastavallankumous asetti kyseenalaisiksi ne demokraattiset taheet, joiden tuli turvata heille mahdollisuus noiden etujen ajamiseen. Siksi he lähenivät työläisiä. Toisaalta heidän parlamentaarinen edustustonsa, *vuoripuolue*, joka porvarillisten tasavaltalaisten diktatuurin aikana oli sysätty syrjään, oli perustuslakia säättävän kokouksen

---

* — Henrik V! Henrik V! *Toim.*

olemassaolon jälkipuoliskolla jälleen valloittanut kadottamansa kansansuosion taistelemalla Bonapartea ja rojalistisia ministereitä vastaan. Vuoripuolue oli tehnyt liiton sosialististen johtajien kanssa. Sovintobanketit pidettiin helmikuussa 1849. Kaavailtiin yhteinen ohjelma, perustettiin yhteisiä vaalikomiteita, asetettiin yhteisiä ehdokkaita. Proletariaatin sosiaalisista vaatimuksista katkaistiin vallankumouksellinen kärki ja ne muutettiin demokraattiseksi, pikkuporvariston demokraattisilta vaatimuksilta riistettiin entinen puhtaasti poliittinen muoto ja ne laitettiin sosialistiseen kuntoon. Niin syntyi *sosiaalidemokraattinen puolue*. Tämän kombinaation tulokseen, uuteen *vuoripuolueeseen*, kuului — muutamia työväenluokasta tulleita statistoja ja muutamia sosialistisia lahkolaisia lukuunottamatta — samoja aineksia kuin vanhaan vuoripuolueeseen, mutta vain määrällisesti enemmän. Mutta kehityksen kulussa se muuttui edustamansa luokan mukana. Sosiaalidemokratian omalaatuinen luonne ilmenee siinä, että se ei vaadi demokraattis-tasavaltalaisia laitoksia sen vuoksi, että niiden avulla tehtäisiin loppu kahdesta äärimmäisyydestä, pääomasta ja palkkатыöstä, vaan siksi, että voitaisiin laimentaa niiden vastakohtaisuutta ja muuttaa se sopusoinnuksi. Niin moninaisia toimenpiteitä kuin tämän päämäärän saavuttamiseksi esitettäneenkin, niin kovin kuin päämäärää kaunisteltaneenkin enemmän tai vähemmän vallankumouksellisilla käsityksillä, sisältö pysyy samana. Tänä sisältönä on yhteiskunnan muuttaminen demokraattista tietä, mutta muuttaminen rajoittuu pikkuporvarillisuuden puitteisiin. Ei pidä vain tulla siihen ahdasmieliseen luuloon, että pikkuporvariston periaatteena olisi sen omien luokkaetujen itsekäs tavoittelu. Pikemminkin se uskoo, että sen vapautumisen *erikoisedellytykset* ovat samalla *yleisiä* edellytyksiä, joiden puitteissa vain onkin mahdollista uudenaikaisen yhteiskunnan pelastaminen ja luokkataistelun välttäminen. Eikä pidä myöskään luulla, että kaikki demokratian edustajat olisivat pikkukauppiaita tai ihastuneita niihin. Sivistyksensä ja yksilöllisen asemansa puolesta he voivat olla yhtä kaukana pikkukauppiaista kuin taivas on maasta. Pikkuporvariston edustajiksi heidät on tehnyt se, etteivät he

kykene astumaan aatemaailmassaan sen rajan yli, jota pikkuporvaristo ei ylitä elämässä, ja siksi he päätyvät teoriassa samoihin tehtäviin ja ratkaisuihin, joihin aineelliset edut ja yhteiskunnallinen asema ajaa pikkuporvariston käytännössä. Tämäntapainen on yleensäkin luokan *poliittisten ja kirjallisten edustajien* suhde luokkaan, jota he edustavat.

Näiden selitysten jälkeen on itsestään ymmärrettävää, että kun vuoripuolue kamppailee jatkuvasti järjestyspuoluetta vastaan tasavallan ja niin sanottujen ihmisoikeuksien puolesta, niin sen lopputavoitteena eivät ole enempää tasavalta kuin ihmisoikeudetkaan, samoin kuin armeijakaan, joka tahdotaan riisua aseista, ei puolustaudu eikä astu taistelutantereelle vain jäädäkseen omien aseittensa omistajaksi.

Järjestyspuolue ryhtyi provosoimaan vuoripuoluetta heti kansalliskokouksen kokoonnuttua. Porvaristo tunsi nyt välttämättömäksi tehdä selvää demokraattisesta pikkuporvaristosta, niin kuin se vuosi sitten oli käsittänyt välttämättömäksi vallankumouksellisen proletariaatin lopettamisen. Vastustajain asema oli nyt kuitenkin toisenlainen. Proletaarisen puolueen voima oli kadulla, pikkuporvariston — itse kansalliskokouksessa. Oli siis houkuteltava pikkuporvarit kadulle kansalliskokouksesta ja annettava heidän itsensä murskata oma parlamentaarinen voimansa, ennen kuin aika ja tilanne saattavat sen vakauttaa. Vuoripuolue kiiruhti täyttä laukkaa satimeen.

Syöttinä, joka sille heitettiin, oli ranskalaisten joukkojen suorittama Rooman pommitus¹⁰². Tämä loukkasi perustuslain V artiklaa, joka kieltää Ranskan tasavaltaa käyttämästä sotavoimaansa toisen kansan vapautta vastaan. Lisäksi perustuslain 54. artikla kieltää toimeenpanovaltaa julistamasta sotaa ilman kansalliskokouksen suostumusta, ja toukokuun 8. päivänä tekemällään päätöksellä perustuslakia säättävä kokous oli osoittanut, ettei se hyväksynyt Rooman retkeä. Näillä perusteilla Ledru-Rollin esitti 11. kesäkuuta 1849 syytöskirjelmän Bonapartea ja hänen ministereitään vastaan. Thiersin ampiaisenpistojen kiihottamana hän meni jopa niinkin pitkälle, että uhkasi olevansa valmis puolustamaan perustuslakia

kaikin keinoin, jopa ase kädessä. Vuoripuolue nousi yhtenä miehenä ja toisti tämän sotahuudon. Kesäkuun 12. päivänä kansalliskokous hylkäsi syytöskirjelmän ja vuoripuolue lähti parlamentista. Kesäkuun 13. päivän tapahtumat tunnetaan: julistus, jolla osa vuoripuolueesta ilmoitti Bonaparten ja hänen ministeristönsä olevan »perustuslain ulkopuolella»; demokraattisten kansalliskaartilaisien aseeton katukulkue, joka hajosi oitis kohdattuaan Changarnierin aseistetut joukot jne. jne. Osa vuoripuolueen jäsenistä pakeni ulkomaille, osa joutui Bourgesin ylioikeuteen¹⁰³ ja loput parlamentin ohjesääntö asetti kansalliskokouksen puheenjohtajan koulumestari-maisen silmälläpidon alaiseksi. Pariisi julistettiin jälleen piiritystilaan ja Pariisin kansalliskaartin demokraattinen osa hajotettiin. Niin murrettiin vuoripuolueen vaikutus parlamentissa ja pikkuporvariston voima Pariisissa.

Lyon, jolle kesäkuun 13. päivän tapahtumat antoivat merkin veriseen työläiskapinaan, ja sen viisi naapuridepartementtia julistettiin niin ikään piiritystilaan, joka on jatkunut tähän hetkeen asti.

Vuoripuolueen valtaenemmistö luopui etujoukostaan kieltäytyen allekirjoittamasta sen julistusta. Lehdistö jänisti, sillä vain kaksi lehteä uskalsi julkaista tuon pronunciamienton. Pikkuporvarit pettivät edustajansa, sillä kansalliskaartilaisia ei näkynyt tai näkyi vain silloin, kun ne tulivat estämään barrikadien rakentamista. Edustajat olivat petkuttaneet pikkuporvareita, sillä oletettuja liittolaisia armeijan riveistä ei ilmaantunut missään. Ja loppujen lopuksi demokraattinen puolue, sen sijaan että olisi ammentanut lisävoimaa proletariaatista, tartutti siihen oman heikkoutensa, ja kuten demokraattien suurissa toiminnoissa tavallisesti käy, johtajat saattoivat tyydytyksekseen syyttää »kansaansa» karkulaisuudesta, ja kansa saattoi tyydytyksekseen syyttää johtajiaan petturuudesta.

Harvoin on pidetty suurempaa ääntä jonkin asian edellä kuin pidettiin ennen tätä vuoripuolueen sotaretkettä, harvoin on jostain tapahtumasta toivotettu etukäteen suuremmalla varmuudella ja kuuluvammin kuin tästä demokratian kiertämättömästä voitosta. Varmaa on: demokraatit luottavat pasuunoihin, joiden pauhuun

Jerikon muurit sortuivat. Ja joka kerta kun he nyt seisovat despotian vallien juurella, he yrittävät saada tuon ihmeen toistumaan. Mikäli vuoripuolue tahtoi voittaa parlamentissa, sen ei olisi pitänyt kutsua aseisiin. Mikäli se parlamentissa kutsui aseisiin, sen ei olisi pitänyt esiintyä kadulla parlamentaarisesti. Mikäli sen aikomuksena oli todellakin rauhallinen mielenosoitus, niin typerää oli olla ennakolta arvaamatta, että se saisi sotaisan vastaanoton. Mikäli tarkoituksena oli tositaistelu, niin kummallista oli panna pois aseita, joilla sitä piti käydä. Mutta pikkuporvareiden ja heidän demokraattisten edustajiensa vallankumoukselliset uhkaukset ovat vain pelkiä vastustajan pelottamisyrityksiä. Ja jos he sitten joutuvat umpikujaan ja menevät niin pitkälle, että uhkaukset on pakko panna täytäntöön, niin he tekevät sen kaksimielisellä tavalla karttaen eniten keinoja, jotka johtavat päämäärään, ja tavoitellen verukkeita voidakseen lannistua. Taistelua kuuluttanut pauhaava alkusoitto vaimenee hiljaiseksi hyrräämiseksi heti, kun taistelun pitäisi alkaa; näyttelijät lakkaavat olemasta tosisaan, ja koko näytelmä laimenee, kutistuu kokoon kuin ilmapallo, jota on pistetty neulalla.

Yksikään puolue ei liioittele keinojaan enemmän eikä petä itseään kevytmielisemmin tilanteen suhteen kuin demokraattinen. Kun osa armeijaa äänesti vuoripuoluetta, niin tämä oli jo varma siitä, että armeija tekee kapinan sen hyväksi. Entä mistä syystä? Siitä syystä, joka sotajoukkojen kannalta katsoen ei merkinnyt muuta, kuin että vallankumoukselliset ovat asettuneet roomalaisten sotilaitten puolelle ranskalaisia vastaan. Toisaalta vuoden 1848 kesäkuun muistot olivat vielä niin tuoreita, että proletariaatin täytyi tuntea syvää vastenmielisyyttä kansalliskaartia kohtaan ja salaisten seurojen johtajien olla hyvin epäluuloisia demokraattien johtajia kohtaan. Näitä erimielisyyksiä tasoittamaan tarvittiin suuria yhteisiä intressejä, jotka olisivat olleet vaarassa. Erään abstraktin perustuslakipykälän rikkominen ei voinut tarjota sellaista intressiä. Eikö perustuslakia, kuten demokraatit itsekkin vakuuttivat, oltu rikottu jo monta kertaa? Eivätkö populaarimmat lehdet olleet leimanneet sitä vastavallankumoukselliseksi tekeleeksi? Mutta demok-

raatti, koska hän edustaa pikkuporvaristoa, siis *väli-luokkaa*, jossa kahden luokan intressit samalla tylsistyvät, kuvittelee ylipäänsä olevansa luokkavastakohtien yläpuolella. Demokraatit myöntävät, että heitä vastassa on etuoikeutettu luokka, mutta että he kansakunnan koko muun osan kanssa muodostavat *kansan*. He puoltavat *kansan oikeutta*, he edustavat *kansan etua*. Sen vuoksi heidän ei tarvitse ennen tulevaa taistelua tutkiskella eri luokkien etuja ja asemia. Heidän ei tarvitse liian syvällisesti punnita omia keinojaan. Heidänhän on vain annettava merkki, niin *kansa* on valmis kaikkine ehtymättömine voimavaroineen hyökkäämään *sortajien* kimp-puun. Mutta jos heidän intressinsä eivät kiinnostakaan ketään ja heidän voimansa osoittautuukin voimattomuudeksi, niin se johtuu joko turmiollisista sofisteista, jotka pirstovat *jakamattoman kansan* erilaisiksi vihamielisiksi leireiksi, tai siitä, että armeija on liiaksi raaistunut ja sokaistu käsittääkseen demokratian puhtaat tarkoitus-perät omaksi parhaakseen, tai kaikki on rauennut jonkin pienen yksityisseikan vuoksi tai jokin odottamaton sat-tuma on tehnyt sillä kertaa tyhjäksi kaiken. Demokraatti selviää joka tapauksessa häpeällisimmästäkin tappiosta yhtä tahrattomana kuin hän on siihen joutunut uskoen entistä varmemmin, että hän on voittava ja ettei hänen ja hänen puolueensa ole luovuttava vanhasta kannastaan, vaan päinvastoin olosuhteiden on kypsyttävä häntä vastaaviksi.

Sen tähden ei pidä kuvitella harvennutta, lyötyä ja uuden parlamenttijärjestyksen nöyryyttämää vuoripuo-luetta kovin onnettomaksi. Joskin kesäkuun 13. päivä oli syrjäyttänyt sen johtajat, niin se oli toisaalta tehnyt tilaa pienemmille »kyvyille», joille tämä uusi asema oli imarteleva. Joskaan heidän parlamentaarista voimatto-muuttaan ei voitu enää lepäillä, niin heillä oli nyt myös oikeus rajoittaa toiminnassaan siveellisen suuttumuksen purkauksiin ja meluisaan suunsoittoon. Joskin järjes-tyspuolue teki heistä, vallankumouksen viimeisistä viral-lisista edustajista, anarkian kaikkien hirmujen ruumiil-listuman, niin sitä latteampia ja vaatimattomampia he saattoivat olla todellisuudessa. Kesäkuun 13. päivän tappioon nähden he lohduttelivat itseään sanomalla sy-

vämietteisesti: »Mutta jos he uskaltavat käydä yleisen äänioikeuden kimppuun, niin silloin! Silloin näytämme, keitä olemme. Nous verrons!«*

Ulkomaille paenneisiin vuoripuoluelaisiin nähden riittää tässä huomautus, että Ledru-Rollin, joka oli onnistunut tuhoamaan miltei parissa viikossa sen voimakkaan puolueen, jonka kärkimies hän oli, huomasi nyt, että hänen kutsumuksenaan oli muodostaa Ranskan hallitus in partibus¹⁰⁴; että ollessaan kauempana, syrjässä toiminnasta hän näytti kasvavan sitä mukaa kuin valankumouksen taso laski ja virallisen Ranskan viralliset suuruudet kävivät yhä kääpiömäisemmiksi; että vuoden 1852 vaaleissa hän saattoi esiintyä tasavaltalaisena ehdokkaana, ja että hän lähetti aika ajoin valakeille ja muille kansoille kirjelmiä, joissa hän uhkaili mannermaan despoottia omilla ja liittolaistensa teoilla. Tuskin Proudhon lienee ollut kokonaan väärässä kääntyessään näiden herrojen puoleen sanoin: »Vous n'êtes que des blagueurs!«**

Järjestyspuolue ei ollut kesäkuun 13. päivänä ainoastaan nujertanut vuoripuoluetta, vaan se oli myös saanut aikaan sen, että *perustuslaki alistettiin kansalliskokouksen enemmistöpäättösten alaiseksi*. Se ymmärsi tasavallan näin: tasavallassa porvariston herruudella on parlamentaariset muodot eikä niitä ole rajoittamassa kuten monarkiassa toimeenpanovallan veto-oikeus enempää kuin tämän oikeus parlamentin hajottamiseen. Sellainen oli Thiersin sanoman mukaan *parlamentaarinen tasavalta*. Mutta eikö porvaristo, kun se kesäkuun 13. päivänä varmistti oman kaikkivaltansa parlamenttitalossa, tehnyt itse parlamenttia toimeenpanovaltaan ja kansaan nähden auttamattoman heikoksi syrjäyttäessään sen suosituimmat jäsenet? Luovuttaessaan lukuisia edustajia muitta mutkitta oikeuden käsiin se teki lopun omasta parlamentaarisesta koskemattomuudestaan. Se nöyryyttävä ohjesääntö, jonka alaiseksi se alisti vuoripuolueen, kohotti tasavallan presidenttiä samassa määrin, kuin se alensi kutakin kansanedustajaa. Leimatessaan perustuslain puolesta tapahtuneen kapinan anarkistiseksi, yhteiskunnan kumoamiseen

* — Saammepa nähdä! *Toim.*

** — »Ette ole muuta kuin kerskailijoita.» *Toim.*

tähtääväksi teoksi, porvaristo kielsi itseltään mahdollisuuden kehottaa kapinaan siinä tapauksessa, jos toimeenpanovalta rikkoisi perustuslakia porvaristoa vastaan. Ja historian ironiaa oli, että sinä kenraalina, jota järjestyspuolue tarjosi joulukuun 2. päivänä 1851 nöyrästi, mutta tuloksettomasti kansalle perustuslain kenraalina Bonapartea vastaan, on juuri se sama *Oudinot*, joka Bonaparten määräyksestä oli pommittanut Roomaa ja siten aiheuttanut välittömästi kesäkuun 13. päivän perustuslakimellakan. Toinen kesäkuun 13. päivän sankari, *Vieyra*, joka kansalliskokouksen puhujalavalta sai kiitoksia niiden raakuuksien johdosta, joita hän oli tehnyt eräiden demokraattisten lehtien huoneistoissa finanssiylimystöön kuuluvien kansalliskaartilaiden joukkion päällikkönä, tämä samainen *Vieyra* tiesi Bonaparten salaliitosta, ja hän vaikutti olennaisesti siihen, että kansalliskokouksella ei viimeisenä elinhetkenään ollut odotetavissa pienintäkään tukea kansalliskaartilta.

Kesäkuun 13. päivä merkitsi vielä muutakin. Vuori-
puolue oli tahtonut saada Bonaparten syytteeseen. Sen tappio oli siis Bonaparten suoranainen voitto, hänen persoonallinen voittonsa demokraattisista vihollisistaan. Järjestyspuolue oli hankkinut tämän voiton, ja Bonaparten oli vain merkittävä se tililleen. Sen hän tekikin. Kesäkuun 14. päivänä oli Pariisin talojen seinillä luettava julistus, jonka mukaan presidentti ikään kuin vastahakoisesti, vain tapahtumien pakosta luopuu erakkuudestaan, valittaa väärin ymmärrettynä hyveen perikuvana vastustajiensa parjauksia ja samastaessaan muka oman persoonansa järjestyksen asiaan todellisuudessa samasti järjestyksen omaan persoonaansa. Sitä paitsi, vaikka kansalliskokous olikin jälkeinpäin hyväksynyt sotaretken Roomaa vastaan, niin aloitteen oli tehnyt Bonaparte. Johdatettuaan ylipappi Samuelin takaisin Vatikaanin, hän saattoi toivoa voivansa asettua kuningas Daavidina Tuileries'hin¹⁰⁵. Hän oli valloittanut puoleleen papit.

Kuten olemme nähneet, kesäkuun 13. päivänä melakka rajoittui rauhalliseen katukulkueeseen. Sen vastustamisella ei siis voinut ansaita mitään sotalaakereita. Järjestyspuolue teki kuitenkin tänä sankareista ja tapah-

tumista köyhänä aikana tästä verettömästä taistelusta toisen Austerlitzin¹⁰⁶. Puhujat ja sanomalehdet ylistivät armeijaa järjestysmahtina, kun taas kansanjoukot leimattiin voimattomaksi anarkiaksi ja Changarnier julistettiin »yhteiskunnan suojamuuriksi», se oli mystifikaatio, johon hän itsekkin lopulta uskoi. Sillä välin ne joukko-osastot, jotka näyttivät epäilyttäviltä, poistettiin salaa Pariisista; ne rykmentit, jotka vaaleissa olivat osoittautuneet demokraattisimmiksi, siirrettiin Ranskasta Algeriaan; sotaväen rauhattomat ainekset siirrettiin rangaistusosastoihin; lopuksi lehdistö eristettiin järjestelmällisesti kasarmeista ja kasarmi siviiliyhteiskunnasta.

Olemme nyt päässeet Ranskan kansalliskaartin historian ratkaisevaan kännekohtaan. Vuonna 1830 kansalliskaarti oli ratkaissut restauraation kohtalon. Ludvig Filipin aikana epäonnistui jokainen mellakka, jossa kansalliskaarti asettui sotilasosastojen puolelle. Kun se helmikuussa 1848 suhtautui passiivisesti kapinaan ja kaksimielisesti Ludvig Filipiin, tämä piti sitä häviönään ja se myös piti paikkansa. Siten juurtui vakaumus, ettei vallankumous voisi voittaa *ilman* kansalliskaartiä eikä armeija voisi voittaa, jos sitä *vastassa* on kansalliskaarti. Tämä oli sitä armeijan taikauskoa siviiliväestön kaikkivoipaisuuteen. Vuoden 1848 kesäkuun päivät, jolloin koko kansalliskaarti linjajoukkojen kanssa kukisti kapinan, olivat lujittaneet tätä taikauskoa. Bonaparten tultua hallitukseen kansalliskaartin merkitys aleni jonkin verran sen johdosta, että kansalliskaartin ja ensimmäisen sotilasdivisioonan päällikkyys yhdistettiin perustuslain vastaisesti Changarnierin käsiin.

Samoin kuin kansalliskaartin päällikkyys muuttui tällöin pelkäksi sotilasyli-päällikkyuden attribuutiksi, niin myös kansalliskaarti itsekkin oli enää vain linjajoukkojen lisäke. Kesäkuun 13. päivänä se vihdoin murtui: ei kuitenkaan yksin sen vuoksi, että tästä päivästä lähtien sitä alettiin hajottaa osa osalta Ranskan kaikilla paikkakunnilla, kunnes siitä oli jäljellä vain rippeitä. Kesäkuun 13. päivän mielenosoitus oli ennen kaikkea kansalliskaartin demokraattisen osan mielenosoitus. Se ei tosin asettanut armeijaa vastaan aseitaan, vaan ainoastaan univormunsa, mutta juuri tämä univormu olikin

taikakalu. Armeija vakuuttui siitä, että tämä univormu oli samanlainen villariepu kuin muutkin univormut. Lumous katosi. Vuoden 1848 kesäkuun päivinä porvaristo ja pikkuporvaristo olivat kansalliskaartina yhtyneet armeijan kanssa proletariaattia vastaan. Kesäkuun 13. päivänä 1849 porvaristo hajotti armeijan avulla pikkuporvarillisen kansalliskaartin. Joulukuun 2. päivänä 1851 ei ollut enää olemassa myöskään porvarillista kansalliskaartia, ja Bonaparte vain totesi tämän tosiasian allekirjoittaessaan myöhemmin hajotusmääräyksen. Näin porvaristo oli itse murtanut viimeisen aseensa, jolla se saattoi vastustaa armeijaa, ja sen murtaminen oli ollut sille päivänselvää alkaen siitä hetkestä, jolloin pikkuporvaristo ei enää ollut sen vasalli, vaan nousi kapinoitijana sitä vastaan. Ja yleensäkin niin pian kuin siitä itsestään oli tullut yksinvaltiainen, sen täytyi omin käsin tuhota kaikki ne puolustusvälineensä, joita se oli käyttänyt yksinvaltiutta vastaan.

Järjestyspuolue juhli sillä välin valtansa palaamista, valtansa, jonka se näytti kadottaneen 1848 vain löytäköseen sen jälleen 1849 rajoituksista vapautuneena. Se juhli sitä solvaamalla tasavaltaa ja perustuslakia, kiroamalla kaikki tulevat, nykyiset ja menneet vallankumoukset, mm. sen vallankumouksen, jonka sen omat johtajat olivat tehneet, ja säätämällä lakeja, joilla lehdistölle pantiin kapula suuhun, tehtiin loppu yhdistyksistä ja piiritystila määriteltiin elimelliseksi instituutioksi. Sitten kansalliskokous keskeytti istuntonsa elokuun puolivälistä lokakuun puoliväliin nimitettyään lomallaolonsa ajaksi pysyvän valiokunnan. Tämän loman aikana legitimistit juonittelivat Emsin ja orleanistit Claremontin kanssa; Bonaparte juonitteli tekemällä ruhtinaallisia kierteitä, ja departementtineuvostot juonittelivat neuvotteluisaan perustuslain tarkistamisesta — siinä ilmiöt, jotka uusiutuivat säännöllisesti kansalliskokouksen ajoittaisina loma-aikoina ja joihin tulen kajoamaan vasta, kun ne muuttuvat tapahtumiksi. Tässä on vain huomautettava, että kansalliskokous menetteli epäpoliittisesti kadotessaan pitemmiksi väliajoiksi näyttämöltä ja jättäessään näkyville tasavallan johtoon vain yhden, vaikkapa surkeankin Louis Bonaparten hahmon, samaan aikaan kuin

järjestyspuolue, aiheuttaen yleisen skandaalin, hajosi kuningasmielisiin alkuosiinsa ristiriitaisine restauraatiohaluineen. Aina kun näinä loma-aikoina *parlamentin* eksyttävä melu vaikenä ja sen jäsenistö sulautui kansaan, kävi selväksi, että puuttui vain yhtä, jotta tämän tasavallan todellinen olemus ilmenisi täydellisenä: sitä, että *parlamentin* lomat tehtäisiin pysyviksi ja *sen* tunnuslause: *Liberté, égalité, fraternité** korvattaisiin kaksimielisyyttä vailla olevilla sanoilla: *Infanterie, Cavalerie, Artillerie!***

IV

Lokakuun puolivälissä 1849 kansalliskokous kokoontui jälleen. Marraskuun 1. päivänä Bonaparte hämmästytti sen ilmoittamalla Barrothin—Fallouxin ministeristön eroamisesta ja uuden hallituksen muodostamisesta. Lakeijaakaan ei ajeta palveluksesta sen kursailemattomammin kuin Bonaparte ajoi ministerinsä. Kansalliskokoukselle tarkoitetut potkut annettiin näin ensin Barrotille ja kumppaneille.

Kuten olemme havainneet, Barrothin ministeristö oli kokoonpantu legitimisteistä ja orleanisteista. Se oli järjestyspuolueen ministeristö. Bonaparte oli tarvinnut sellaista voidakseen hajottaa tasavaltalaisen perustuslakia säättävän kokouksen, suorittaa sotaretken Roomaa vastaan ja murtaa demokraattisen puolueen. Tämän ministeristön selän takana hän oli pysytellyt näennäisesti piilossa, luovuttaen hallitusvallan järjestyspuolueen käsiin ja kätkien kasvonsa samaan luonnenaamariin, jota Ludvig Filipin aikana käyttivät sanomalehtien vastuunalaiset julkaisijat, tyypilliseen *homme de paille**** naamariin. Nyt hän heitti pois naamarinsa, joka ei ollut enää kevyt huntu, johon hän saattoi kätkeä todelliset piirteensä, vaan rautanaamio, joka esti häntä näyttämästä omia kasvojaan. Hän oli muodostanut Barrothin ministeristön hajottaakseen järjestyspuolueen nimissä tasavaltalaisen

---

* — Vapaus, tasa-arvoisuus, veljeys. *Toim.*

** — Jalkaväki, ratsuväki, tykistö! *Toim.*

*** — bulvaanin. *Toim.*

kansalliskokouksen, hän erotti tuon ministeristön julistaakseen oman persoonansa riippumattomaksi järjestyspuolueen kansalliskokouksesta.

Tähän erottamiseen ei puuttunut pätevältä tuntuvia verukkeita. Barrotin ministeristö löi laimin jopa ne säädyllyisyyden vaatimukset, joita olisi tullut noudattaa tasavallan presidentin, kansalliskokouksen rinnalla olevan esivallan, suhteen. Kansalliskokouksen lomalla ollessa Bonaparte julkaisi Edgard Neylle osoitetun kirjeen, jossa hän näytti paheksuvan paavin* epäliberaalia esiintymistä, niin kuin hän oli vastoin perustuslakia säättävää kokousta julkaissut kirjeen, jossa hän ylisti Oudinotia Rooman tasavaltaa vastaan tehdyn hyökkäyksen johdosta. Kun kansalliskokous sitten hyväksyi Rooman-retken menoarvion, Victor Hugo otti näennäisessä liberaalisuudessaan tuon kirjeen puheeksi. Ajatuksen, että Bonaparten päähänpistoilla voisi olla muka jotakin poliittista merkitystä, järjestyspuolue tukahdutti halveksivan epäuskoisin huudahduksin. Yksikään ministeri ei ottanut vastaan Bonapartelle esitettyä haastetta. Eräässä toisessa tilaisuudessa Barrot puhui tunnetulla ontolla päätöksellä suuttumuksen sanoja niiden »inhotavien vehkeilyjen» johdosta, joita hänen väitteensä mukaan oli vireillä presidentin lähimmässä ympäristössä. Lopuksi ministeristö kieltäytyi jyrkästi — samaan aikaan kun se sai kansalliskokouksen myöntämään leskeneläkkeen Orléansin herttuattarelle — tekemästä mitään esitystä presidentin määrärahan korottamisesta. Bonapartessa yhtyivät kuitenkin keisarivallan tavoitteilija ja satulasta pudonnut onnenonkija niin kiinteästi toisiinsa, että siihen suureen aatteeseen, jonka mukaan hänen kutsumuksenaan oli keisarivallan entistäminen, liittyi aina täydennyksenä toinenkin suuri aate, jonka mukaan Ranskan kansan kutsumuksena oli maksaa hänen velkansa.

Barrotin—Fallouxin ministeristö oli ensimmäinen ja viimeinen Bonaparten aikaansaama *parlamentaarinen ministeristö*. Siksi sen erottaminen muodostuikin ratkaisevaksi käännekohtaksi. Ministeristön mukana jär-

---

* — Pius IX. *Toim.*

jestyspuolue kadotti peruuttamattomasti aseman, joka oli välttämätön parlamentaarisen järjestyksen säilyttämiseksi: otteen toimeenpanovaltaan. Ei ole vaikea ymmärtää, että sellaisessa maassa kuin Ranskassa, missä toimeenpanovallan käytettävissä on yli puoli miljoonaa henkeä käsittävä virkamiesarmeija ja siis toimeenpanovallasta ovat alituisesti ehdottomassa riippuvuudessa lukemattomien ihmisten intressit ja toimeentulo, missä valtio pauloittaa, valvoo, säännöstelee, suuntaa ja holhoaa kansalaisyhteiskuntaa alkaen sen laajimmista elämänilmauksista aina mitä vähäpätöisimpiin ilmiöihin saakka, sen yleisimmistä elämänmuodoista aina yksilön yksityiselämään saakka, missä tuo parasiittikunta on tavattoman keskityksen ansiosta muuttunut kaikkitietäväksi ja kaikkialla läsnäolevaksi, nopean liikkumakyvyn omaavaksi ja joustavaksi, minkä verrannoksi kelpaa vain varsinaisen yhteiskunnan avuton epäitsenäisyys ja runneltu muodottomuus, sellaisessa maassa kansalliskokous, menettäessään oikeuden määrätä ministerinsalkuista, menettää samalla kaiken todellisen vaikutusvaltansa, ellei se samanaikaisesti yksinkertaista valtion hallintoa, vähennä mahdollisimman paljon virkamiesarmeijaa eikä vihdoin salli yhteiskunnan ja yleisen mielipiteen luoda omia, hallitusvallasta riippumattomia äänenkannattajiaan. Ranskan porvariston *aineelliset edut* on silti mitä läheisimmin sidottu tuon laajan ja monihaaraisen valtiokoneiston säilyttämiseen. Se työntää siihen liikaväestönsä ja nostaa valtionpalkan muodossa sen, mitä se ei voi kahmaista taskuunsa voittotulojen, korkojen, osinkojen ja palkkioiden muodossa. Toisaalta porvariston *poliittiset edut* pakottivat sitä kiristämään ohjaksia, ts. lisäämään päivä päivältä valtiovallan henkilökuntaa ja varoja ja käymään samaan aikaan yhtämittaista sotaa yleistä mielipidettä vastaan sekä ruhjomaan ja herpaannuttamaan epäluuloisena yhteiskunnan itsenäisiä liikuntaelimiä, jollei se ole voinut amputoida niitä kokonaan. Niin muodoin Ranskan porvariston oli pakko luokka-asemansa vuoksi toisaalta tehdä loppu minkä hyvänsä, siis omankin, parlamentaarisen vallan elinmahdollisuuksista ja toisaalta tehdä vihamiehensä toimeenpanovalta vastustamattoman voimakkaaksi.

Uutta ministeristöä sanottiin d'Hautpoulin ministeristöksi, vaikkei kenraali d'Hautpoul saanutkaan pääministerin arvoa. Barrotin ohella Bonaparte teki yksin tein lopun moisesta arvosta, joka oli oikeastaan alentanut tasavallan presidentin lailliseksi mitättömyydeksi, eräänlaiseksi perustuslailliseksi kuninkaaksi, mutta sellaiseksi, jolla ei ollut valtaistuinta eikä kruunua, ei miekkaa eikä valtikkaa, ei immuniteettia, ei perintöoikeutta valtion korkeimpaan arvonimeen eikä, mikä kohtalokkainta, hallitsijan määrärahoja. D'Hautpoulin ministeristössä oli vain yksi mies, jolla oli parlamentaarikon nimi, koronkiskuri *Fould*, eräs rahaylimyksen pahamaineisimpia jäseniä. Hänen huostaansa joutui rahaministeriö. Kun vilkaisee Pariisin pörssinoteerauksiin, niin huomaa, että vuoden 1849 marraskuun 1. päivän jälkeen Ranskan arvopaperit nousevat ja laskevat Bonaparten osakkeiden nousun ja laskun mukaisesti. Kun Bonaparte oli näin löytänyt itselleen liittolaisen pörssistä, hän otti samalla valtaansa poliisin nimittämällä Carlierin Pariisin poliisiprefektiksi.

Ministeristön vaihtumisen seuraukset saattoivat ilmetä kuitenkin vasta olosuhteiden kehittyessä. Toistaiseksi Bonaparte oli ottanut vain yhden askeleen eteenpäin joutuakseen pakosta perääntymään sitä silmiinpistävämmiin. Hänen karskia tiedotustaan seurasi mitä nöyryin alamaisuudenvakuutus kansalliskokoukselle. Joka kerta kun ministerit rohkenivat arasti tarjota presidentin henkilökohtaisia päähänpistoja lakiesityksinä, he näyttivät täyttävän perin vastenmielisesti ja vain asemansa pakotamina nuo koomiset tehtävänsä, joiden tuloksettomuudesta he olivat etukäteen varmoja. Joka kerta kun Bonaparte laverteli suunnitelmistaan ja leikkitteli omilla »*idées napoléoniennes*»¹⁰⁷ ministerien selän takana, hänen omat ministerinsä kielsivät hänet kansalliskokouksen puhujalavalta. Hänen vallananastushalunsa näyttivät tulevan julki vain siksi, ettei hänen vastustajiensa vahingoniloisen pilkkanaurun tarvitsisi vaieta. Hän käyttäytyi kuin väärinymmärretty nero, jota koko maailma pitää hölmönä. Koskaan ei häntä oltu halveksittu niin syvästi kaikkien luokkien keskuudessa kuin tänä kautena. Koskaan ennen porvariston herruus ei ollut ollut rajattomam-

paa eikä porvaristo ollut koskaan suurellisemmin asettanut näkyville herruutensa merkkejä.

Tehtävänäni ei ole tässä kuvata porvariston lainsäädäntötyön historiaa, työn, jonka tuloksiksi tältä kaudelta jäi kaksi lakia: laki, joka sääti uudelleen *viiniveron*, ja *koululaki*, joka teki lopun epäuskosta. Samalla kun ranskalaisten viininjuontia vaikeutettiin, heille anniskeltiin sitä runsaammin hurskaan elämän vettä. Julistaessaan viiniverolailia vanhan, vihatun verotusjärjestelmän loukkaamattomaksi porvaristo yritti koululain avulla vakiinnuttaa kansanjoukkojen vanhan tylsyyden-tilan, jonka ansiosta ne sietivät tuota verojärjestelmää. Hämmästellään, että orleanistit, liberaalit porvarit, nuo voltairelaisuuden ja eklektisen filosofian vanhat apostolit, uskovat Ranskan henkisen elämän johdon perivihollistensa, jesuiittain, käsiin. Vaikka orleanistit ja legitimistit olivatkin eri mieltä kruununavoitteliijoista, niin he käsittivät hyvin, että heidän yhteinen herruutensa vaati kahden aikakauden sortokeinojen yhdistämistä ja että heinäkuun monarkian orjuutusmenetelmiä oli täydennettävä ja vahvistettava restauraation ajan orjuutusmenetelmillä.

Talonpojat, jotka olivat pettyneet kaikissa toiveissaan ja joita enemmän kuin koskaan ennen rasittivat toisaalta alhaiset viljan hinnat ja toisaalta kasvava verotaakka ja hypoteekkivelka, alkoivat liikehtiä departementeissa. Siihen vastattiin jahtaamalla koulunopettajia, jotka alistettiin papiston valtaan, jahtaamalla määrejä, jotka alistettiin prefektien valtaan, ja vakoilujärjestelmällä, jonka valtaan alistettiin kaikki. Pariisissa ja suuremmissa kaupungeissa taantumuksella on oman aikakautensa piirteet ja se enemmänkin yllyttää kuin lanistaa. Maaseudulla se muodostuu latteaksi, alhaiseksi, pikkumaiseksi, väsyttäväksi, kiusalliseksi, sanalla sanoen santarmiksi. On helppo ymmärtää, missä määrin pappiskomennon siunaama santarmikommento saattoi kolmessa vuodessa turmella kehittymättömiä joukkoja.

Niin intohimoisesti ja kaunopuheisesti kuin järjestyspuolue vastustikin kansalliskokouksen puhujalavalta vähemmistöä, sen puhe jäi kuitenkin yksitavuiseksi kuin kristityn, jonka sanain tulee olla: niin, niin, ei, ei! Se

jäi yksitavuuiseksi niin puhujalavalla kuin sanomalehdissäkin. Se oli mautonta kuin arvoitus, jonka ratkaisu tiedetään ennakolta. Olipa kysymys anomusoikeudesta tai viiniverosta, painovapaudesta tai vapaakaupasta, kerhoista tai kunnallistaista, persoonallisen vapauden suojelemisesta tai valtiotalouden sääntelystä, aina kuului sama tunnussana, aihe pysyi aina samana, päätös oli aina valmiina ja kuului aina: »*Sosialismi!*». *Sosialistiseksi* julistettiin jopa porvarillinen liberalismikin, sosialistiseksi — porvarillinen valistus, sosialistiseksi — porvarillinen finanssiuudistus. Sosialistista oli rakentaa rautatie sinne, missä jo ennestään oli kanava, ja sosialistista oli puolustaa itseään kepillä silloin, kun joku ryntäsi kimppuun miekka kädessä.

Eikä tämä ollut vain puhetapaa, muotia, puoluetaktiikkaa. Porvaristo tajusi aivan oikein, että kaikki aseet, jotka se oli takonut feodalismia vastaan, käännettiin sitä itseään vastaan, että kaikki sen luomat sivistyskeinot nousivat kapinaan sen omaa sivilisaatiota vastaan, että kaikki sen luomat jumalat luopuivat siitä. Se käsitti, että kaikki ns. kansalaisvapaudet ja edistyksen välikappaleet loukkasivat ja uhkasivat sen *luokkaherruutta*, tuon herruuden yhteiskunnallista perustaa ja poliittista huipentumaa, olivat siis muuttuneet »*sosialistisiksi*». Tässä uhkassa ja loukkauksessa se aivan oikein vainusi sosialismin salaisuuden arvioiden sosialismin merkityksen ja pyrkimyksen oikeammin kuin osaa arvioida itsensä niin sanottu sosialismi, joka ei sen vuoksi pysty ymmärtämään, miksi porvaristo paatuneesti eristäytyy siitä, vaikka se ei tekisi muuta kuin uikuttaisi tunteellisesti ihmiskunnan kärsimyksistä, julistaisi kristillisesti tuhatvuotista valtakuntaa ja yleistä veljesrakkautta, lörröteltäisi humanistisesti hengestä, sivistyksestä, vapaudesta tai hautoisi doktrinäärisesti järjestelmää, joka turvaa kaikkien luokkien sovinnon ja hyvinvoinnin. Porvaristo ei kuitenkaan käsittänyt sitä, että johdonmukaisesti ajatellen myös sen *oma parlamentaarinen järjestelmä*, sen *poliittinen herruus* yleensä tuli nyt tuomita yleisesti tavallaan *sosialistisena*. Niin kauan kuin porvarisluokan herruus ei ollut täydellisesti järjestynyttä eikä saanut aitoa poliittista ilmaisuaan, ei myöskään porvariston ja

toisten luokkien vastakohtaisuus saattanut esiintyä aitona eikä saada niissäkään tapauksissa, joissa se esiintyi, sitä vaarallista käännettä, mikä muuttaa jokaisen valtiovaltaa vastaan käytävän taistelun taisteluksi pääomaa vastaan. Kun porvaristo näki yhteiskunnan jokaisen elonmerkin vaarantavan »rauhaa», niin saattoiko se olla halukas säilyttämään yhteiskunnan huipulla *rauhattomuuden järjestelmän*, oman järjestelmänsä, *parlamentaarisen järjestelmän*, jonka muuan sen omista puhujista sanoi elävän taistelussa ja taistelun avulla? Parlamentaarinen järjestelmä elää keskusteluista, kuinka se voisi kieltää keskustelun? Jokaisesta intressistä, jokaisesta yhteiskunnallisesta laitoksesta tehdään parlamentissa yleinen aate ja sitä käsitellään aatteena — kuinka siis jokin intressi, jokin laitos voisi olla ajattelun yläpuolella ja tehota uskonkappaleena? Puhujien taistelu puhujalavalla aiheuttaa lehtinikkarien taistelun, parlamentin keskustelukerho saa välttämättömäksi täydennyksekseen salonkien ja kapakoiden keskustelukerhot; kansanedustajat, jotka vetoavat alinomaan kansan mielipiteeseen, antavat sille oikeuden ilmaista anomuksissa todellisen mielipiteensä. Parlamentaarinen järjestelmä jättää kaiken enemmistön ratkaistavaksi, kuinka siis valtava enemmistö parlamentin ulkopuolella ei pyrkisi tekemään ratkaisuja? Kun vingutatte viulua valtion huipulla, mitä muuta odotatte tehtävän alhaalla kuin tanssittavan?

Tuomitessaan siis »*sosialismina*» sen, mitä se aikaisemmin juhli »*liberalismina*», porvaristo tunnustaa, että sen omat edut vaativat sitä pelastautumaan *itsehallinnon* vaaralta, että rauhan palauttamiseksi maahan sen on ennen muuta rauhoitettava oma porvarillinen parlamenttinsa, että säilyttääkseen yhteiskunnallisen mahtinsa koskemattomana sen on murrettava oma poliittinen mahtinsa, että yksilöinä porvarit voivat edelleenkin riistää muita luokkia ja nauttia huolettomina omaisuudesta, perheestä, uskonnosta ja järjestyksestä vain sillä ehdolla, että heidät luokkana tuomitaan rinnan muiden luokkien kanssa samaan poliittiseen mitättömyyteen kuin nekin; että heidän kukkaronsa pelastamiseksi porvaristolta täytyy riistää kruunu ja ripustaa porvariston pään ylle Damokleen miekkana se miekka, jonka tuli sitä suojella.

Yleisten kansalaisetujen alalla kansalliskokous osoitautui niin saamattomaksi, että esimerkiksi Pariisin—Avignonin rautatiestä käyty keskustelu, joka alkoi talvella 1850, ei ollut päättynyt vielä joulukuun 2. päivänä 1851. Silloin kun kansalliskokous ei esiintynyt tukahduttajana eikä taantumuksellisena, sitä vaivasi parantumaton hedelmättömyys.

Samaan aikaan kuin Bonaparten ministeristö teki toisaalta lakialoitteita järjestyspuolueen hengessä ja toisaalta vielä kovensikin noiden lakien toimeenpanoa, Bonaparte koetti puolestaan hankkia kansansuosiota tekemällä lapsekkaan typeriä esityksiä, korostamalla vihamielisyyttään kansalliskokousta kohtaan ja viittaillemalla salaperäiseen kätköön, johon piilotettuja aarteita vain olosuhteet estivät toistaiseksi paljastamasta Ranskan kansalle. Niin tuli esitys aliupseerien päiväpalkan korottamisesta neljällä soulla. Niin esitettiin »kunnialainapankin» perustamista työläisille. Rahalahjat ja rahalainat olivat se tulevaisuudennäköala, jolla hän toivoi voivansa vietellä joukot. Lahjottaminen ja lainaaminen — siihen supistuu niin ylhäisen kuin alhaisenkin ryysyköyhälistön finanssitietous. Siihen supistuvat ne jouset, joita Bonaparte tahtoi käyttää. Yksikään vallantavoittelija ei ole koskaan latteammin keinotellut joukkojen latteudella.

Kansalliskokousta raivostuttivat tämän tästä nämä Bonaparten ilmeiset yritykset hankkia kansansuosiota sen kustannuksella ja alati lisääntyvä vaara, että tämä velkojen kannustama seikkailija, jota mikään aikaisemmin hankittu maine ei ollut hillitsemässä, uskaltautuu johonkin epätoivoiseen kepposeen. Järjestyspuolueen ja presidentin välien kiristyminen oli jo saanut uhkaavan luonteen, kun muuan odottamaton tapaus palautti hänet jälleen katuvaaisena järjestyspuolueen syliin. Tarkoitamme vuoden 1850 maaliskuun 10. päivän täytevaaleja. Nämä vaalit pantiin toimeen kesäkuun 13. päivän jälkeen vankilaan joutuneiden tai maanpakoon ajettujen edustajien edustajanpaikkojen täyttämiseksi. Pariisi valitsi vain sosiaalidemokraattisia ehdokkaita. Vieläpä se antoi useimmat äänensä de Flottelle, eräälle vuoden 1848 kesäkuun kapinalliselle. Niin proletariaatin kanssa liittoutunut

Pariisin pikkuporvaristo kosti 13. kesäkuuta 1849 kärsimänsä tappion. Se näytti kadonneen vaaranhetkellä taistelukentältä vain palatakseen suotuisammissa olosuhteissa entistä lukuisemmin taisteluvoimin ja rohkeammin taistelutunnuksin. Muuan seikka näytti lisäävän tämän vaalivoiton vaarallisuutta. Armeija äänesti Pariisissa kesäkuun kapinallisen puolesta ja La Hittea, erästä Bonaparten ministeriä, vastaan ja departementteissa suurimmaksi osaksi vuoripuoluelaiden puolesta, jotka sielläkin, joskaan eivät yhtä ratkaisevasti kuin Pariisissa, saivat voiton vastustajistaan.

Bonaparte huomasi äkkiä olevansa jälleen vastatusten vallankumouksen kanssa. Maaliskuun 10. päivänä 1850 hän piiloutui järjestyspuolueen selän taakse samalla tavoin kuin 29. tammikuuta 1849 ja 13. kesäkuuta 1849. Hän nöyrtyi, pyyteli arasti anteeksi, tarjoutui nimittämään parlamentaarisen enemmistön käskystä millaisen ministeristön tahansa, rukoilipa vielä orleanistien ja legitimistien puoluejohtajia Thiersiä, Berryeriä, Broglieta, Moléta, sanalla sanoen noita niin kutsuttuja linakreivejä¹⁰⁸, tarttumaan omakätisesti valtion peräsiimeen. Järjestyspuolue ei osannut käyttää hyväkseen tätä verratonta hetkeä. Sen sijaan, että olisi rohkeasti ottanut vastaan tarjotun vallan, se ei edes pakottanut Bonapartea nimittämään uudelleen sitä ministeristöä, jonka hän oli erottanut marraskuun 1. päivänä; se tyytyi nöyryyttämään häntä vain anteeksiannollaan ja asettamalla herra *Barochen* d'Hautpoulin ministeristöön. Tämä Baroche oli aikanaan riehunut yleisenä syyttäjänä Bourgesin ylioikeudessa tuokokuun 15. päivän vallankumouksellisia ja toisen kerran kesäkuun 13. päivän demokraatteja vastaan, syyttäen näitä kummassakin tapauksessa kansalliskokousta vastaan tehdystä murhayrityksestä. Kukaan Bonaparten ministereistä ei sittemmin tehnyt enempää kuin Baroche alentaakseen kansalliskokouksen arvoa, ja joulukuun 2. päivän jälkeen 1851 tapaamme hänet senaatin korkea-arvoisena ja hyväpalkkaisena varapresidenttinä. Hän oli sylkäissyt vallankumouksellisten soppaan, jotta Bonaparte olisi voinut syödä sen.

Sosiaalidemokraattinen puolue puolestaan näytti vain etsivän tekosyitä asettaakseen oman voittonsa jälleen

kyseenalaiseksi ja katkaistakseen siltä kärjen. Vidal, muuan Pariisin vasta valituista edustajista oli valittu samanaikaisesti myös Strassburgissa. Hänet taivutettiin epäämään Pariisin vaali ja hyväksymään Strassburgin vaali. Siis sen sijaan, että olisi antanut vaalipaikalla saamalleen voitolle ratkaisevan luonteen ja siten pakottanut järjestyspuolueen ryhtymään heti taisteluun parlamentissa, pakottanut vastustajansa taisteluun hetkellä, jolloin kansan keskuudessa vallitsi innostus ja armeijassa suotuista mieliala, demokraattinen puolue väsytti Pariisin maaliskuu- ja huhtikuun aikana uudella vaaliagitaatiolla, antoi kansan kiihkon laimeta tässä uusiintuneessa tilapäisessä vaalileikissä, tukahdutti vallankumouksellista toimintatarmoa perustuslaillisilla menestyksillä, tuhlassi sitä pikku juoniin, tyhjään deklamointiin ja näennäiseen liikehtimiseen, antoi porvariston järjestää rivinsä ja ryhtyä toimenpiteisiin sekä keksi vihdoinkin maaliskuun vaalien merkitykselle lieventävän sentimentaalisen kommentaarion huhtikuun täydennysvaaleista, Eugène Suen vaalista. Sanalla sanoen se teki maaliskuun 10. päivästä aprillipilaa.

Parlamentaarinen enemmistö tajusi vastustajansa heikkouden. Järjestyspuolueen seitsemäntoista linnakkeita — sillä Bonaparte oli jättänyt hyökkäyksen sen johdettavaksi ja vastuulle — laativat uuden vaalilain, minkä esittäminen uskottiin herra Faucherille, joka oli itse anonut tätä kunniaa. Toukokuun 8. päivänä hän teki lakiesityksen, joka teki lopun yleisestä äänioikeudesta asettaen valitsijana olon ehdoksi kolmen vuoden oleskelun vaalipaikkakunnalla, minkä lisäksi työläisten kohdalta tämän oleskeluajan toteaminen asetettiin riippuvaiseksi heidän työnantajiansa todistuksesta.

Yhtä vallankumouksellisesti kuin demokraatit olivat myllertäneet ja riehuneet perustuslaillisen vaalitaistelun aikana, yhtä perustuslaillisesti he nyt, kun olisi pitänyt ase kädessä todistaa vaalivoiton painavuus, julistivat järjestystä, majesteettista rauhallisuutta (*calme majestueux*), toiminnan laillisuutta, toisin sanoen sokeaa alistumista vastavallankumouksen tahtoon, vastavallankumouksen, joka tekeytyi itse laiksi. Parlamenttikeskustelujen aikana vuoripuolue yritti saada nolatuksi järjestys-

puolueen asettaen sen vallankumouksellisen kiihkon vastakohtaksi oikeusperusteita puoltavan kunnan poroporvarin kiihkottoman kannan ja iskien järjestyspuolueen maahan sillä kauhealla syytöksellä, että sen toiminta on muka vallankumouksellista. Vasta valitut edustajatkin koettivat osoittaa säädylisellä ja hillityllä esiintymisellä, miten väärää oli panetella heitä anarkisteiksi ja selittää heidän valitsemistaan vallankumouksen voitoksi. Toukokuun 31. päivänä uusi vaalilaki meni läpi. Vuoripuolue tyytyi siihen, että se sujautti salaviihkää vastalauseen presidentin taskuun. Vaalilakia seurasi uusi painolaki, joka teki täydellisen lopun vallankumouksellisesta lehdistöstä¹⁰⁹. Tämä oli ansainnut kohtalonsa. »National» ja »La Presse», kaksi porvarillista sanomalehteä, jäivät tämän vedenpaisumuksen jälkeen vallankumouksen äärimmäisiksi etuvartioiksi.

Olemme nähneet, miten demokraattiset johtajat maalij- ja huhtikuun aikana tekivät kaikkensa saadakseen Pariisin kansanjoukot valetaistelun pyörteisiin, ja miten he toukokuun 8. päivän jälkeen tekivät kaikkensa pitääkseen sen erillään tositaistelusta. Emme lisäksi saa unohtaa, että vuosi 1850 oli teollisuuden ja kaupan loistavimpia kukoistusvuosia, joten Pariisin proletariaatilla oli kyllyiksi työtä. Mutta vuoden 1850 toukokuun 31. päivän vaalilaki syrjäytti sen kaikesta osallisuudesta poliittisen vallan käyttöön. Laki sulki siltä jopa pääsyn taistelukentälle. Se saattoi työläiset takaisin siihen parian asemaan, jossa he olivat olleet ennen helmikuun vallankumousta. Antautuessaan tässä tapauksessa demokraattien ohjattavaksi ja unohtaessaan luokkansa vallankumoukselliset edut hetkellisen hyvinvoinnin takia he luopuivat kunniasta olla valloittavana voimana, alistuivat kohtalonsa, osoittivat, että vuoden 1848 kesäkuun tappio oli tehnyt heidät taistelukyvyttömiksi moniksi vuosiksi ja että historian tapahtumien kulku on lähitulevaisuudessa jälleen *sivuuttava* heidät. Mitä tuli pikkuporvarillisiin demokraatteihin, jotka kesäkuun 13. päivänä olivat huttaneet: »Yrittäköötpä kajota yleiseen äänioikeuteen, kyllä me silloin!..», niin he lohduttantuivat nyt sillä, että heitä kohdannut vastavallankumouksen isku ei ollut mikään isku eikä toukokuun 31. päivän laki ollut mikään

laki. Toukokuun toisena sunnuntaina 1852 jokainen ranskalainen saapuu vaalipaikalle toisessa kädessä vaalilippu ja toisessa miekka. Tällä ennustuksella he lohduttivat itseään. Armeijaa oli rangaistu sen esimiesten toimesta niin vuoden 1850 maaliskuu- ja huhtikuun kuin myös vuoden 1849 toukokuun 28. päivän vaalien vuoksi. Tällä kertaa se sanoi kuitenkin itselleen päättävästi: »Kolmatta kertaa vallankumous ei meitä kyllä puijaa.»

Vuoden 1850 toukokuun 31. päivän laki oli porvariston coup d'état. Kaikki voitot, jotka porvaristo tähän asti oli saanut vallankumouksesta, olivat olleet luonteeltaan vain tilapäisiä. Ne muuttuivat kyseenalaisiksi heti, kun silloinen kansalliskokous poistui näyttämöltä. Ne olivat uusien yleisten vaalien satunnaisuuksien varassa, ja vaalien historia alkaen vuodesta 1848 osoitti eittämättömästi, että porvariston moraalinen herruus kansanjoukkoihin heikkeni sikäli kuin sen tosiasiallinen herruus lujittui. Yleinen äänioikeus asettui maaliskuun 10. päivänä suoranaisesti porvariston herruutta vastaan, ja porvaristo vastasi siihen julistamalla yleisen äänioikeuden valtiokiroukseen. Toukokuun 31. päivän laki oli siis muuan luokkataistelun välttämättömistä ilmentymistä. Toisaalta perustuslaki edellytti vähintään kahta miljoonaa ääntä, jotta tasavallan presidentin vaali olisi pätevä. Ellei kukaan presidenttiehdokkaista saanut tätä alinta äänimäärää, niin kansalliskokouksen oli valittava presidentti viiden eniten ääniä saaneen ehdokkaan joukosta. Kun perustuslakia säättävä kokous laati tätä lakia, vaaliluetteloissa laskettiin olevan kymmenen miljoonaa valitsijaa. Laki siis merkitsi, että viides osa äänioikeutetuista riitti tekemään presidentin vaalin päteväksi. Toukokuun 31. päivän laki pyyhki pois vaaliluetteloista vähintään kolme miljoonaa ääntä, alensi äänioikeutettujen lukumäärän seitsemään miljoonaan, mutta säilytti siitä huolimatta presidentin vaaleja varten lain säätämisen kahden miljoonan minimin. Lain säätämä minimi suureni viidesosasta miltei kolmasosaan kaikista annetuista äänistä, ts. laki teki kaikkensa saadakseen siirrettyä salaa presidentin vaalin kansan käsistä kansalliskokouksen käsiin. Järjestyspuolue näytti näin ollen vahvistaneen toukokuun 31. päivän lailla valtaansa kaksin verroin jät-

täessään kansalliskokouksen ja tasavallan presidentin valitsemisen yhteiskunnan konservatiivisen osan ratkaistavaksi.

V

Taistelu kansalliskokouksen ja Bonaparten välillä puhkesi uudelleen heti, kun vallankumouksellinen kriisi oli mennyt ohi ja yleinen äänioikeus poistettu.

Perustuslaki oli määrännyt Bonaparten palkan 600 000 frangiksi. Tuskin oli kulunut puoltakaan vuotta hänen virkaanastumisestaan, kun hän jo onnistui korottamaan summan kaksinkertaiseksi. Odilon Barrot näet sai perustuslakia säättävän kansalliskokouksen myöntämään 600 000 frangin vuotuisen lisäyksen niin sanottuna edustusmäärärahana. Kesäkuun 13. päivän jälkeen Bonaparte teki samanlaisen pyynnön, mutta tällä kertaa Barrot ei ottanut sitä kuuleviin korviinsa. Nyt toukokuun 31. päivän jälkeen Bonaparte käytti heti hyväkseen otollista hetkeä antaen ministeriensä tehdä kansalliskokoukselle esityksen kolmen miljoonan suuruisen määrärahan myöntämisestä presidentille. Seikkailijan pitkä kulkurielämä oli varustanut hänet mitä kehittyneimmillä tuntosarvilla sen heikon hetken tunnustelemiseksi, jolloin hän saattoi puristaa rahaa porvareiltaan. Hän harjoitti suoranaista kiristystä. Kansalliskokous oli häväissyt kansan suvereniteettia hänen avustamanaan ja hänen tietensä. Nyt hän uhkasi ilmiantaa tuon rikoksen kansalle, ellei kansalliskokous höllitä rahakukkaronsa nauhoja ja osta hänen vaitioloaan maksamalla kolme miljoonaa vuodessa. Kansalliskokous oli riistänyt kolmelta miljoonalta ranskalaiselta äänioikeuden. Bonaparte vaati jokaisesta kurssiarvonsa menettäneestä ranskalaisesta täysiarvoisen frangin, yhteensä kolme miljoonaa frangia. Hän, kuuden miljoonan valittu, vaati vahingonkorvausta äänistä, jotka häneltä vietiin jälkepäin. Kansalliskokouksen valiokunta hylkäsi julkean tunkeilijan pyynnön. Bonaparte kannattava sanomalehdistö alkoi uhkailla. Saattoiko kuitenkaan kansalliskokous katkaista välejänsä tasavallan presidenttiin hetkellä, jolloin se oli periaatteellisesti ja lopullisesti katkaissut välinsä kansanjoukkoihin? Se

tosin kieltäytyi antamasta vuotuista määrärahaa, mutta myönsi sen sijaan kertakaikkisen 2 160 000 frangin suuruisen lisämäärärahan. Kansalliskokous osoitti kaksinkertaista heikkoutta, kun se myönsi määrärahan ja samalla osoitti suuttumuksellaan, että se oli myöntänyt sen vasten tahtoaan. Myöhemmin saamme nähdä, mihin Bonaparte tarvitsi tuon määrärahan. Tämän harmillisen jälkinäytöksen jälkeen, joka oli seurannut välittömästi yleisen äänioikeuden lakkauttamista ja jonka aikana Bonaparte oli vaihtanut maaliskuuhuhtikuun kriisin aikaisen nöyryytensä uhkamieliseksi häpeämättömyydeksi vallan anastanutta parlamenttia kohtaan, kansalliskokous otti kolmen kuukauden loman elokuun 11. päivästä marraskuun 11. päivään. Se jätti sijaisekseen 28-henkisen vakinaisen valiokunnan, jossa ei ollut yhtään bonapartelaista, mutta kylläkin muutamia lauhkeita tasavaltalaisia. Vuoden 1849 vakinaisessa valiokunnassa oli ollut vain järjestyspuolueen miehiä ja bonapartisteja. Silloin järjestyspuolue oli kuitenkin julistautunut pysyväksi vallankumouksen vastustajaksi. Tällä kertaa parlamentaarinen tasavalta julistautui presidentin pysyväksi vastustajaksi. Toukokuun 31. päivän lain jälkeen järjestyspuolueella oli vastassaan vain tämä kilpailija.

Kun kansalliskokous jälleen kokoontui marraskuussa 1850, näytti siltä, että siihenastisten presidentin kanssa käytyjen pikku kahakoiden asemesta oli väistämättömästi tulossa julma suurtaistelu, taistelu elämästä ja kuolemasta molempien mahtien välillä.

Järjestyspuolue oli nytkin kuten vuonna 1849 jakautunut parlamentin loma-aikana erinäisiksi ryhmäkunniksi, joista kukin punoi omia restauraatio-juoniaan, joille Ludvig Filipin kuolema oli antanut uutta ravintoa. Legitimistien kuningas Henrik V oli nimittänyt jopa kaikkien sääntöjen mukaisesti ministeristönkin, joka piti päämajaa Pariisissa ja johon kuului vakinaisen valiokunnan jäseniä. Bonapartella oli siis puolestaan oikeus tehdä kiertomatkoja Ranskan departementeissa ja aina sen mukaan, millainen oli mieliala siinä kaupungissa, jota hän kulloinkin onnellistutti läsnäolollaan, löpötellä joko avosuisemmin tai peitetymin omista restauraatio-suunnitelmistaan ja värvätä itselleen ääniä. Näillä

matkoilla, joita iso, virallinen »Moniteur» lehti ja Bonaparten pienet yksityis-»moniteurit» tietysti ylistivät riemukulkueiksi, hänen alituisina seuralaisinaan oli *Joulukuun 10. päivän yhdistyksen* jäseniä. Tuo yhdistys oli peräisin vuodelta 1849. Hyväntekeväisyysjärjestön perustamisen varjolla Pariisin ryysyköyhälistö oli järjestetty salaisiin osastoihin, joista kutakin johti Bonaparten asiamies, ja koko puuhan johdossa oli bonapartelainen kenraali. Siinä oli rinnan rappiolle joutuneita irstailijoita, joiden toimeentulo oli yhtä epäilyttävä kuin heidän sukuperänsäkin, porvarispiireistä lähteneitä rappeutuneita ja seikkailevia maankiertäjiä, vakinaisesta palveluksesta vapautettuja sotilaita, entisiä rikosvankeja, karanneita rangaistusvankeja, huijareita, ilveilijöitä, latsaroneja, taskuvarkaita, silmänkääntäjiä, uhkapelureita, parittajia, porttolanpitäjiä, satamajätkiä, kynäilijöitä, posetiivareita, lumppureita, veitsenteroittajia, tinaajia, tavallisia kerjäläisiä, sanalla sanoen koko se epämääräinen, hajanainen, sinne sun tänne harhaileva joukko, jolle ranskalainen on antanut nimen la bohème*. Tästä aineksesta, joka oli sukua hänelle itselleen, Bonaparte muodosti Joulukuun 10. päivän yhdistyksen kantajoukon. Se oli »hyväntekeväisyysjärjestö» sikäli, että sen jäsenistö Bonaparten tavoin tunsii tarpeelliseksi harjoittaa hyväntekeväisyyttä itseään kohtaan työtätekevän kansan kustannuksella. Todellinen Bonaparte, Bonaparte sans phrase**, on tämä *ryysyköyhälistön johtajaksi* asettunut Bonaparte, joka vain siitä löytää joukkomuodossa ne intressit, joita hän henkilökohtaisesti ajaa takaa, ja joka huomaa tämän kaikkien luokkien hylky-, jäte- ja rojuaineksen ainoaksi luokaksi, johon hän saattaa ehdottomasti tukeutua. Vanha läpiliipattu irstailija, joka käsittää kansojen historiallisen elämän ja niiden suuret valtioteot komediaksi sanan arkipäiväisimmässä mielessä, naamiaisiksi, joissa suurelliset puvut, sanat ja eleet ovat vain mitä mitättömimpien ilkeyksien naamiona. Niinpä marssiessaan Strassburgiin koulutettu sveitsiläinen haaskalintu esitti Napoleonin kotkaa. Hyökätessään Bou-

---

* — boheemi. *Toim.*

** — ilman korulauseita. *Toim.*

logneen hän veti ranskalaisen sotilaspuvun muutaman lontoolaisen kamaripalvelijan niskaan. Näiden piti esittää armeijaa¹¹⁰. Joulukuun 10. päivän yhdistykseensä hän kokosi 10 000 roistoa, joiden piti esiintyä kansana niin kuin Klaus Zettelin leijonana. Ajankohtana, jolloin porvaristo itse esitti mitä aidointa komediaa mitä vakavimmalla tavalla, rikkomatta mitään Ranskan teatterietiketin pedanttisia sääntöjä ja uskoi puolittain nenestä vedettynä, puolittain varmana esityksensä juhlallisuuteen — sellaisena ajankohtana täytyi voittaa seikkailijan, joka otti ilman muuta komedian komediana. Vasta sitten, kun voitettuaan pöyhkeän vastustajansa hän on ottanut vakavalta kannalta keisarin osansa ja luulee Napoleonin naamio kasvoillaan olevansa itse Napoleon, vasta sitten hänestä tulee oman maailmankatsomuksensa uhri, ilveilijä tosissaan, joka ei enää pidä huvinäytelmänä maailmanhistoriaa, vaan omaa huvinäytelmäänsä maailmanhistoriana. Joulukuun 10. päivän yhdistys, tuo Bonapartelle yksinomaisesti luonteenomainen puoluesotavoima, merkitsi hänelle samaa kuin sosialistisille työläisille kansallistyöhuoneet¹¹¹ ja porvarillisille tasavaltalaisille mobiilikaarti¹¹². Hänen ollessaan matkoilla yhdistyksen jäsenistön tuli ratavarsille sijoitettuna osastoina improvisoida yleisöä, esittää yleistä innostusta, ulvoa »Vive l'Empereur!»*, solvata ja piestä tasavaltalaisia, tietenkin poliisin suojeluksen alaisena. Hänen palatessaan Pariisiin sen oli toimittava etujoukkona, estettävä vastamielienosoitukset tai hajotettava ne. Joulukuun 10. päivän yhdistys kuului hänelle, se oli hänen luomuksensa, hänen ehta oma aatteensa. Kaiken muun muka hänelle kuuluvan hän saa olosuhteiden pakosta, kaiken muun tekevät olosuhteet hänen puolestaan tai hän tyytvy jäljittelemään toisten tekoja; mutta ladellessaan julkisuudessa porvariston edessä virallisia korulauseita järjestyksestä, uskonnosta, perheestä ja omistuksesta ja tukeutuessaan heidän selkensä takana Schufterlein ja Spiegelbergien¹¹³ seuraan, epäjärjestyksen, prostituution ja varkauden yhdistykseen — siinä Bonaparte on omintakeinen, ja Joulukuun 10. päivän yhdis-

* — »Eläköön keisari!» *Toim.*

tyksen historia on hänen omaa historiaansa. Sattuipa kerran, että tämän yhdistyksen miehet kepittivät muutamia järjestyspuolueen kansanedustajia. Enemmänkin. Poliisikomissaari Yon, jonka tehtäväksi oli annettu huolehtia kansalliskokouksen turvallisuudesta, ilmoitti vakinaiselle valiokunnalle erään Allais-nimisen henkilön todistuksen perusteella, että muuan yhdistyksen osastoista oli päättänyt murhata kenraali Changarnierin ja kansalliskokouksen puheenjohtajan Dupinin ja määrännyt jo teon suorittajatkin. On helppo kuvitella, miten herra Dupin pelästy. Parlamentaarisin tutkimuksen suorittaminen Joulukuun 10. päivän yhdistyksestä, toisin sanoen Bonaparten salamaailman profanoiminen näytti väistämättömältä. Mutta juuri ennen kansalliskokouksen koontumista Bonaparte laski kaukonäköisesti sen hajalle, tietenkin vain paperilla, sillä vielä vuoden 1851 lopulla poliisiprefekti Carlier turhaan kehotti häntä seikka-peräisessä muistiossaan todella hajottamaan yhdistyksensä.

Joulukuun 10. päivän yhdistyksen tuli jäädä Bonaparten yksityisarmeijaksi siihen asti, kunnes hän onnistuisi muuttamaan julkisen armeijan Joulukuun 10. päivän yhdistykseksi. Bonaparte teki ensimmäisen yrityksen siihen suuntaan kohta kansalliskokouksen lomalle lähdön jälkeen ja vieläpä juuri siltä kiristämiensä varojen avulla. Fatalistina hän luotti vakaasti siihen, että on olemassa korkeampia voimia, joita ihminen ja varsinkaan sotamies ei voi vastustaa. Tällaisina voimina hän piti ennen muuta savukkeita, samppanjaa, kylmää lintupaistia ja kynsilaukkamakkaraa. Siksipä hän kestitsikin Elyséepalatsin suojassa upseereita ja aliupseereita savukkeilla ja samppanjalla, kylmällä lintupaistilla ja kynsilaukkamakkaralla. Lokakuun 3. päivänä hän menetteli samalla tavalla sotaväen suhteen joukkokatselmuksessa St. Maurissa ja toisti tuon manööverin vielä laajemmassa mitassa 10. lokakuuta joukkojen pääkatselmuksessa Satoryssa. Setä muisteli Aleksanterin Aasian-retkiä, veljenpoika valloitusretkiä, joita Bacchus oli tehnyt samassa maassa. Aleksanteri oli tosin puolijumala, mutta Bacchus oli jumala ja lisäksi Joulukuun 10. päivän yhdistyksen suojelija.

Lokakuun 3. päivän katselmuksen jälkeen vakinainen valiokunta kutsui sotaministeri d'Hautpoulin eteensä. Tämä lupasi, etteivät moiset kurinrikkomukset enää uusiintuisi. Tiedämme, kuinka Bonaparte piti lokakuun 10. päivänä d'Hautpoulin antaman sanan. Kummassakin katselmuksessa Changarnier komensi ylipäällikkönä Pariisin armeijan osastoa. Changarnier, joka oli samanlaisesti vakinaisen valiokunnan jäsen, kansalliskaartin päällikkö, tammikuun 29. ja kesäkuun 13. päivän »pelastaja», »yhteiskunnan suojamuuri», järjestyspuolueen presidenttiehdokas, kahden monarkian oletettu Monk, ei tähän saakka ollut kertaakaan alistunut sotaministerin käskyvaltaan, oli alituisesti julkisesti pilkannut tasavalan perustuslakia ja vainonnut Bonapartea kaksimielisellä ylhäisellä suojeluksellaan. Nyt hän intoili kurin puolesta sotaministeriä vastaan ja perustuslain puolesta Bonapartea vastaan. Kun lokakuun 10. päivänä osa ratsuväkeä kajautti huudon: »Vive Napoléon! Vivent les saucissons!»* Changarnier järjesti niin, että ainakin hänen ystävänsä Neumayerin komentama jalkaväkijoukko suoritti ohimarssin jäätävän hiljaisuuden vallitessa. Rangaistukseksi sotaministeri pani Bonaparten yllyttämänä kenraali Neumayerin pois hänen pariisilaisesta virastaan käyttämällä verukkeena tämän nimittämistä sotaväen 14. ja 15. divisioonan komentajaksi. Neumayer kieltäytyi tällaisesta paikanvaihdosta ja joutui siten pyytämään virkaeroa. Changarnier puolestaan julkaisi 2. marraskuuta päiväkäskyn, jossa hän kielsi joukkoja osallistumasta aseistettuina poliittisiin mielenilmauksiin tai mielenosoituksiin. Élyséen lehdistö¹¹⁴ hyökkäsi Changarnierin kimppuun, järjestyspuolueen lehdet hyökkäsivät Bonaparten kimppuun, vakinainen valiokunta piti salaisia istuntoja toisensa jälkeen, joissa yhä uudelleen kehoitettiin julistamaan isänmaan olevan vaarassa; armeija näytti jakaantuneen kahdeksi vihollisleiriksi, joita johti kaksi toisilleen vihamielistä pääesikuntaa, toinen niistä sijaitsi Élyséessä, Bonaparten majapaikassa, ja toinen Tuileries'ssa, Changarnierin majapaikassa. Näytti siltä, että kansalliskokouksen avajaisista oli tuleva tais-

---

* — »Eläköön Napoleon! Eläköön makkara!» *Totm.*

telukehotus. Ranskalainen yleisö arvosteli näitä Bonaparten ja Changarnierin välisiä hankauksia samaan tapaan kuin muuan englantilainen sanomalehtimies, joka luonnehti niitä seuraavasti:

»Ranskan poliittiset sisäköt lakaisevat vanhoilla luudilla pois vallankumouksen hehkuva laavaa ja riitelevät tällöin keskenään.»

Tällä välin Bonaparte kiirehti erottamaan sotaministeri d'Hautpoulin lähettämällä hänet päätä pahkaa Algeriaan ja nimittämällä kenraali Schrammin sotaministeriksi hänen tilalleen. Marraskuun 12. päivänä hän lähetti kansalliskokoukselle kirjelmän, joka oli amerikkalaisittain laveasanainen ja jossa oli ylenmäärin syrjäiseikkoja, järjestyksen tuntua, sovinnonhalua ja perustuslailista alistuvuutta ja jossa käsiteltiin jos mitä, paitsi questions brûlantes*. Kuin ohimennen hän huomautti, että perustuslain nimenomaisten määräysten mukaan presidentti yksin määrää armeijasta. Kirjelmä päättyi seuraaviin ylen juhlallisiin vakuutuksiin:

»Ranska kaipaa ennen kaikkea rauhaa... Vain valan sitomana olen pysyvä niissä ahtaissa rajoissa, jotka se on minulle osoittanut... Mitä minuun tulee, niin kansan valitsemana ja vain sille vallastani kiitollisuuden velassa olevana olen aina alistuva sen laillisesti ilmaistuun tahtoon. Mikäli tässä istunnossa päätätte muuttaa perustuslakia, niin perustuslakia säätävä kokous on sääntelevä toimeenpanovallan aseman. Ellei niin käy, niin kansa on vuonna 1852 juhlallisesti ilmaiseva päätöksensä. Mutta millaisiksi tulevaisuuden ratkaisut muodostunevatkaan, pyrkikäämme yhteisymmärrykseen, etteivät intohimo, yllätys tai väkivalta koskaan ratkaisisi suuren kansakunnan kohtaloa... Huomioni pääkohteena ei suinkaan ole se, kuka on hallitseva Ranskaa vuonna 1852, vaan käytettävissäni olevan hallitusaikanani käyttäminen siten, että edessäoleva välikausi kuluisi ilman kiihotusta ja häiriöitä. Olen vilpittömästi avannut teille sydämeni, te vastannette avomielisyyteeni luottamuksellanne ja hyvään pyrkimykseeni myötävaikutuksellanne, ja muun on tekevä jumala.»

Porvariston säädyllinen, ulkokultaisen maltillinen, hyveellisen banaali kieli paljastaa syvimmän merkityksensä Joulukuun 10. päivän yhdistyksen itsevaltiaan ja St. Maurin ja Satoryn piknikkisankarin suussa.

---

* — päivänpolttavia kysymyksiä. *Toim.*

Järjestyspuolueen linnakreivit eivät hetkeksikään erehtyneet sen suhteen, minkälatauisen luottamuksen arvoinen tämä vuodatus oli. Valoihin he olivat kyllästyneet jo kauan sitten, heidän omassa keskuudessaan oli poliittisia valanrikkojaveteraaneja ja -taitureita, mutta armeijaa koskeva kohta ei mennyt heiltä ohi korvien. He panivat tuotuneina merkille, että kirjelmässä, jossa lueteltiin pitkälti viimeksi annettuja lakeja, sivuutettiin tarkoituksellisen vaiteliaasti tärkein laki, vaalilaki, ja vieläpä jätettiin presidentin valitseminen vuonna 1852 kansan ratkaistavaksi, mikäli perustuslaki jäisi tarkistamatta. Vaalilaki oli järjestyspuolueen jaloissa kuin lyijypuntti, joka esti sitä liikkumasta ja varsinkin hyökkäämästä! Hajottamalla virallisesti Joulukuun 10. päivän yhdistyksen ja erottamalla d'Hautpoulin sotaministerin virasta Bonaparte oli sitä paitsi uhrannut omin käsin syntipukit isänmaan alttarille. Hän oli katkaissut kärjen odotetulta yhteentörmäykseltä. Loppujen lopuksi järjestyspuolue itsekin koetti pelkurimaisesti karttaa, heikentää ja pitää salassa jokaista ratkaisevaa konfliktia toimeenpanovallan kanssa. Peläten menettävänsä vallankumouksesta saamansa voitot se antoi kilpailijansa koota voittojen hedelmät. »Ranska kaipaa ennen kaikkea rauhaa.» Niin huusi järjestyspuolue vallankumoukselle helmikuun* jälkeen, ja niin huudettiin Bonaparten kirjelmässä järjestyspuolueelle. »Ranska kaipaa ennen kaikkea rauhaa.» Bonaparte teki tekoja, joiden tarkoituksena oli vallan anastaminen, mutta järjestyspuolue aiheutti »rauhattomuutta» nostaessaan hälyn näiden tekojen vuoksi ja tulkitsemalla niitä sairaalloisen epäluuloisesti. Satoryn makkarat olivat hiirenhiljaa, kun kukaan ei puhunut niistä. »Ranska kaipaa ennen kaikkea rauhaa.» Bonaparte siis vaati, että hänen annettaisiin rauhassa tehdä tekosiaan, ja parlamentaarista puoluetta herpaannutti kaksinkertainen pelko: uusien vallankumouslevottomuuksien aiheuttamisen pelko ja pelko joutua rauhanhäiritäjäksi oman luokkansa silmissä, porvariston silmissä. Koska Ranska siis kaipasi ennen kaikkea rauhaa, niin järjestyspuolue ei uskaltanut vastata »sodalla», kun ker-

---

* — vuoden 1848. *Toim.*

ran Bonaparte kirjelmässään oli puhunut »rauhasta». Yleisö, joka oli vesi kielellä odotellut suuria skandaalikohtauksia kansalliskokouksen avajaisissa, pettyi odotuksissaan. Enemmistö löi äänestyksessä opposition edustajat, jotka vaativat vakinaiselta valiokunnalta lokakuun tapahtumia koskevia pöytäkirjoja. Kokouksessa kartettiin periaatteellisesti kaikkea sellaista keskustelua, joka olisi saattanut herättää levottomuutta. Kansalliskokouksen toiminta marras — joulukuussa 1850 ei herätä pienintäkään mielenkiintoa.

Vihdoin joulukuun lopulla alkoi hienoinen kahakointi parlamentin erinäisistä etuuksista. Mutta sen jälkeen kun porvaristo oli välttänyt lähiajaksi luokkataistelun tekemällä lopun yleisestä äänioikeudesta, liike rämettyi pikku rettelöimiseksi kummankin vallan etuoikeuksista.

Mauguin, muuan kansanedustaja, oli saanut oikeuden tuomion velka-asiassa. Oikeusministeri Rouher antoi oikeuden puheenjohtajan tiedusteluun selityksen, että oli muutta mutkitta annettava määräys velallisen vangitsemisesta. Niinpä siis Mauguin pantiin velkavankilaan. Kansalliskokous tulistui saatuaan tiedon edustajanimmunitetin loukkauksesta. Se ei ainoastaan määrännyt laskemaan miestä heti vapaaksi, vaan lähettinsä avulla vielä samana iltana vapautti väkivaltaisesti Mauguinin Clichystä¹¹⁵. Todistaakseen kuitenkin uskonsa yksityisomistuksen pyhyteen ja taka-ajatuksenaan saada hätätilassa turvasäilö kiusallisiksi käyville vuoripuoluelaisille se julisti, että kansanedustajan velkavankeus on sallittava vasta, kun siihen on saatu kansalliskokouksen suostumus. Se ei muistanut säätää, että presidenttikin voitaisiin panna vankilaan velkojensa vuoksi. Se hävitti jäsenistönsä loukkaamattomuuden viimeisetkin rippeet.

Muistettaneen, että poliisikomissaari Yon ilmoitti erään Allais-nimisen henkilön todistuksen perusteella erään joulukuunmiesten osaston suunnittelevan Dupinin ja Changarnierin murhaamista. Vedoten tähän kvestorit ehdottivat heti ensimmäisessä istunnossa muodostettavan parlamentin oma poliisi, jonka kulut maksettaisiin kansalliskokouksen erikoismenoarviosta ja joka olisi täysin riippumaton poliisiprefektistä. Sisäministeri Barroche protestoi tätä hänen toimialalleen tunkeutumista

vastaan. Sen jälkeen tehtiin kurja kompromissi, jonka mukaan kansalliskokouksen poliisikomissaarille tosin maksettaisiin palkka kokouksen menoarviosta ja kansalliskokouksen kvestorit päättäisivät hänen nimittämisestään ja erottamisestaan, mutta kuitenkin vasta sovituaan asiasta ensin sisäministerin kanssa. Tällä välin hallitus oli käynyt oikeudenkäyttötietä Allaisin kimppeeseen, ja nyt oli yleisen syyttäjän välityksellä helppo selittää hänen todistuksensa mystifikaatioksi ja saattaa Dupin, Changarnier, Yon ja koko kansalliskokous naurunalaisiksi. Joulukuun 29. päivänä ministeri Baroche lähettää Dupinille kirjelmän, jossa hän vaatii Yonin erottamista. Kansalliskokouksen toimikunta päättää jättää Yonin virkaan, mutta kansalliskokous ei hyväksy tätä päätöstä, sillä se on pelästyksissään omavaltaisesta menettelystään Mauguinin asiassa ja tottunuttaamaan toimeenpanovalta jokaisesta sille antamastaan iskusta kaksi vastaiskua. Kokous palkitsee Yonin virkaintoisuuden vapauttamalla hänet virasta ja riistää itseltään sen parlamentaarisen etuuden, mikä olisi ollut tuiki tarpeellinen kun joutuu tekemisiin henkilön kanssa, joka ei tee päätöstä yöllä pannakseen sen toimeen päivällä, vaan tekee päätöksensä päivällä ja panee sen toimeen yöllä.

Olemme nähneet, miten kansalliskokous karttoi taistelua toimeenpanovaltaa vastaan marras — joulukuussa, jolloin siihen oli suuria sattuvia aiheita. Nyt huomaamme, miten sen on pakko ryhtyä otteluun mitä joutavimmista syistä. Mauguinin jutun yhteydessä se hyväksyi periaatteessa kansanedustajan velkavankeuden, varaten itselleen mahdollisuuden soveltaa tätä periaatetta vain epämieluisiin edustajiin nähden, ja rettelöi tämän häpeällisen etuuden vuoksi oikeusministerin kanssa. Sen sijaan että olisi käyttänyt hyväkseen oletettua murhasuunnitelmaa vetääkseen Joulukuun 10. päivän yhdistyksen tutkittavaksi ja paljastaakseen Ranskan ja Euroopan nähden Bonaparten olemuksen Pariisin ryysyköyhälistön johtajana, kansalliskokous alkoi kiistellä sisäministerin kanssa siitä, kenen toimivaltaan kuuluu poliisikomissaarin nimittäminen ja erottaminen. Näemme siis, että koko tänä ajanjaksona järjestyspuolueen on kaksimielisen

asemansa vuoksi pakko mataloittaa taistelunsa toimeenpanovaltaa vastaan jonninjoutavaksi kompetenssikinasteluksi, rettelöinniksi, koukkuiluksi, rajariidaksi ja tehdä toimintansa sisällöksi mitä mauttomimmat muotokysymykset. Se ei uskalla ottaa yhteen hetkellä, jolloin taistelulla olisi periaatteellinen merkitys, jolloin toimeenpanovalta todella paljastaisi itsensä ja kansalliskokouksen asia olisi kansakunnan asia, sillä näin menetellen se antaisi kansakunnalle marssikäskyn, mutta sepä ei pelkääkään mitään niin paljon kuin kansakunnan liikehtimistä. Siksi se aina tällaisissa tapauksissa torjuu vuoripuolueen esitykset ja siirtyy päiväjärjestykseen. Kun sitten näin on luovuttu asettamasta kiistakysymystä koko laajuudessaan, toimeenpanovalta odottaa rauhassa ajankohtaa, jolloin se voi taas aloittaa taistelun jonkin merkityksettömän pikku syyn nojalla ja jolloin kysymys herättää niin sanoaksemme vain paikallista, parlamentaarista mielenkiintoa. Silloin purkautuu järjestyspuolueen salattu raivo, silloin se riistää esiripun kulissien edestä, paljastaa presidentin ja julistaa tasavallan olevan vaarassa, mutta silloin sen päätös tuntuu mauttomalta, taistelun aihe teennäiseltä verukkeelta tai yleensä sellaiselta, joka ei ole taistelun arvoinen. Parlamentaarinen myrsky on oleva myrsky vesilasissa, taistelu on juonittelua, yhteenotto skandaalia. Samaan aikaan kun vallankumoukselliset luokat seuraavat vahingoniloisina kansalliskokouksen nöyryytystä, sillä ne välittävät sen parlamentaarista etuuksista yhtä vähän kuin tuo kokous yhteiskunnan vapauksista, parlamentin ulkopuolinen porvaristo ei käsitä, kuinka parlamentissa oleva porvaristo voi kuluttaa aikaansa noin joutaviin kinasteluihin ja vaarantaa rauhaa kilpaillemalla noin halveksittavalla tavalla presidentin kanssa. Sitä ällistyyttää sellainen strategia, että rauha solmitaan hetkellä, jona koko maailma odottaa sotaa, ja ryhdytään hyökkäykseen silloin, kun koko maailma luulee rauhan olevan solmitun.

Joulukuun 20. päivänä Pascal Duprat teki sisäministerille välikysymyksen kultaharkkoarpajaisista. Nuo arpajaiset olivat »ElySIONIN TYTÄR»¹¹⁶, jonka Napoleon uskotuineen oli saattanut maailmaan ja poliisiprefekti Carlier ottanut viralliseen suojelukseensa huolimatta siitä, että

Ranskan laki kieltää panemasta arpajaisia toimeen muussa kuin hyväntekeväisyystarkoituksessa. Oli laskettu liikkeelle seitsemän miljoonaa frangin hintaista arpalippua, joista saatu voitto piti muka käytettävän Pariisin kulkureitten lähettämiseen Kaliforniaan. Näillä kultau-nelmilla pyrittiin osittain tunkemaan syrjään Pariisin proletariaatin sosialistiset unelmat ja viekoittelevalla suurvoiton toiveella — doktrinäärinen oikeus työhön. Pariisin työläiset eivät tietenkään huomanneet Kalifornian kultaharkkojen loisteessa niitä himmeitä frangeja, jotka oli ongittu heidän taskuistaan. Pääasiassa oli kuitenkin kysymys suoranaisestä huijauksesta. Kulkureita, jotka aikoivat löytää Kalifornian kultakaivokset vaivautumatta edes poistumaan Pariisista, olivat Bonaparte itse ja hänen peräti velkaantunut pöytäkuntansa. Kansalliskokouksen myöntämät kolme miljoonaa oli hummattu, kassa oli taas täytettävä tavalla tai toisella. Bonaparte oli turhaan yrittänyt panna alulle kansalliskeräyksen niin sanottujen cités ouvrières* järjestämiseksi ja merkinnyt itse ensimmäisenä huomattavan summan. Kovasydämiset porvarit odottivat epäluuloisina maksun suoritusta, ja kun sitä ei tietenkään tapahtunut, niin sosialistisilla pilvilinnoilla keinottelemisen meni myttyyn. Kultaharkot vetivät paremmin. Bonaparte ja kumppanit eivät tyytyneet siihen, että pistivät taskuihinsa voitto-osan arvottavana olevien kultaharkkojen seitsemästä miljoonasta, vaan he valmistivat myös vääriä arpoja, laskivat kauppaan samaa arpanumeroa kymmenen, viisitoista jopa kaksikymmentäkin kappaletta. Se oli finanssioperaatio Joulukuun 10. päivän yhdistyksen hengessä! Tässä kansalliskokouksella ei ollut vastassaan näennäinen tasavallan presidentti, vaan Bonaparte, joka oli lihaa ja verta. Tässä kansalliskokous olisi voinut saada hänet kiinni itse teossa, joka ei ollut ristiriidassa perustuslain, vaan Code pénalin** kanssa. Kun se kuittasi Dupratin välikysymyksen siirtymällä päiväjärjestykseen, se ei tehnyt sitä vain siksi, että Girardinin ehdotus: kokous ilmoittaa tulleensa »hyvitetyksi», johdatti jär-

---

* — työläisasutusten. *Toim.*

** — rikoslaki. *Toim.*

jestyspuolueen mieleen sen oman järjestelmällisen korruption. Porvari, etenkin valtiomieheksi paisunut porvari, täydentää käytännöllistä halpamaisuuttaan teoreettisella pöyhkeilyllä. Valtiomiehenä hän muuttuu niin kuin häntä vastustava valtiovaltakin korkeammaksi olennoksi, jota vastaan voidaan taistella vain ylevällä, pyhällä tavalla.

Bonaparte, jolla boheemina ja kuninkaallisena ryysyläisenä oli porvariroistoon verrattuna se etu puolellaan, että hän saattoi käydä taistelua halpamaisin keinoin, näki nyt, kun kansalliskokous oli omin käsin auttanut häntä ylittämään sotilaskekkerien, joukkojen katselmusten, Joulukuun 10. päivän yhdistyksen ja vihdoin Code pénalin niljakkaan pinnan, että oli koittanut hetki, jolloin hän saattoi siirtyä näennäisestä defensiivistä offensiiviin. Hän ei paljoakaan piitannut tällä välin satuneista oikeusministerin, sotaministerin, meriministerin ja rahaministerin pikkutappioista, joissa ilmeni kansalliskokouksen ynsä tyytymättömyys. Hän ei ainoastaan estänyt ministereitä eroamasta ja tunnustamasta siten toimeenpanovallan alistumista parlamentin määräysvaltaan. Hän saattoi nyt viedä loppuun sen, minkä oli pannut alulle kansalliskokouksen loma-aikana: riuhtaista sotilasvallan parlamentilta, *erottaa Changarnierin*.

Muuan Élyseen lehti julkaisi päiväkäskyn, joka toukokuun aikana oli muka annettu ensimmäiselle sotilasdivisioonalle, siis Changarnierin toimesta, ja jossa upseereita kehitettiin olemaan kapinan sattuessa antamatta riveissään turvaa kavaltajille, ampumaan heidät heti ja kieltäytymään lähettämästä joukkoja kansalliskokoukselle, mikäli tämä sellaista vaatisi. Tammikuun 3. päivänä 1851 hallitukselle tehtiin välikysymys tämän päiväkäskyn johdosta. Hallitus pyytää asiaa tutkiakseen aikaa ensin kolme kuukautta, sitten viikon ja viimein vain kaksikymmentä neljä tuntia. Kansalliskokous vaatii selitystä heti paikalla. Changarnier nousee ja selittää, ettei sellaista päiväkäskyä ole koskaan ollut olemasakaan. Hän lisää, että hän on aina valmis täyttämään kansalliskokouksen vaatimukset ja että kansalliskokous voi selkkauksen sattuessa turvautua häneen. Kansalliskokous ottaa hänen selityksensä vastaan valtavin suo-

sionosoituksin ja antaa hänelle luottamuslauseen. Antautuessaan kenraalin yksityissuojelukseen kansalliskokous luopuu vallasta, vahvistaa oman voimattomuutensa ja armeijan kaikkivallan, mutta kenraali erehtyy, kun hän tarjoaa kansalliskokouksen käytettäväksi Bonapartea vastaan voiman, jonka hän itse on saanut vain samaisen Bonaparten antamana läänityksenä, ja kun hän puolestaan odottaa tukea tältä parlamentilta, omalta suojeluksen tarpeessa olevalta suojatiltaan. Changarnier uskoo kuitenkin siihen salaperäiseen voimaan, jolla porvaristo on varustanut hänet vuoden 1849 tammikuun 29. päivästä alkaen. Hän pitää itseään kolmantena valtiomahtina kahden muun valtiomahdin rinnalla. Hän saa osakseen saman kohtalon kuin tämän kauden muutkin sankarit tai paremminkin pyhimykset, joiden suuruus on itsekään suuressa luulossa, jota heistä levittää heidän puoleensa, ja jotka osoittautuvat arkisiksi hahmoiksi heti, kun olosuhteet vaativat heitä tekemään ihmeitä. Epäusko on yleensä näiden luuloteltujen sankarien ja tosi pyhimysten kuolemanvaarallinen vihollinen. Siitä johtuu heidän arvokkaan siveellinen suuttumuksensa innottomia vitsinikkareita ja pilkkakirveitä kohtaan.

Samana iltana kutsuttiin ministerit Élyséepalatsiin. Bonaparte vaati Changarnierin erottamista, viisi ministeriä kieltäytyi hyväksymästä sitä, »Moniteur» ilmoitti ministeripulasta, järjestyspuolueen lehdistö uhkasi muodostaa parlamentaarisen armeijan Changarnierin johdolla. Järjestyspuolueella oli perustuslain mukaan oikeus sellaiseen askeleeseen. Sen ei tarvinnut muuta kuin nimitää Changarnier kansalliskokouksen puhemieheksi ja kutsua kuinka paljon tahansa sotaväkeä huolehtimaan kokouksen turvallisuudesta. Se olisi voinut tehdä niin sitäkin varmemmin, sillä Changarnier oli vielä todella armeijan ja Pariisin kansalliskaartin johdossa ja vain odotti kutsua saapua armeija mukanaan. Bonapartistien lehdistö ei vielä uskaltanut edes asettaa kyseenalaiseksi kansalliskokouksen oikeutta välittömään sotaväen kutsumiseen — moinen juridinen epäily ei näissä olosuhteissa luvannut menestystä. Oli todennäköistä, että armeija olisi totellut kansalliskokouksen määräystä, kun otetaan huomioon, että Bonaparten oli etsittävä kokonai-

nen viikko ympäri Pariisia löytääkseen kaksi kenraalia, Baraguay d'Hilliersin ja St. Jean d'Angelyn, jotka ilmoittivat olevansa valmiit allekirjoittamaan Changarnierin viraltapanon. Mutta enemmän kuin epäiltävää on se, että järjestyspuolue olisi omista riveistään ja parlamentista saanut kokoon sellaisen päätöksen tekoon tarpeellisen äänimäärän, kun muistetaan, että viikon kuluttua järjestyspuolueesta vetäytyi erilleen 286 edustajaa ja että vuoripuolue hylkäsi samanlaisen ehdotuksen vielä joulukuussa 1851, viimeisellä ratkaisun hetkellä. Ehkä linnakreivit sentään olisivat vielä kyenneet nostattamaan puolueensa joukot sankaritekoon, jonka sisältönä oli hakeutuminen pistinmetsän suojaan ja sen leiriin karanneen armeijan palvelusten hyväksyminen. Mutta herat linnakreivit lähtivät sen sijaan Élyséepalatsiin tammikuun 6. päivän iltana saadakseen valtioviisain sanankääntein ja miettein Bonaparten luopumaan Changarnierin erottamisesta. Tilanteen herraksi katsotaan se, jota suostutellaan. Bonaparte, jolle tämä linnakreivien yritys antoi varmuutta, nimittää 12. tammikuuta uuden ministeristön, johon jäävät entisen ministeristön johtajat Fould ja Baroche. St. Jean d'Angelysta tulee sotaministeri, »Moniteur» julkaisee Changarnierin erottamismääräyksen, hänen päällikötoimensa jaetaan siten, että Baraguay d'Hilliers saa armeijan ensimmäisen divisioonan ja Perrot kansalliskaartin. »Yhteiskunnan suojamuri» on pantu viralta, ja joskaan yhtään kiveä ei sen vuoksi putoa katosta, niin pörssikurssit sitä vastoin nousevat.

Sysäämällä luotaan armeijan, joka Changarnierin persoonassa asettui sen käytettäväksi, ja jättämällä siten sotaväen peruuttamattomasti presidentille järjestyspuolue julisti porvariston kadottaneen herrauskutsumuksensa. Parlamentaarista ministeristöä ei ollut enää olemassa. Ja kun järjestyspuolue nyt menetti hallustaan armeijan ja kansalliskaartin, niin mitä voimakeinoja sille jäi, jotta se olisi voinut puolustaa presidenttiä vastaan samanaikaisesti sekä parlamentin usurpoitua, kansan yli ulottuvaa valtaa että parlamentin perustuslailista valtaa? Ei mitään. Se saattoi ainoastaan vedota voimattomiin periaatteisiin, jotka se itse oli aina tulkinnut vain kolmansien henkilöiden noudatettaviksi tarkoitetuik-

si yleisiksi ohjeiksi, voidakseen itse toimia sitä vapaammin. Changarnierin erottamiseen ja sotilasvallan luovuttamiseen Bonapartelle päättyy käsittellemämme kauden, järjestyspuolueen ja toimeenpanovallan välisen taistelun kauden ensimmäinen vaihe. Molempien mahtien välinen sota on nyt avoimesti julistettu ja avoimesti käynnissä, mutta vasta sen jälkeen, kun järjestyspuolue oli menettänyt sekä aseet että sotilaat. Jäätyään vaille ministeristöä, armeijaa, kansaa, yleistä mielipidettä, lakatuaan toukokuun 31. päivän vaalilain jälkeen olemasta suvereenin kansakunnan edustaja, silmättömänä, korvattomana, hampaattomana jne. kansalliskokous oli vähitellen muuttunut *vanhan Ranskan parlamentiksi*¹¹⁷, joka salli hallituksen toimia omin päin ja sai itse tyytyä esittämään nurisevia vastalauseita *post festum**.

Järjestyspuolue ottaa uuden ministeristön vastaan suuttumuksen myrskyllä. Kenraali Bedeau palauttaa mieliin sen lauhkeuden, jota vakinainen valiokunta osoitti loma-aikoina, ja sen tavattoman hienotunteisuuden, jolla se kieltäytyi saattamasta julkisuuteen pöytäkirjojaan. Sisäministeri itse vaatii nyt julkaisemaan nämä pöytäkirjat, jotka nykyhetkellä tietenkin ovat jo väljähäytyneitä kuin seisonut vesi eivätkä paljasta mitään uusia tosiasioita eivätkä tee vähäisintäkään vaikutusta yltäkylläiseen yleisöön. Rémusatın esityksestä kansalliskokous vetäytyy takaisin toimistohuoneisiinsa ja nimitää »erikoistoimenpidevaliokunnan». Pariisi pysyy tavanomaisen elämänjärjestyksensä raiteilla sitäkin varmemmin, kun kauppa tänä hetkenä kukoistaa, teollisuuslaitokset toimivat, viljanhinnat ovat alhaiset, elintarvikkeita on yllin kyllin ja säästökassoihin tulee joka päivä uusia talletuksia. »Erikoistoimenpiteet», joista parlamentti on pitänyt niin suurta ääntä, typistyvät ministereitä vastaan suunnatuksi, 18. tammikuuta annetuksi epäluottamuslauseeksi eikä tällöin mainita edes kenraali Changarnierin nimeä. Järjestyspuolueen oli pakko muotoilla epäluottamuslauseensa tällaiseksi varmistakseen itselleen tasavaltalaisten äänet, sillä kai-

---

* — juhlan jälkeen, ts. myöhästyneenä, taannehtivasti.
Toim.

kista ministeristön toimenpiteistä nämä hyväksyivät vain Changarnierin erottamisen, kun taas järjestyspuolue ei itse asiassa voinut moittia ministeristön muita tekoja, koska se itse oli ne sanellut.

Tammikuun 18. päivän epäluottamuslause annettiin 415 äänellä 286 vastaan. Se vietiin siis läpi vain äärimmäisten legitimistien ja orleanistien sekä aitojen tasavaltalaisten ja vuoripuolueen *kokoomuksen* avulla. Tämä todisti sitä, ettei järjestyspuolue, kahakoidessaan Bonaparten kanssa, ollut kadottanut vain ministeristöä eikä vain armeijaa, vaan myös itsenäisen parlamentaarisen enemmistönsä, että sen omasta leiristä oli karannut joukko edustajia, mikä johtui sovittelukiihkosta, taistelun pelosta, uupumuksesta, perhesuhteista, jotka liittivät heitä verisitein valtion virkoihin, halusta metsästä vapautuvia ministerinsalkkuja (Odilon Barrot), halpamaisesta itsekkyydestä, joka saa tavallisen porvarin aina uhraamaan luokkansa yhteisedun tämän tai tuon yksityisedun takia. Bonapartistiset edustajat kannattivat alusta alkaen järjestyspuoluetta vain taistelussa vallankumousta vastaan. Katolisen puolueen johtaja Montalembert heitti jo silloin vaikutusvaltansa Bonaparten vaakappiini, sillä hän epäili parlamentaarisen puolueen elinkelpoisuutta. Vihdoin tämän puolueen johtajien, Thiersin ja Berryerin, orleanistin ja legitimistin, oli pakko julkisesti julistautua tasavaltalaisiksi, tunnustaa, että heidän sydämensä sykki kuninkaalle, mutta aivot ajattelivat tasavaltalaisesti, että parlamentaarinen tasavalta oli ainoa mahdollinen koko porvariston herruuden muoto. Heidän oli näin pakko leimata porvarisluokan silmissä yhtä vaarallisiksi kuin päättömiksikin salajuoniksi ne restauraatiosuunnitelmat, joita he edelleenkin uuttersati ajoivat parlamentin selän takana.

Tammikuun 18. päivän epäluottamuslause osui ministereihin eikä presidenttiin. Mutta eihän Changarnieria ollut erottanut ministeristö, vaan presidentti. Pitikö järjestyspuolueen asettaa itse Bonapartekin syytteeseen? Hänen restauraatiohalujensako takia? Nehän vain täydensivät sen omia vastaavanlaisia haluja. Senkö takia, että hän oli vehkeillyt sotaväen katselmuksissa ja Joulukuun 10. päivän yhdistyksessä? Tämän aiheenhan

puolue oli kauan sitten haudannut siirtymällä ilman muuta päiväjärjestykseen. Senkö takia, että pantiin viralta tammikuun 29. ja kesäkuun 13. päivän sankari, mies, joka toukokuussa 1850 uhkasi sytyttää kapinan sattuesa Pariisin tuleen joka neljältä suunnalta? Mutta järjestyspuolueen liittolaiset vuoripuolueesta ja Cavaignac eivät sallineet sen edes virallisella surunvalittelulla lohduuttaa yhteiskunnan kaatunutta »suojamuuria». Järjestyspuolue itse ei voinut kieltää presidentiltä perustuslain suomaa oikeutta panna viralta kenraaleja. Se raivosi vain siksi, että presidentti käytti perustuslaillista oikeuttaan parlamenttia vastaan. Mutta eikö se itse ollut jatkuvasti käyttänyt parlamentaarista etuuttaan perustuslainvastaisesti, varsinkin yleistä äänioikeutta lakkautettaessa? Sillä ei ollut siis muuta neuvoa, kuin pysytellä tiukasti parlamentaarisisissa puitteissa. Ainoastaan siitä omalaatuisesta sairaudesta, joka vuodesta 1848 on riehunut koko mannermaalla, *parlamentarisesta kretinismistä*, joka sitoo tartunnan saaneet kuviteltuun maailmaan ja riistää heiltä kaiken järjen, kaiken muistin, kaiken kyvyn käsittää ankaraa ulkomaailmaa, tästä parlamentarisesta kretinismistä saa selityksensä se, että järjestyspuolue, joka omin käsin oli hävittänyt kaikki parlamentaarisen mahdin edellytykset ja jonka oli pakkokin ne hävittää taistelussaan muita luokkia vastaan, yhä vielä piti parlamentaarista voittoaan voittona ja luuli osuvansa presidenttiin lyödessään hänen ministerijään. Se antoi siten presidentille vain tilaisuuden nöyryyttää taas kerran kansalliskokousta koko kansakunnan nähden. Tammikuun 20. päivänä »Moniteur» ilmoitti, että ero oli myönnetty koko ministeristölle. Sen varjolla, ettei millään parlamentaarisella puolueella enää ollut enemmistöä — kuten tammikuun 18. päivän äänestys, tuo vuoripuolueen ja kuningasmielisten yhteenliittymän hedelmä, oli osoittanut — ja että siksi oli odotettava uuden enemmistön muodostumista, Bonaparte nimitti niin sanotun tilapäisministeristön, johon ei kuulunut ainoatakaan parlamentin jäsentä, vaan pelkästään tuntemattomia ja merkityksettömiä henkilöitä, yksinomaan kauppa-apulaisten ja kirjurien ministeristön. Järjestyspuolue sai nyt pelata itsensä väyksiin näiden mario-

nettien kanssa, mutta toimeenpanovalta katsoi, ettei enää kannattanut olla tosissaan edustettuna kansalliskokouksessa. Bonaparte keskitti sitä näkyvämmiin kaiken toimeenpanovallan omiin käsiinsä, ja hänen oli sitä helpompi käyttää sitä omiin tarkoituksiinsa, mitä enemmän hänen ministerinsä muuttuivat pelkiksi statisteiksi.

Vuoripuolueen kanssa liittoutunut järjestyspuolue kosti jäävämmällä presidentiltä 1 800 000 frangin lisäavun, jota Joulukuun 10. päivän yhdistyksen päämies oli pakottanut kauppa-apulaisministerinsä ehdottamaan. Tällä kertaa asian ratkaisi vain 102 äänen enemmistö, tammikuun 18. päivän jälkeen järjestyspuolue oli siis menettänyt vielä 27 ääntä, sen sisäinen hajaantuminen jatkui. Jottei kukaan erehtyisi hetkeksikään sen suhteen, mitä merkitsi sen liittoutuminen vuoripuolueen kanssa, se ei välittänyt ottaa edes huomioon 189 vuoripuolueen jäsenen allekirjoittamaa esitystä valtiorikollisten yleisestä armahtamisesta. Riitti, kun sisäministeri, muuan Vaïsse-niminen henkilö, selitti, että rauha oli vain näennäistä, että salassa harjoitettiin ankaraa kiihotusta, kaikkialla järjestettiin salaisia yhdistyksiä, demokraattiset lehdet valmistautuivat uudesti syntymään, departementeista saapui huonoja uutisia, Genève'n pakolaiset johtivat Lyonin kautta koko Etelä-Ranskaa käsittävää salaliittoa, Ranska oli kauppa- ja teollisuuspuolan partaalla, Roubaixin tehtailijat olivat supistaneet työaikaan, Belle-Îlen¹¹⁸ vangit kapinoivat — riitti jo se, että eräs Vaïsse manasi esiin punaisen kummituksen, eikä järjestyspuolue tarvinnut enempää hyljätäkseen keskusteluita esityksen, joka olisi hankkinut kansalliskokoukselle tavattoman kansansuosion ja pakottanut Bonaparten heittäytymään jälleen sen syliin. Sen sijaan, että järjestyspuolue antoi säikäyttää itsensä toimeenpanovallan kuvailemalla uusien levottomuuksien näkymällä, sen olisi pitänyt suoda hieman liikkuma-alaa luokkataistelulle saadakseen toimeenpanovallan pysymään siitä itsestään riippuvaisena. Mutta se tunsu itsensä kykenemättömäksi tuohon tehtävään, leikkimään tulella.

Sillä välin niin sanottu tilapäisministeristö elää kitkutti huhtikuun puoliväliin saakka. Bonaparte väsytti ja pilkkasi kansalliskokousta alituisilla uusilla ministe-

rikombinaatioillaan. Toisinaan hän näytti aikovan muodostaa tasavaltalaisen ministeristön, jossa olisivat Lamar-tine ja Billault, toisinaan parlamentaarisen ministeristön, jossa olisi ehdottoman tarpeellinen Odilon Barrot, jonka nimi ei puuttunut koskaan, kun oltiin narrin tarpeessa, toisinaan legitimitisen ministeristön, johon tulisivat Vatimesnil ja Benoist d'Azy, toisinaan orleanistisen, jossa olisi Maleville. Pitäen näin yllä järjestyksipuolueen eri ryhmien keskinäistä jännittyneisyyttä ja pelotellen niitä kaikkia tasavaltalaisen ministeristön ja sitä välttämättä seuraavan yleisen äänioikeuden palauttamisen näkymällä Bonaparte vakuutti samalla porvaristolle, että hänen vilpittömät ponnistelunsa parlamentaarisen ministeristön muodostamiseksi epäonnistuvat rojalististen ryhmien taipumattomuuden takia. Porvaristo taas vaati »lujaa hallitusta» sitä äänekkäämmin ja piti Ranskan jättämistä »ilman hallintoa» sitä anteeksiantamattomampana, mitä lähemmäksi näytti tulevan yleinen kauppapula ja mitä enemmän se hankki sosialismin kannattajia kaupungeissa samoin kuin tuhoisan alhaiset viljanhinnat maaseudulla. Kauppa ehtyikin päivä päivältä, työttömien lukumäärä kasvoi huomattavasti. Pariisissa oli ainakin 10 000 työläistä ilman leipää, Rouenissa, Mülhausenissa*, Lyonissa, Roubaixissa, Tourcoingissa, St. Etiennessä, Elbeufissa jne. seisojia lukuisia tehtaita. Näissä olosuhteissa Bonaparte tohti entistää 11. huhtikuuta tammikuun 18. päivän ministeristön, johon herrojen Rouherin, Fouldin, Barochen ym. lisäksi tuli vahvistuksena herra Léon Faucher, jolle perustuslakia säätävä kokous viimeisenä elinpäivänään oli yksimielisesti — viiden ministerin ääntä lukuunottamatta — antanut epäluottamuslauseen väärin sähkösanomatietojen levittämisen vuoksi. Kansalliskokous oli siis saanut voiton ministeristöstä 18. tammikuuta ja taistellut kolme kuukautta Bonapartea vastaan vain siksi, jotta 11. huhtikuuta Fould ja Baroche saisivat puritaani Faucherin kolmanneksi ministeriliittoonsa.

Marraskuussa 1849 Bonaparte oli tyytynyt *ei-parlamentaariseen* ministeristöön, tammikuussa 1851 *ulko-*

* — Mülhousessa. *Toim.*

parlamentaariseen ja 11. huhtikuuta hän tunsii olevansa kyllin voimakas muodostamaan *parlamentinvastaisen* ministeristön, jossa kummankin, sekä perustuslakia säätävän että lakiasäätävän, tasavaltalaisen ja kuningasmiehlisen kansalliskokouksen epäluottamuslauseet yhdistyivät harmonisesti. Tämä ministeristöasteikko oli se lämpömittari, jolla parlamentti saattoi mitata oman elämänlämpönsä vähentymistä. Tämä lämpö oli huhtikuun lopulla laskenut niin alas, että Persigny saattoi yksityiskeskustelussa kehottaa Changarnieria siirtymään presidentin leiriin. Bonaparte, vakuutti hän, katsoi, että kansalliskokouksen vaikutuksesta oli kokonaan tehty loppu, ja oli jo valmiina julistuskin, joka julkaistaisiin vakaasti aiotun, mutta jälleen tilapäisesti lykätyn coup d'étatin jälkeen. Changarnier ilmoitti järjestyspuolueen johtajille tästä kuolemantuomiosta, mutta kuka uskoo, että luteenpurema tappaa? Parlamentti, niin lyöty, niin hajonnut ja niin perin juurin mätä kuin se olikin, ei vielääkään kyennyt pitämään Joulukuun 10. päivän yhdistyksen groteskin johtajan kanssa käymäänsä kaksintaistelua muuna kuin kaksintaisteluna luteen kanssa. Mutta Bonaparte vastasi järjestyspuolueelle kuin Agesilaos kuningas Agisille: »Näytän sinusta muurahaiselta, mutta keran minusta tulee leijona.»¹¹⁹

VI

Liitto, joka järjestyspuolueen oli pakko tehdä vuori-
puolueen ja aito tasavaltalaisten kanssa pyrkiessään tuloksettomasti pitämään hallussaan sotilasvallan ja valtaamaan uudelleen toimeenpanovallan korkeimman johdon, todisti kumoamattomasti, että järjestyspuolue oli menettänyt itsenäisen *parlamentaarisen enemmistönsä*. Pelkkä kalenterin mahti, kellon viisari antoi 28. toukokuuta merkin sen täydelliselle hajoamiselle. Tuona päivänä alkoi kansalliskokouksen viimeinen elinvuosi. Kansalliskokouksen oli nyt ratkaistava, jätetäänkö perustuslaki entiselleen vai tarkistetaan sitä. Mutta perustuslain tarkistaminen ei merkinnyt vain joko suurporvariston tai pikkuporvarillisen demokratian herruutta, joko demokratiaa tai proletariaatin anarkiaa, joko parlamentaarista

tasavaltaa tai Bonapartea, vaan se merkitsi samalla, että oli valittava joko Orléans tai Bourbon! Siten keskelle parlamenttia putosi riitaomena, jonka ympärillä oli syttävä ilmiliikkiin taistelu niistä eduista, jotka pirstoivat järjestyspuolueen vihamielisiksi ryhmiksi. Järjestyspuolue oli erilaisten yhteiskunnallisten ainesten yhtymä. Tarkistamiskysymys synnytti sellaisen poliittisen lämpötilan, jossa tämä yhtymä hajosi jälleen alkuosiinsa.

Bonapartistien mielenkiinto tarkistusta kohtaan on helposti selitettävissä. He tahtoivat kumota ennen kaikkea 45. artiklan, joka esti valitsemasta uudelleen Bonapartea ja pidentämästä hänen valtakauttaan. Tasavaltaisten asennoituminen ei ollut sen vaikeammin selitettävissä. He torjuivat ehdottomasti minkä hyvänsä tarkistuksen, he näkivät siinä ainoastaan salaliiton tasavaltaa vastaan. Koska heidän käytettävissään oli *enemmän kuin neljännes* kansalliskokouksen äänistä ja koska laillisesti pätevän tarkistamispäätöksen tekemiseen ja tarkistuksen suorittavan kokouksen koollekutsumiseen vaadittiin perustuslain mukaan kolme neljännestä äänistä, niin heidän tarvitsi vain laskea omat äänensä ollakseen varmoja voitosta. Ja he olivat varmoja voitosta.

Jos kohta nämä kannanotot olivat selviä, niin järjestyspuolue oli sitä vastoin sotkeentunut selvittämättömiin ristiriitoihin. Kieltäytyessään tarkistuksesta se saattaisi vaaraan status quon, koska Bonapartelle jäisi silloin vain yksi ulospääsy, väkivalta, ja koska Ranska presidentteineen, joka oli menettänyt vaikutusvaltansa, ja parlamentteineen, jolla sitä ei ollut ollut pitkään aikaan ja vihdoin kansoineen, joka aikoi hankkia sen jälleen itselleen, saatettaisiin ratkaisun hetkellä, toukokuun toisena sunnuntaina 1852, alttiiksi vallankumoukselliselle anarkialle. Äänestäessään perustuslain mukaisen tarkistuksen puolesta se tiesi äänestävänsä turhaan ja kärsivänsä perustuslain mukaisesti tappion tasavaltaisten kielteisen kannan vuoksi. Selittäessään pitävänsä perustuslain vastaisesti yksinkertaista äänten enemmistöä riittäväenä se saattoi toivoa pitävänsä vallankumousta kurissa vain alistumalla itse ehdoitta toimeenpanovalan herruuteen; siten se tekisi Bonapartesta perustuslain, tarkistuksen ja itsensäkin määrääjän. Osittainen tarkis-

tus, joka pidentäisi presidentin valta-aikaa, valmistaisi tietä keisarilliselle vallananastukselle. Yleinen tarkistus, joka lyhentäisi tasavallan elinikää, johtaisi väistämättä dynastisten pyyteiden konfliktiin, sillä sekä Bourbonin että Orléansin suvun valtaistuimelle nousun edellytykset olivat paitsi erilaiset myös sulkiivat pois toinen toisensa.

Parlamentaarinen tasavalta oli enemmän kuin puolueeton alue, jolla Ranskan porvariston molemmat ryhmät, legitimistit ja orleanistit, suurmaanomistus ja teollisuus, saattoivat isännöidä rinta rinnan, yhtäläisin oikeuksin. Se oli niiden *yhteisen* herruuden välttämätön edellytys, ainoa valtiomuoto, jossa niiden yhteiset luokkaedut olivat määräävinä niin eri porvarisryhmien pyyeteisiin kuin myös yhteiskunnan kaikkiin muihin luokkiin nähden. Kuningasmielisinä ne joutuivat jälleen vastakkain, taisteluun joko maaomaisuuden tai rahan ylivallasta, ja tämän vastakkaisuuden ylimpänä ilmauksena, sen ruumiillistumana, olivat niiden kuninkaas, niiden hallitsijasuvut. Tämän vuoksi järjestyspuolue ponnisteli *Bourbonien takaisin paluuta* vastaan.

Orleanisti ja kansanedustaja Creton oli 1849, 1850 ja 1851 säännöllisin väliajoin ehdottanut kuningasperheitä koskevan karkotusmääräyksen peruuttamista. Parlamentti esitti yhtä säännöllisesti näytelmää kuningasmielisten kokouksesta, joka itsepintaisesti sulkee karkotetuilta kuninkailtaan portin, josta nämä voisivat palata kotiin. Rikhard III oli murhannut Henrik VI:n huomauttaen, että Henrik oli ollut liian hyvä elämään tässä maailmassa, joten hänen paikkansa oli taivaassa. Kuningasmieliset selittivät Ranskan olevan liian huonon ottamaan jälleen vastaan kuninkaansa. Olosuhteiden pakosta kuningasmieliset olivat muuttuneet tasavaltalaisiksi ja vedonneet jatkuvasti kansan päätökseen, joka oli karkottanut heidän kuninkaansa Ranskasta.

Perustuslain tarkistaminen — ja olosuhteet pakottivat ottamaan sen käsiteltäväksi — asetti tasavallan ohella kyseenalaiseksi myös kummankin porvarisryhmän yhteisen herruuden ja aiheutti nyt jälleen, monarkian osoittautuessa mahdolliseksi, niiden intressien kilpailua, joita monarkia oli vuoron perään ennen muuta edusta-

nut, taistelua siitä, kumpi ryhmä saa ylivallan toiseen nähden. Järjestyspuolueen diplomaatit luulivat tekevänsä lopun taistelusta molempien hallitsijasukujen yhteensulautumisen avulla, kuningasmielisten puolueitten ja niiden kuningashuoneiden niin sanotun *yhtymisen* avulla. Restauration ja heinäkuun monarkian todellista yhtymistä oli parlamentaarinen tasavalta, jossa orleanistien ja legitimistien värit sammuiivat ja eri porvarislajit sulautuivat yleensä porvaristoksi. Mutta nyt piti orleanistista tulla legitimisti ja legitimististä orleanisti. Kuninkuuden, joka oli ollut niiden vastakohtaisuuden ruumiillistuma, piti nyt muuttua niiden yhtenäisyyden ruumiillistumaksi; niiden yksinomaisten ryhmäetujen ilmauksen piti muuttua niiden yhteisten luokkaetujen ilmaukseksi; monarkian oli tehtävä se, minkä saattoi tehdä ja tekikin vain molempien monarkioiden lakkauttaminen, tasavalta. Kas tässä se viisasten kivi, jonka keksimiseksi järjestyspuolueen alkemistit olivat vaivanneet päätään. Ikään kuin legitimistisestä monarkiasta olisi joskus voinut tulla teollisuusporvariston monarkia tai porvarikuninkuudesta syntyperäisen maaylimystön kuninkuus. Ikään kuin maaomaisuus ja teollisuus olisivat voineet yhtyä veljesliittoon *yhden* kruunun hallitsemina, vaikka tuo kruunu voitiin laskea vain yhteen päähän, joko vanhemman tai nuoremman veljen päähän. Ikään kuin teollisuus ylipäänsä voisi sopia maaomaisuuden kanssa, niin kauan kuin maaomaisuus ei päättä itse muuttua teolliseksi. Vaikka Henrik V kuolisi huomispäivänä, niin Pariisin kreivistä ei silti tulisi legitimistien kuningasta, paitsi ehkä siinä tapauksessa, että hän lakkaisi olemasta orleanistien kuningas. Kuitenkin yhteensulautumisen filosofit, jotka korottivat ääntään sitä mukaa kuin tarkistamiskysymys työntyi etualalle, jotka olivat tehneet »Assemblée nationalesta»¹²⁰ itselleen julkisen jokapäiväisen äänenkannattajan ja jotka tälläkin hetkellä (helmikuussa 1852) ovat taas puuhassa, selittivät kaikkien vaikeuksien johtuvan vain molempien hallitsijasukujen vastarinnasta ja keskinäisestä kilpailusta. Niin sitten Ludvig Filipin kuoleman jälkeen yritettiin saada aikaan sovintoa Orléansin suvun ja Henrik V:n välillä, mutta kuten hallitsijasukujen juonitteluja yleensä, hoidettiin

näitäkin yrityksiä vain kansalliskokouksen lomalla ollessa välinäytöksinä kulissien takana, ja niin, että ne olivat enemmän sentimentaalista keikailua vanhalla taikauskolla kuin tositaroituksellista puuhaa, niistä tekaistiin nyt valtiollinen näytelmä, jonka järjestyspuolue toi julkisuuden näyttämölle, kun siihen saakka sitä oli esitetty harrastelijateatterissa. Pikalähetit kiitivät Pariisista Venetsiaan¹²¹, Venetsiasta Claremontiin, Claremontista Pariisiin; Chambordin kreivi julkaisi manifestin, jossa hän »kaikkien perheenjäsentensä tukemana» julisti »kansallista» eikä omaa restauraatiota. Orleanisti Salvandy heittäytyi Henrik V:n jalkoihin. Legitimistijohtajat Berryer, Benoist d'Azy, St.-Priest vaelsivat Claremontiin suostuttelemaan Orléansin sukukuntaa, mutta matka jäi tuloksettomaksi. Yhtymisen kannattajat havaitsivat liian myöhään, että kummankaan porvarisryhmän edut eivät muuttuneet tinkimättömämmiksi eivätkä peräänantavaisemmiksi kärjistyessään sukuetujen, kahden hallitsijahuoneen etujen muodossa. Jos Henrik V tunnustaisi Pariisin kreivin seuraajakseen — ainoa menestys, mikä yhtymisellä parhaassa tapauksessa voitiin saavuttaa, — niin Orléansin suku ei voittaisi mitään, mitä Henrik V:n lapsettomuus ei olisi sille jo taannut, mutta se menettäisi kaiken sen, minkä se oli heinäkuun vallankumouksen kautta hankkinut. Se luopuisi kaikista alunperin esittämistään vaatimuksista, kaikista oikeuksista, jotka se oli hankkinut Bourbonien vanhemmalta sukhaaralta miltei vuosisadan kestäneessä taistelussa, se vaihtaisi historialliset etuutensa, nykyaikaisen kuninkuuden etuudet, sukupuunsa etuuksiin. Yhtyminen ei siis olisi ollut muuta kuin Orléansin suvun vapaaehtoista luopumista valtaistuimesta, sen alistumista legitimismiin, sen katuvaista kääntymistä valtiollisesta protestanttisuudesta valtiolliseen katolisuuteen, kääntymistä, mikä sitä paitsi ei edes johtanut sitä takaisin valtaistuimelle, jonka se oli menettänyt, vaan ainoastaan sille valtaistuimen portaalle, jolla se oli syntynyt. Vanhat orleanistiministerit Guizot, Duchâtel ja muut, jotka niin ikään kiiruhtivat Claremontiin puhumaan yhtymisen puolesta, edustivat itse asiassa vain heinäkuun vallankumouksen jälkeistä kohmeloä, porvarikuningaskunnan ja

porvareitten kuninkuuden aiheuttamaa toivottomuutta, taikauskoista luottamusta legitimiteettiin kuin viimeiseen anarkialta suojaavaan taikakaluun. Kuvitellen olevansa Orléansin ja Bourbonin sukujen välimiehiä he olivat todellisuudessa vain orleanistiluopioita, ja sellaisina heidät myös otti vastaan prinssi Joinville. Orleanistien elinkelpoinen, sotainen osa, Thiers, Baze jne., sai Ludvig Filipin perhekunnan vakuuttuneeksi sitä helpommin siitä, että koska jokainen välitön monarkian restauraatio edellytti kummankin hallitsijasuvun yhtymistä ja jokainen tuollainen yhtyminen edellyttää samalla Orléansin suvun luopumista oikeuksistaan, niin oli täysin heidän esi-isiensä perinteiden mukaista tunnustaa väliaikaisesti tasavalta ja odottaa, kunnes tapahtumat sallivat muuttaa presidentin tuolin valtaistuimeksi. Joinvillen ehdokkuudesta laskettiin liikkeelle huhuja, yleistä uteliaisuutta pidettiin vireillä ja muutamia kuukausia myöhemmin, syyskuussa, kun perustuslain tarkistaminen oli hylätty, tuo ehdokkuus kuulutettiin virallisesti.

Orleanistien ja legitimistien yhtymistä tavoitteleva rojalistinen yritys ei siis yksinomaan mennyt myttyyn, vaan se mursi myös niiden *parlamentaarisen yhdistymän*, niiden tasavaltalaisen yhtymismuodon ja hajotti taas kerran järjestyspuolueen alkuosiinsa. Mutta mitä enemmän Claremont ja Venetsia vieraantuivat toisistaan, mitä enemmän rikkoontuivat niiden välit ja mitä voimakkaammaksi kävi agitaatio Joinvillen hyväksi, sitä innokkaammin ja vakavammin käytiin neuvotteluja Faucherin, Bonaparten ministerin, ja legitimistien välillä.

Järjestyspuolueen hajaantuminen jatkui yhä. Kumpikin suurista pääryhmistä jakautui vuorostaan uusiin. Näytti siltä kuin kaikki vanhat vivahteet, jotka kummassakin piirissä, niin orleanistien kuin legitimistienkin piirissä, olivat aikaisemmin taistelleet keskenään ja painostaneet toisiaan, olisivat jälleen elostuneet kuin kivi- vuneet likoeläimet, jotka ovat joutuneet kosketuksiin veden kanssa, näytti kuin ne kaikki olisivat saaneet uutta elinvoimaa muodostuakseen omiksi ryhmiksi ja itsenäisiksi vastakohtiksi. Legitimistit palasivat mielikuvituksessaan aikaan, jolloin kiisteltiin erimielisyyksistä Tui-

leries'n ja Pavillon Marsanin kesken, Villèlen ja Polignacin¹²² kesken. Orleanistit elivät uudelleen Guizotin, Molén, Broglien, Thiersin ja Odilon Barrotin välisten turnajaisten kulta-aikaa.

Perustuslain tarkistamista kannattanut, mutta tarkistuksen puitteista eri mieltä ollut järjestyspuolueen osa, joka muodostui toisaalta Berryerin ja Fallouxin, toisaalta La Rochejaqueleinin johtamista legitimisteistä ja Molén, Broglien, Montalembertin ja Odilon Barrotin johtamista taisteluun väsyneistä orleanisteista, sopi bonapartistiedustajien kanssa päätyen seuraavaan epämääräiseen ja laajaselitteiseen ehdotukseen:

»Allekirjoittaneet edustajat, tarkoituksenaan antaa kansakunnalle jälleen mahdollisuus sen suvereniteetin täydelliseen toteuttamiseen, ehdottavat täten perustuslain tarkistamista.»

Mutta samaan aikaan he selittivät yksimielisesti selostajansa Tocquevillen kautta, ettei kansalliskokouksella ollut oikeutta esittää *tasavallan lakkauttamista*, että tällainen oikeus oli vain tarkistuskamarilla. He julistivat sitä paitsi, että perustuslaki voitiin tarkistaa vain »*laillisin*» *perustein*, siis ainoastaan, jos tarkistusta kannattaa perustuslain säätämä kolme neljännestä äänestäjistä. Heinäkuun 19. päivänä kuusi päivää kestäneen myrskyisän käsittelyn jälkeen tarkistusehdotus hylättiin, kuten oli odotettavissakin. Tarkistuksen puolesta äänesti 446 edustajaa ja vastaan 278. Äärimmäiset orleanistit Thiers, Changarnier ym. äänestivät tasavaltalaisten ja vuoripuolueen mukana.

Parlamentin enemmistö oli näin esiintynyt perustuslakia vastaan, mutta perustuslaki itse esiintyi vähemmistön puolesta ja teki sen päätöksen sitovaksi. Mutta eikö järjestyspuolue ollut 31. toukokuuta 1850 ja 13. kesäkuuta 1849 alistanut perustuslakia parlamentin enemmistöstä riippuvaksi? Eikö tuon puolueen koko siihenastinen politiikka ollut perustunut juuri siihen, että perustuslain pykälät alistettiin parlamentin enemmistön päätöksistä riippuviksi? Eikö se ollut antanut demokraattien luottaa taikauskaisesti lain kirjaimiin kuin Vanhaan testamenttiin ja kurittanut heitä sillä? Tuolla hetkellä perustuslain tarkistus ei kuitenkaan merkinnyt muuta

kuin presidentin valta-ajan pidentämistä, samoin kuin perustuslain voimassaolon jatkaminen ei merkinnyt muuta kuin Bonaparten viraltapanaa. Parlamentti oli puhunut hänen puolestaan, mutta perustuslaki puhui parlamenttia vastaan. Bonaparte siis toimi parlamentin hengen mukaisesti repiessään perustuslain palasiksi, ja hän toimi perustuslain hengen mukaisesti hajottaessaan parlamentin.

Parlamentti julisti perustuslain ja sen ohessa oman herruutensa »enemmistöstä riippumattomaksi», se oli päätöksellään kumonnut perustuslain ja pidentänyt presidentin valta-aikaa ja samalla selittänyt, että toinen ei voinut elää eikä toinen kuolla niin kauan kuin se itse oli olemassa. Sen tulevat haudankaivajat seisoivat jo ovella. Samaan aikaan kun parlamentti kiisteli perustuslain tarkistamisesta, Bonaparte erotti ensimmäisen divisioonan komentajan kenraali Baraguay d'Hilliersin, joka oli osoittautunut epäroiväksi, ja nimitti hänen tilalleen kenraali Magnanin, Lyonin voittajan, joulukuun päivien sankarin, kätyrinsä, joka jo Ludvig Filipin aikana oli enemmän tai vähemmän komprometoinut itsensä bonapartismilla Boulognen retken yhteydessä.

Perustuslain tarkistamisesta tekemällään päätöksellä järjestyspuolue osoitti, että tuo puolue ei kyennyt hallitsemaan eikä palvelemaan, elämään eikä kuolemaan, sietämään tasavaltaa eikä kukistamaan sitä, pitämään voimassa perustuslakia eikä romuttamaan sitä, toimimaan yhdessä presidentin kanssa enempää kuin katkaistamaan välejänsä häneen. Keneltä se sitten odotti ratkaisua kaikkiin ristiriitoihin? Almanakalta, tapahtumain kululta. Se ei katsonut itsellään olevan valtaa vaikuttaa tapahtumain kulkuun. Se antautui siten tapahtumien valtaan, ts. sille voimalle, jolle taistelussaan kansaa vastaan se oli luovuttanut vallan attribuutin toisensa jälkeen, kunnes itse seisoi voimattomana tuon voiman edessä. Jotta toimeenpanovallan johtaja olisi voinut entistä esteettömämmin laatia sotasuunnitelmansa sitä vastaan, lisätä hyökkäysvälineitään, valita aseensa ja lujittaa asemiaan, järjestyspuolue päätti tällä kriittisellä hetkellä kadota näyttämöltä ja lykätä istuntojaan kolmella kuukaudella: elokuun 10. päivästä marraskuun 4. päivään.

Vähät siitä, että parlamentaarinen puolue oli hajonnut kahdeksi suureksi ryhmäksi ja nämä edelleen keskuudessaan eri osasiin, sen lisäksi oli rikkoontunut parlamentissa olevan ja parlamentin *ulkopuolella* olevan järjestyspuolueen yhtenäisyys. Porvariston puhujat ja kirjanopineet, heidän tribuuninsa ja sanomalehtensä, sanalla sanoen porvariston ideologit ja porvaristo itse, edustajat ja edustettavat seisoivat vieraantuneina vastatusten eivätkä enää ymmärtäneet toisiaan.

Provinssien legitimistit, joiden näköpiiri oli rajoittunut ja innostus rajaton, syyttivät parlamenttijohtajiaan Berryeriä ja Fallouxia siitä, että nämä olivat karanneet bonapartistien leiriin ja luopuneet Henrik V:stä. Heidän neitseellinen, niin kuin Bourbonien liljat, järkensä usкои syntiinlankeemukseen muttei diplomatiaan.

Vielä kohtalokkaampi ja ratkaisevampi oli kauppaporvariston ja heidän poliitikkojensa välien rikkoutuminen. Kauppaporvaristo ei syyttänyt poliitikkojaan periaatteista luopumisesta kuten legitimistit omiaan, vaan siitä että sen poliitikot olivat pitäneet kiinni hyödyttömiksi käyneistä periaatteista.

Olen jo aikaisemmin huomauttanut, että Fouldin tultua ministeriksi kauppaporvariston se osa, jolle Ludvig Filipin aikanakin oli kuulunut leijonanosa vallasta, *rahaylimystö*, oli muuttunut bonapartelaiseksi. Fould ei yksinomaan puoltanut pörssissä Bonaparten etuja, hän puolsi myös pörssin etuja Bonaparten luona. Rahaylimystön kantaa kuvaa sattuvimmin seuraava ote sen euroopalaisesta äänenkannattajasta, Lontoon »Economist» ledestä¹²³. Vuoden 1851 helmikuun 1. päivän numerossa lehti julkaisee kirjoituksen Pariisista:

»Joka suunnalta saamme vakuutuksia, että Ranska kaipaa ennen kaikkea rauhaa. Presidentti puhuu siitä lakiasäättävälle kokoukselle lähettämässään julistuksessa, sama kaikuu kansallisilta puhujalavoilta, samaa vakuuttavat sanomalehdet, samaa julistetaan saarnatuoleista, *samaa todistaa valtion arvopapereiden herkkä reagoiminen vähäisimpiinkin mahdollisiin häiriöihin ja niiden vakuus toimeenpanovallan voittaessa.*»

Vuoden 1851 marraskuun 29. päivän numerossa »Economist» selittää omissa nimissään:

»Euroopan kaikissa pörsseissä on presidentti nyt tunnustettu järjestyksen vartijaksi.»

Rahaylimystö siis tuomitsi järjestyspuolueen parlamentaarisen taistelun toimeenpanovaltaa vastaan *järjestyksen häiritsemisenä* ja juhli *järjestyksen voittona* jokaista voittoa, jonka presidentti sai niistä, joita oli luultu rahaylimystön omiksi edustajiksi. Rahaylimystönä ei tällöin ole pidettävä ainoastaan suuria lainausliikkeen harjoittajia ja valtion arvopaperikeinottelijoita, joiden edut käyvät täysin ymmärrettävistä syistä yksin valtiiovallan etujen kanssa. Koko uudenaikainen rahaliike, koko pankkitalous on mitä kiinteimmässä yhteydessä valtion luottotoimintaan. Osa pankkien liikepääomasta on pakko kiinnittää nopeasti muunnettaviin, korkoa tuottaviin valtion arvopapereihin. Pankkitalletuksia, pääomaa, jonka pankit saavat käytettäväkseen ja jonka ne jakavat kauppiaille ja teollisuudenharjoittajille, virtaa niille osittain valtion koroilla eläjien osingoista. Kun valtiiovallan lujuus on kaikkina aikoina ollut koko rahamarkkinoiden ja näiden rahamarkkinain pappien Vanhana testamenttina, niin kuinka voisi olla toisin nyt, jolloin jokainen uusi vedenpaisumus uhkaa huuhtoa pois vanhojen valtioiden mukana myös vanhat valtionvelat?

Myös *teollisuusporvaristo* oli järjestysfanatismissaan suutuksissaan parlamentaarisen järjestyspuolueen ja toimeenpanovallan riidan vuoksi. Äänestettyään tammi-kuun 18. päivänä Changarnierin erottamista Thiers, Anglès, Sainte-Beuve ym. saivat valitsijoiltaan juuri teollisuusseuduilta julkisia nuhteita, joissa nimenomaan heidän liittoutumistaan vuoripuolueen kanssa ruoskittiin järjestystä vastaan tehtynä valtiopetoksena. Joskaan, kuten olemme nähneet, röyhkeät kiusanteot ja pikkumaiset juonittelut, joina järjestyspuolueen taistelu presidenttiä vastaan ilmeni, eivät ansainneet parempaa vastaanottoa, niin toisaalta tämä porvariston osa, joka vaatii edustajiaan luovuttamaan asevoimat vastarinnatta oman parlamenttinsa käsistä seikkailevalle kruununtavoittelijalle, ei ollut edes niiden juonien arvoinen, joita sen eduksi punottiin. Se osoitti, että taistelu sen *yhteiskunnallisten* etujen, sen omien *luokkaetujen*, sen *poliittisen vallan* puolesta vain rasitti ja hermostutti sitä, koska se häiritsi sen yksityisiä liikeasioita.

Departementtikaupunkien porvarilliset arvohenkilöt, maistraatin jäsenet, kauppatuomioistuinten jäsenet jne. ottivat kaikkialla miltei poikkeuksetta Bonaparten hänen kiertomatkoillaan vastaan mitä orjamaisimmalla kunnioituksella — jopa silloinkin, kun hän häikäilemättömästi hyökkäsi kansalliskokousta ja varsinkin järjestyspuoluetta vastaan, kuten Dijonissa.

Niin kauan kuin kauppa kävi hyvin, kuten oli laita vielä vuoden 1851 alussa, kauppaporvaristo vastusti vimmatusti kaikkea parlamentaarista taistelua, jotta kaupalle ei koituisi siitä vahinkoa. Kun kauppa kävi huonosti, kuten oli jatkuvasti laita vuoden 1851 helmikuun lopusta lähtien, kauppaporvaristo valitti parlamenttitaistelua lamaannuksen syyksi ja vaati äänekkäästi sen lopettamista, jotta kauppa luistaisi jälleen. Perustuslain tarkistuksesta keskusteltiin juuri tähän huonoon aikaan. Koska tässä oli kysymys olemassaolevan valtiomuodon elämästä tai kuolemasta, niin porvaristo tunsii olevansa sitäkin oikeutetumpi vaatimaan edustajiltaan tämän piinallisen välitilan lopettamista ja samalla status quon säilyttämistä. Siinä ei ollut mitään ristiriitaa. Välitilan lopettamisella se tarkoitti juuri tuon tilan jatkumista, ratkaisun hetken lykkäämistä epämääräiseen tulevaisuuteen. Status quo voitiin säilyttää vain kahdella tavalla: pidentämällä Bonaparten valtakautta tai antamalla hänen jättää perustuslain mukaisesti presidentinvirkansa ja valitsemalla Cavaignac. Osa porvaristoa toivoi viimeksi mainittua ratkaisua, mutta ei osannut antaa edustajilleen mitään parempaa neuvoa, kuin että oli pysyttävä vaii ja oltava kajoamatta polttavaan kysymykseen. Se arveli ettei Bonapartekaan toimisi, mikäli sen edustajat olisivat vaii. Se tahtoi itselleen kamelikurjen tapaista parlamenttia: tämä kun pistää päänsä piiloon jäädäkseen näkymättömäksi. Toinen osa porvaristoa tahtoi jättää Bonaparten presidentintuolille, koska hän kerran istui sillä, jotta kaikki jäisi entiselleen. Sitä suututti, kun sen parlamentti ei rikkonut julkisesti perustuslakia eikä luopunut muitta mutkitta vallasta.

Departementtien yleisneuvostot, nämä maaseudulla olevat suurporvariston edustuslaitokset, jotka pitivät

istuntojaan kansalliskokouksen lomalla ollessa elokuun 25. päivän jälkeen, esiintyivät miltei yksimielisesti perustuslain tarkistamisen puolesta, siis parlamenttia vastaan ja Bonaparten puolesta.

Vielä selvemmin kuin riitaantumisensa omien *parlamenttiedustajiensa* kanssa, porvaristo toi ilmi kiukkunsa omia kirjallisia edustajiaan, omaa lehdistöään kohtaan. Eivät ainoastaan Ranskaa, vaan koko Eurooppaa hämmästyttivät ne suunnattoman raskaat sakkotuomiot ja häpeälliset vankeusrangaistukset, joita porvarilliset tuomioistuimet langettivat jokaisesta Bonaparten usurpaatiohaluja vastaan kohdistuvasta porvarillisten lehtimiesten hyökkäyksestä, sanomalehdistön jokaisesta yrityksestä puolustaa porvariston poliittisia oikeuksia toimeenpanovaltaa vastaan.¹

Kun *parlamentaarinen järjestyspuolue*, kuten olen jo osoittanut, pakotti itsensä pysymään rauhassa vaatimalla äänekkäästi rauhaa, kun se hävittäessään taistelussa yhteiskunnan muita luokkia vastaan omin käsin oman valtakomentonsa, parlamentaarisen valtakomennon kaikki edellytykset julisti, ettei porvariston poliittinen valta soveltunut yhteen porvariston turvallisuuden ja olemassaolon kanssa, niin sitä vastoin *parlamentin ulkopuoliset porvariston joukot* matelemalla presidentin edessä, herjaamalla parlamenttia, pahoinpitelemällä raastasti omaa lehdistöään, yllytti Bonapartea vaientamaan ja hävittämään niiden oman puhuvan ja kirjoittavan osan, niiden omat poliitikot ja kynänkäyttäjät, puhujalavat ja sanomalehdet, voidakseen kaikessa rauhassa hoidella omia yksityisiä liikeasioitaan lujan ja rajoittamattoman hallituksen turvissa. Se selitti hyvin selvästi, että se tahtoo kiihkeästi päästä poliittisesta herruudestaan päästäkseen herruuden vaivoista ja vaaroista.

Ja tuo parlamentin ulkopuolinen porvaristo, jota raivostutti jopa sen oman luokkaherruuden puolesta käyty parlamentaarinen ja kirjallinen taistelu ja joka petti tuon taistelun johtajat, tuo porvaristo julkeaa nyt jäljestäpäin syyttää proletariaattia siitä, ettei tämä noussut veriseen taisteluun, taisteluun elämästä ja kuolemasta sen puolesta! Tuo porvaristo, joka uhrasi joka hetki yhteiset luokkaetunsa, so. poliittiset etunsa, mitä rajoittuneim-

pien, likaisimpien yksityisetujensa vuoksi ja vaati samantyyppistä uhria edustajiltaan, huutaa nyt, että proletariaatti on omien aineellisten etujensa takia uhrannut sen ihanteelliset poliittiset edut. Se tekeytyy kaunosieluksi, jota proletariaatti sosialistien harhaan johtamana ei ole ymmärtänyt ja jonka se on jättänyt ratkaisevalla hetkellä oman onnensa nojaan. Ja se kohtaa yleistä myötätuntoa porvarillisessa maailmassa. En puhu tässä tietenkään saksalaisista nurkkapoliitikoista enkä tolvanoista. Tarkoitan esimerkiksi samaa »Economist» lehteä, joka vielä vuoden 1851 marraskuun 29. päivänä, siis neljä päivää ennen valtiokaappausta, oli julistanut Bonaparten »järjestyksen vartijaksi», mutta Thiersin ja Berryerin »anarkisteiksi» ja joka jo 27. joulukuuta 1851, sen jälkeen kun Bonaparte oli rauhoittanut nämä »anarkistit», huusi, että »tietämättömät, sivistymättömät, typerät proletaarimassat» olivat kavaltaneet »yhteiskunnan ylimpien ja keskikerrosten kyvyt, tiedot, kurinalaisuuden, henkisen vaikutuksen, älylliset voimavarat ja moraalisen arvon». Tyhmää, tietämättömyyttä ja halpamaista massaa ei ollut mikään muu kuin porvaristomassa itse.

Ranska oli tosin vuonna 1851 kokenut eräänlaisen pienen kauppapulan. Helmikuun lopulla vienti osoittautui pienemmäksi kuin vuonna 1850, maaliskuussa kauppa ehtyi ja tehtaita alettiin sulkea, huhtikuussa teollisuuseutujen tila näytti yhtä toivottomalta kuin helmikuun päivien jälkeen, vielä toukokuussakaan liike-elämä ei ollut elpynyt. Vielä kesäkuun 28. päivänä Ranskan pankin salkku osoitti tuotannon olevan lamatilassa, sillä talletukset kasvoivat tavattomasti, mutta yhtä suuressa määrässä väheni vekseliliike, ja vasta lokakuun puolivälissä alkoi liike-elämässä asteittainen nousu. Ranskan porvaristo selitti tämän kauppalamana johtuvan puhtaasti poliittisista syistä, parlamentin ja toimeenpanovallan välisestä taistelusta, tilapäisluontoisen valtiomuodon epävakaisuudesta, vuoden 1852 toukokuun toisen sunnuntain kauhistuttavista näköaloista. En kiellä, että kaikki nämä seikat vaikuttivat lamauttavasti eräisiin teollisuudenaloihin Pariisissa ja departementeissa. Mutta joka tapauksessa tämä poliittisten olosuhteiden vaikutus oli vain paikallista ja vähäistä. Tarvi-

taanko muuta sen todistamiseksi, kuin että kauppa alkoi elpyä noin lokakuun puolivälissä juuri samalla hetkellä, jolloin poliittinen tilanne paheni, poliittinen taivaanranta pilvistyi ja joka hetki saattoi odottaa salaman iskua Élyséepalatsin suunnalta? Ranskalainen porvari, jonka »kyvyt, tiedot, hengenvoima ja älylliset voimavarat» eivät ulottuneet sen omaa nenää pitemmälle, saattoi muuten koko Lontoon teollisuusnäyttelyn¹²⁴ ajan iskeä nenänsä kauppavaikeuksiensa aiheuttajaan. Samaan aikaan kun Ranskassa suljettiin tehtaita, Englannissa tapahtui kauppaliikkeiden vararikkoja. Kun teollinen paniikki Ranskassa saavutti huippunsa huhti- ja toukokuussa, niin Englannissa huhti- ja toukokuussa saavutti huippukohtansa kaupallinen paniikki. Villateollisuus samoin kuin silkkiteollisuuskin kärsi samalla tavoin niin Englannissa kuin Ranskassakin. Joskin Englannin puuvillatehtaat toimivat edelleenkin, niin voitot eivät enää olleet yhtä suuret kuin 1849 ja 1850. Ero oli vain siinä, että Ranskassa oli teollisuusputa ja Englannissa kauppaputa, että Ranskassa tehtaat seisoivat, mutta Englannissa ne laajensivat tuotantoaan olosuhteiden ollessa kuitenkin epäsuotuisampia kuin edellisinä vuosina; että Ranskassa sai kovimmat iskut vienti, Englannissa tuonti. Yhteinen syy, jota ei suinkaan ole etsittävä Ranskan poliittisen taivaan piiristä, oli silminnähtävä. Vuodet 1849 ja 1850 olivat suuren aineellisen kukoistuksen ja liikatuotannon aikaa, joskin tulokset ilmenivät vasta 1851. Tulossa olevaa teollisuusnäyttelyä silmällä pitäen tuotantoa vielä erikoisesti lisättiin tuon vuoden alussa. Lisäksi oli muitakin erikoislaatuista syitä: ensiksikin vuosien 1850 ja 1851 puuvillakato, sitten varmuus odotettua suuremmasta puuvillasadosta, ensin nousu, sitten äkillinen puuvillanhintojen lasku, sanalla sanoen näiden hintojen heilahtelut. Raakasilkkiä oli ainakin Ranskassa saatu tavallista vähemmän. Vihdoin villateollisuus oli vuoden 1848 jälkeen laajentunut siinä määrin, että villantuotanto ei kyennyt pysymään sen rinnalla, ja raakavillan hinta oli suhteettoman korkea villatuotteiden hintoihin verrattuna. Näemme siis maailman kolmen suuren teollisuusalan raaka-aineessa jo kolminkertaisesti ainesta kaupan lamaantumiseen. Näitä erikoisseikkoja lukuun otta-

matta vuoden 1851 näennäinen pula ei ollut muuta kuin pysähdys, jonka liikatuotanto ja yletön keinottelu saavat aikaan teollisessa kiertokulussa joka kerta, ennen kuin ne kokoavat kaikki voimavaransa kiriäkseen kuumeisesti kierroksen viimeisen jakson ja päätyäkseen jälleen läh-
tökohtaansa, *yleiseen kauppapulaan*. Tällaisina kauppahistorian välikausina tapahtuu Englannissa kauppaliikkeiden vararikkoja, jota vastoin Ranskassa seisautuu itse teollisuus — osaksi siitä syystä, että sen syrjäyttää kaikilla markkinoilla englantilaisten kilpailu, jota se ei pysty vastustamaan, osaksi siitä syystä, että ylellisyys-tarviketeollisuutena se on muita herkempi kärsimään liikelamasta. Ranska siis kokee yleisten pulien lisäksi omia kansallisia kauppapuliaan, jotka kuitenkin joh-
tuvat ja ovat riippuvaisia paljon enemmän maailmanmarkkinoiden yleisestä tilasta kuin paikallisista ranskalaisista tekijöistä. On mielenkiintoista vertailla ranskalaisen porvarin ennakkoluuloa englantilaisen porvarin arvostelmaan. Muuan Liverpoolin suurimmista toiminimistä kirjoittaa kauppaa koskevassa katsauksessaan vuodelta 1851:

»Harvoina vuosina ovat vuoden alussa tehdyt ennakkolaskelmat osoittautuneet pettävämmiksi kuin nyt kuluneena vuonna; yksimielisesti odotetun kukoistuksen asemesta vuosi on ollut masentavimpia vuosia neljännesvuosisadan aikana. Näin on asiantaita tietenkin vain kauppaa, mutta ei teollisuutta harjoittavien luokkien kohdalla. Ja kuitenkin oli vuoden alussa syytä olettaa varmuudella päinvastaista; tavaravarastot olivat vähäiset, pää-
omaa oli runsaasti, elintarvikkeet olivat huokeita, saattoi odottaa runsasta satoa, mannermaalla vallitsi järkkymätön rauha, koti-
maassa ei ollut mitään poliittisia tai rahataloudellisia häiriöitä — tuntui, että kauppa voi tosiaankin levittää siipensä vapaammin kuin koskaan ennen... Kenen syyksi siis on katsottava tämä epäsuotuista tulos? Luulemme, että syy on *liiallisessa kaupankäynnissä* sekä tuonnin että viennin alalla. Elleivät kauppiaamme itse rajoita toimintaansa, niin meitä ei voi pitää raiteilla muu kuin joka kolmas vuosi toistuva paniikki.»

Kuvitelkaamme nyt ranskalaista porvaria, sitä kuinka tämän liike-elämän paniikin keskellä hänen kaupankipeää aivostoaan piinaavat, kiusaavat ja huumaavat huhut valtiokaappauksesta ja yleisen äänioikeuden palauttamisesta, taistelu parlamentin ja toimeenpanoval-
lan välillä, orleanistien ja legitimistien sota, kommunis-

tien salajuonittelu Etelä-Ranskassa, kuvitellut talonpoikaiskapinat Nièvren ja Cherin departementeissa, eri presidenttiehdokkaiden vaalimainostus, lehtien kerskailevat tunnukset, tasavaltalaisten uhkaukset, että he ovat valmiit ase kädessä puolustamaan perustuslakia ja yleistä äänioikeutta, in partibus¹²⁵ elävien sankareitten evankeliumit, jotka julistavat maailmanlopun tulevan vuoden 1852 toukokuun toisena sunnuntaina — niin käsitämme, miksi porvaristo tässä sanoin kuvaamattomassa, meluisassa yhtymis-, tarkistus-, lykkäys-, perustuslaki-, salahanke-, liittoutumis-, emigraatio-, usurpation- ja vallankumouskaoksessa huutaa mielipuolena parlamentaariselle tasavallalleen: »*Mieluummin kauhea loppu kuin loputon kauhu!*»

Bonaparte ymmärsi tämän huudon. Hänen käsityskykyään terävöitti velkojen hurjistuminen, velkojen, joista jok'ikisen auringonlaskun lähentäessä presidenttikauden loppua, vuoden 1852 toukokuun toista sunnuntaita, näytti siltä, että taivaankappaleitten kiertokulku protestoi heidän maalliset vekselinsä. Heistä oli tullut todellisia tähdistäennustajia. Kansalliskokous oli tehnyt tyhjäksi Bonaparten toivon, että hänen valtakauttaan jatkettaisiin perustuslaillista tietä; prinssi Joinvillen ehdokkuus poisti pitemmät epäröinnit.

Bonaparten valtiokaappaus jos mikä oli tapahtuma, josta ennakkotuntua oli jo kauan ennen sen alkamista. Jo tammikuun 29. päivänä 1849, kuukauden kuluttua hänen valitsemisestaan, hän teki asiasta ehdotuksen Changarnierille. Hänen oma pääministerinsä Odilon Barrot oli puhunut valtiokaappauspolitiikasta kesällä 1849 peitetysti ja Thiers talvella 1850 avoimesti. Toukokuussa 1851 Persigny oli vielä kerran yrittänyt saada Changarnierin kannattamaan kaappausta, »*Messageur de l'Assemblée*»¹²⁶ oli saattanut julkisuuteen tiedon tästä neuvottelusta. Bonapartistien sanomalehdistö uhkasi valtiokaappauksella jokaisen parlamentaarisen myrskyn aikana, ja mitä lähemmäksi tuli kriisi, sitä rohkeammaksi kävi niiden sävy. Juomingeissa, joita Bonaparte piti joka yö mies- ja naispuolisten hienostokeinottelijain kanssa, päätettiin, aina kun oli päästy puoliyöhön ja runsaat juomat olivat irrottaneet kielenkantimet ja

päästäneet mielikuvituksen lentoon, että välttiokaappaus tehdään seuraavana aamuna. Miekat paljastettiin, lasit kilisivät, kansanedustajat lennätettiin ulos ikkunasta, keisarinviitta nostettiin Bonaparten hartioille, kunnes aamunkoitto karkotti jälleen yön aavenäyn ja hämmästynyt Pariisi sai kuulla suulailta Vestan neitsyeiltä ja varomattomilta paladineilta vaarasta, jonka se oli taas kerran välttänyt. Syyskuussa ja lokakuussa huhuttiin yhtenäen coup d'étatista*. Ennakkotuntuun tuli jo väriäkin kuin kirjavaan daguerrotyyppiin. Selailkaamme Euroopan sanomalehtiä syys- ja lokakuun ajalta, niin tapaamme kirjaimellisesti seuraavanlaisia viittauksia: »Pariisi on täynnä huhuja välttiokaappauksesta. Kerrotaan, että sotaväki miehittää yöllä pääkaupungin ja seuraavana aamuna julkaistaan asetuksia, joilla hajotetaan kansalliskokous, julistetaan Seinen departementti piiritystilaan, palautetaan yleinen äänioikeus ja joissa vedotaan kansaan. Bonaparten väitetään etsivän ministereitä toimeenpanemaan näitä laittomia asetuksia.» Kirjeet, jotka tällaisia tietoja toivat, päättyivät aina kohtalokkaaseen: »*Lykäyty toistaiseksi*». Välttiokaappaus oli Bonaparten pysyväinen fiksu idea. Tuota ideaa hän hautoi mielessään palatessaan Ranskaan. Se oli valloittanut hänet siinä määrin, että hän alinomaa paljasti ja laverteli julki aikeensa. Hän oli niin heikko, että hän myös luopui siitä alinomaa. Välttiokaappauksen haamusta oli tullut niin tuttu aave pariisilaisille, etteivät he tahdoneet uskoa sitä, kun se viimein muuttui lihaksi ja vereksi. Välttiokaappauksen onnistumisen syynä ei suinkaan ollut Joulukuun 10. päivän yhdistyksen johtajan vähäpuheisuus eikä kansalliskokouksen joutuminen odottamattoman äkkiylläkön uhriksi. Se onnistui huolimatta *Bonaparten* avosuisuudesta ja *kansalliskokouksen* tietien aikaisemman kehityksen välttämättömänä, väistämättömänä tuloksena.

Lokakuun 10. päivänä Bonaparte ilmoitti ministereilleen päättäneensä jälleen palauttaa yleisen äänioikeuden, 16. päivänä nämä jättivät eroanomuksensa, 26. päivänä Pariisi sai tiedon Thorignyn ministeristön

---

* — välttiokaappauksesta. *Toim.*

muodostamisesta. Samaan aikaan poliisiprefekti Carlierin tilalle asetettiin Maupas ja armeijan ensimmäisen divisioonan päällikkö Magnan kokosi pääkaupunkiin luotettavimmat rykmentit. Marraskuun 4. päivänä kansalliskokous aloitti uudelleen istuntonsa. Sillä ei ollut muuta tehtävää kuin kerrata lyhyesti ja suppeasti aikaisemmin läpikäymänsä kurssi ja todeta joutuneensa haudatuksi vasta kuoltuaan.

Ensimmäinen asema, jonka kansalliskokous menetti taistelussa toimeenpanovallan kanssa, oli ministeristö. Sen oli pakko juhlallisesti tunnustaa häviönsä ottaessaan täydestä Thorignyn näennäinen ministeristö. Vakinainen valiokunta oli ottanut naurulla vastaan herra Giraudin, kun tämä esitteli itsensä uuden ministeristön nimissä. Niin heikko ministeristö ajamassa sellaista lujaa toimenpidettä kuin yleisen äänioikeuden palauttaminen! Mutta kysymyshän olikin juuri siitä, ettei mitään tehtäisi parlamentin *avulla*, vaan kaikki *vastoin* parlamenttia.

Heti ensimmäisenä kokouspäivänään kansalliskokous sai Bonapartelta kirjelmän, jossa hän vaati yleisen äänioikeuden palauttamista ja vuoden 1850 toukokuun 31. päivän lain kumoamista. Hänen ministerinsä esittivät samana päivänä samansisältöisen asetuksen. Ministerien esityksen asian kiireellisyydestä kansalliskokous hylkäsi heti ja itse lakiesityksen marraskuun 13. päivänä 355 äänellä 348 vastaan. Näin se vielä kerran repi palasiksi valtakirjansa, osoitti vielä kerran, että se oli muuttunut kansan vapaasti valitsemasta edustajistosta yhden luokan usurpatoriseksi parlamentiksi, tunnusti vielä kerran itse katkoneensa lihakset, jotka sitoivat parlamentaarista päätä kansakunnan ruumiiseen.

Toimeenpanovalta vetosi kansalliskokouksesta kansaan ehdottamalla yleisen äänioikeuden palauttamista, kun taas lakiasäättävä valta vetosi kansan asemesta armeijaan ehdottamalla kvestorilakia. Tuon lain piti antaa kansalliskokoukselle oikeus kutsua välittömästi sotaväkeä käytettäväkseen, muodostaa parlamentin oma armeija. Nimittäessään siten armeijan erotuomariksi kansan ja itsensä, Bonaparten ja itsensä välisissä asioissa, tunnustaessaan armeijan ratkaisevaksi valtiomahdiksi kansalliskokouksen täytyi toisaalta todeta luopuneensa hal-

litsemasta tuota voimaa jo kauan sitten. Keskustelullaan oikeudesta kutsua sotaväkeä käytettäväkseen, sen sijaan että olisi kutsunut sitä heti, se osoitti itsekkin epäilevänsä omia voimiaan. Hylätessään kvestorilakiesityksen se tunnusti avoimesti voimattomuutensa. Lakiesitys kumottiin sen saadessa 108 äänen vähemmistön, vuoripuolue oli siis ratkaissut asian. Se oli samanlaisessa asemassa kuin Buridanin aasi, tosin sen ratkaistavana ei ollut, kumpi kahdesta heinäsäkistä olisi viehättävämpi, vaan kumpi kahdesta selkäsaunasta olisi ankarampi. Toisaalta se pelkäsi Changarnieria, toisaalta Bonapartea. Täytyy myöntää, ettei se ollut lainkaan sankarin asemassa.

Marraskuun 18. päivänä ehdotettiin järjestyspuolueen aikaansamaa kunnallisvaalilakia muutettavan siten, että kunnallisvaaleihin osallistuvilta valitsijoilta vaadittaisiin vain yhden vuoden asumista samalla paikkakunnalla entisen kolmen vuoden asemesta. Muutosehdotus hylättiin yhden ainoan äänen enemmistöllä, ja tämänkin ääni osoittautui oitis erehdykseksi. Hajaannuttuaan toisilleen vihamielisiksi ryhmäkunniksi järjestyspuolue oli jo kauan sitten menettänyt itsenäisen parlamentaarisen enemmistönsä. Se osoitti nyt, ettei parlamentissa enää ollut olemassa ylipäänsä mitään enemmistöä. Kansalliskokouksesta *oli tullut ratkaisukyvytön*. Mikään kiinnevoima ei ollut enää pitämässä koossa sen osasia, se oli vetäissyt viimeisen henkäyksensä, se oli kuollut.

Muutamia päiviä ennen katastrofia parlamentin ulkopuolella olevat porvarisjoukot joutuivat vielä kerran juhlallisesti todistamaan välirikonsa parlamentissa istuvan porvariston kanssa. Thiers, joka parlamentaarisen sankarina poti erikoisen voimakkaasti parlamentaarisen kretinismien parantumatonta tautia, punoi parlamentin kuoleman jälkeen uutta parlamentaarista juonta valtioneuvoston kanssa, vastuuvollisuuslakia, jonka tarkoituksena oli pitää presidenttiä tiukasti perustuslain puitteissa. Niin kuin Bonaparte syyskuun 15. päivänä, Pariisin uuden kauppahallin perustamispäivänä, oli kuin uusi Masaniello lumonnut torimatamit, naiskalakauppiat — ja totta puhuen yksi kalakauppias vastasi reaalisen voiman kannalta 17 linnakreiviä — niin kuin hän kvestorilain esittämisen jälkeen oli saanut innostumaan

Élyséepalatsissa kestitsemänsä luutnantit, niin hän 25. marraskuuta houkutteli puolelleen teollisuusporvariston, joka oli kokoontunut sirkukseen vastaanottamaan hänen kädestään Lohtoon teollisuusnäyttelystä saadut palkintomitalit. Lainaan »Journal des Débats» lehdestä tyypillisen kohdan hänen puheestaan:

»Näin odottamattomat menestykset antavat minulle oikeuden toistaa: miten suuri olisikaan Ranskan tasavalta, jos se saisi hoitaa todellisia etujaan ja uudistaa laitoksiaan sen sijaan, että sitä alinomaa häiritsevät toisaalta demagogit, toisaalta monarkistiset hallusinaatiot. (Voimakkaita, myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia amfiteatterin joka puolelta.) Nuo monarkistiset hallusinaatiot ovat kaiken edistyksen ja kaikkien tärkeimpien teollisuusalojen esteenä. Edistyksen asemesta on vain taistelua. Näemme miesten, jotka olivat ennen kuninkaallisen arvovallan ja etuoikeuksien innokkaimpia tukipylväitä, nyt muuttuvan konventin puoluepukareiksi pelkästään siksi, että voisivat heikentää yleisen äänioikeuden luomaa arvovaltaa. (Voimakkaita, jatkuvia suosionosoituksia.) Näemme miesten, jotka joutuivat eniten kärsimään vallankumouksesta ja eniten valittivat sen johdosta, nyt provosoivan uutta vallankumousta, ja vain kansakunnan tahtoa kahlitakseen... Lupaan teille rauhaa tulevaisuudessa» jne. jne. (Hyvä! Hyvä! Myrskyisiä hyvä-huutoja.)

Näin teollisuusporvaristo paukuttaa käsiään hyväksyen orjamaisesti joulukuun 2. päivän valtiokaappauksen, parlamentin tuhoamisen, oman herruutensa perikadon, Bonaparten diktatuurin. Marraskuun 25. päivän suosionosoitusten jyllinän vastakaikuna on joulukuun 4. päivän tykkien jyllinä ja eniten käsiään paukuttaneen herra Sallandrouzen taloon paukkuu silloin eniten pommeja.

Hajottaessaan pitkän parlamentin¹²⁷ Cromwell meni yksinään istuntosaliin, otti esiin kellonsa, jottei parlamentti jatkaisi olemassaoloaan minuuttiakaan yli hänen määräämänsä ajan, ja ajoi ulos joka ainoan parlamentinjäsenen hilpein humoristisin pilkkapuhein. Napoleon, esikuvaansa pienempänä, meni sentään brumairekuun 18. päivänä lakiasäättävän elimen istuntohuoneeseen ja luki tälle, tosin tukahtuneella äänellä, sen kuolemantuo-
mion. Toinen Bonaparte, jolla muuten oli käsissään aivan toisenlainen toimeenpanovalta kuin Cromwellilla tai Napoleonilla, ei etsinyt esikuvaa maailmanhistorian vuosikirjoista, vaan Joulukuun 10. päivän yhdistyksen annaaleista, rikoslainkäytön annaaleista. Hän varasti

Ranskan Pankilta 25 miljoonaa frangia, osti kenraali Magnanin miljoonalla, sotilaat à 15 frangia ja ryyppy, kuin varas tapasi salaa yöllä rikostovereitaan, lähetti kätyrinsä murtautumaan parlamentin vaarallisimpien johtomiesten asuntoihin ja vangitutti Cavaignacin, Lamoricièren, Le Flôn, Changarnierin, Charrasin, Thiersin, Bazen ym. nostaen heidät vuoteistaan, miehitytti sotaväellä Pariisin tärkeimmät paikat ja parlamenttitalon, antoi varhain aamulla iskeä helppoheikin mainosjulistuksia joka muuriin tiedottamaan kansalliskokouksen ja valtioneuvoston hajottamisesta, yleisen äänioikeuden palauttamisesta ja Seinen departementin julistamisesta piiritystilaan. Pian tämän jälkeen hän julkaisutti »Moniteurissa» väärennetyn asiakirjan, jonka mukaan vaikutusvaltaiset parlamentaarikit ovat muka ryhmittyneet valtioneuvostona hänen ympärilleen.

Parlamentin rippeet, joihin kuuluu etupäässä legitimistejä ja orleanisteja, kokoonnuttuaan Pariisin kymmenennen piirin kaupungintalolle päättivät toistuvien »Eläköön tasavalta!»-huutojen säestämänä erottaa Bonaparten, pitivät turhaan puheita rakennuksen edustalla tollistelevalle väkijoukolle, kunnes ne vihdoin raahattiin afrikkalaisten tarkka-ampujien saattamina ensin d'Orsayn kasarmiin, sullottiin sitten vankivaunuihin ja kuljetettiin Mazasin, Hamin ja Vincennesin vankiloihin. Sellainen oli järjestyspuolueen, lakiasäättävän kansalliskokouksen ja helmikuun vallankumouksen loppu.

Ennen lopullista johtopäätöstä esitämme lyhyenä kaavana tuon vallankumouksen historian:

I. *Ensimmäinen jakso.* Helmikuun 24. päivästä toukokuun 4. päivään 1848. Helmikuun vaihe. Esinäytös. Yleinen veljeilyhuiputus.

II. *Toinen jakso.* Tasavallan perustamisen ja perustuslakia säättävän kansalliskokouksen kausi.

1. Toukokuun 4. päivästä kesäkuun 25. päivään 1848. Kaikkien luokkien taistelu proletariaattia vastaan. Proletariaatin tappio kesäkuun päivinä.

2. Kesäkuun 25. päivästä joulukuun 10. päivään 1848. Aitojen porvarillis-tasavaltalaisten diktatuuri. Perustuslain laatiminen. Pariisin julistaminen piiritystilaan. Porvariston diktatuurin kumoaminen

Bonaparten tultua valituksi presidentiksi 10. joulukuuta.

3. Joulukuun 20. päivästä 1848 toukokuun 28. päivään 1849. Perustuslakia säätävän kokouksen taistelu Bonapartea ja hänen kanssaan liittoutunutta järjestyspuoluetta vastaan. Perustuslakia säätävän kokouksen perikato. Tasavaltalaisen porvariston tappio.

III. *Kolmas jakso. Perustuslaillisen tasavallan ja lakiasäätävän kansalliskokouksen kausi.*

1. Toukokuun 28. päivästä kesäkuun 13. päivään 1849. Pikkuporvariston taistelu porvaristoa ja Bonapartea vastaan. Pikkuporvarillisen demokratian tappio.

2. Kesäkuun 13. päivästä 1849 toukokuun 31. päivään 1850. Järjestyspuolueen parlamentaarinen diktaattori. Järjestyspuolue täydellistää herruutensa poistamalla yleisen äänioikeuden, mutta kadottaa parlamentaarisen ministeristön.

3. Toukokuun 31. päivästä 1850 joulukuun 2. päivään 1851. Taistelu parlamentaarisen porvariston ja Bonaparten välillä.

a) Toukokuun 31. päivästä 1850 tammikuun 12. päivään 1851. Parlamentti kadottaa armeijan ylipäällikkyyden.

b) Tammikuun 12. päivästä huhtikuun 11. päivään 1851. Parlamentti kärsii tappion yrittäessään saada jälleen hallinnollisen vallan. Järjestyspuolue kadottaa itsenäisen parlamentaarisen enemmistönsä. Sen liittoutuminen tasavaltalaisten ja vuoripuolueen kanssa.

c) Huhtikuun 11. päivästä lokakuun 9. päivään 1851. Tarkistus-, yhteensulautumis- ja valtuuksien pidentämisyrittäisiä. Järjestyspuolue hajaantuu ainesosiinsa. Porvarillisen parlamentin ja porvarilehdistön sekä toisaalta porvaristojoukkojen välien lopullinen rikkoutuminen.

d) Lokakuun 9. päivästä joulukuun 2. päivään 1851. Parlamentin ja toimeenpanovallan välien julkinen rikkoutuminen. Parlamentti kuolee, se kaatuu oman luokansa, armeijan ja kaikkien muiden luokkien hylkäämänä. Parlamentaarisen valtakomennon ja porvariston herruuden perikato. Bonaparten voitto. Imperiumin restauraatioparodia.

VII

Sosiaalinen tasavalta ilmaantui fraasina, ennustuksena helmikuun vallankumouksen kynnyksellä. Kesäkuun päiviä 1848 se hukutettiin *Pariisin proletariaatin* vereen, mutta se esiintyi aaveena näytelmän seuraavissakin näytöksissä. Näyttämölle ilmestyi *demokraattinen tasavalta*. Se hävisi 13. kesäkuuta 1849 yhdessä pakoon juosseiden *pikkuporvareittensa* kanssa, mutta vielä pae-tessaankin se jätti peräänsä kerskailevia mainoslehtisiä. *Parlamentaarinen tasavalta* otti tämän jälkeen yhdessä porvariston kanssa haltuunsa koko näyttämön, se rehenteli täydessä leveydessään, mutta 2. joulukuuta 1851 hautasi sen yhtyneitten kuningasmielisten huutaessa kauhuissaan: »Eläköön tasavalta!»

Ranskan porvaristo vastusti työtätekevän proleta-riaatin herruutta, ja niin se nosti valtaan ryysyköyhälistön ja sen etunenässä olevan Joulukuun 10. päivän yhdistyksen johtajan. Porvaristo oli pitänyt Ranskaa henkeä salpaavan kauhun vallassa kuvailemalla punaisen anarkian tulevia hirmuja; Bonaparte antoi heille tämän tulevaisuuden korkojen kera, kun viinan villitsemä järjestyksen armeija ammuskeli 4. joulukuuta Boulevard Montmartren ja Boulevard des Italiensin huomattavia porvareita heidän omien ikkunainsa ääreen. Porvaristo jumaloi miekkaa, nyt miekka hallitsee sitä itseään. Se hävitti vallankumouksellisen lehdistön, nyt sen oma lehdistö on hävitetty. Se pani poliisin valvo-maan kansankokouksia, nyt sen omat salongit ovat poliisin valvonnassa. Se hajotti demokraattisen kansalliskaartin, nyt sen oma kansalliskaarti on hajotettu. Se julisti piiritystilaa, nyt se itse on piiritystilassa. Se asetti sotilaskomissiot valamiestuomioistuinten tilalle, nyt sen omien valamiestuomioistuinten tilalle on asetettu sotilaskomissiot. Se antoi kansanopetuksen pappien huostaan, nyt sen oma opetuslaitos on pappien huostassa. Se karkotti ihmisiä ilman oikeudenkäyntiä, nyt sitä itseään karkotetaan ilman oikeudenkäyntiä. Valtio-mahdin avulla se tukahdutti kaikki yhteiskunnalliset liikehtimisyrietykset, valtiomahti tukahduttaa nyt sen omien yhteiskuntapiirien kaikki liikehtimisyrietykset.

Oman rahakukkaronsa säilyttämisennoissa se nousi kapiinaan omia poliitikkojaan ja kynänkäyttäjiään vastaan, nyt sen poliitikot ja kynänkäyttäjät on raivattu pois tieltä, mutta sen rahakukkaroa ryöstetään sittenkin, kun siltä itseltään on tukittu suu ja katkaistu kynä. Porvaristo huusi uupumatta vallankumoukselle kuin pyhä Arsenius kristityille: »Fuge, tace, quiesce! Pakene, vaikene, tyynny!» Bonaparte huutaa porvaristolle: »Fuge, tace, quiesce! Pakene, vaikene, tyynny!»

Ranskan porvaristo oli ajat sitten ratkaissut Napoleonin pulman: »Dans cinquante ans, l'Europe sera républicaine ou cosaque.»* Se oli ratkaissut pulmanluomalla »république cosaquen»**. Tasavallan taideteoksen muuttamiseen epäsiikiöksi ei lainkaan tarvittu Kirken ilkeämielistä taikavoimaa. Tuo tasavalta ei ole menettänyt muuta kuin näennäisen kunnioitettavuutensa. Nykyinen Ranska***, sisältyi valmiina jo parlamentaariseen tasavaltaan. Pistimen yksikin pisto riittäisi, jotta kalvo puhkeaisi ja hirviö tulisi kaikkien näkyviin.

Miksei Pariisin proletariaatti noussut joulukuun 2. päivän jälkeen?

Porvaristo oli vasta määrätty kukistettavaksi, mutta määräystä ei vielä oltu pantu täytäntöön. Proletariaatin vähänkin vakavampi kapina olisi heti saanut porvariston jälleen elostumaan, sopimaan armeijan kanssa ja tuottanut työläisille toisen kesäkuun tappion.

Joulukuun 4. päivänä porvarit ja pikkukauppiaat yllyttivät proletariaattia taisteluun. Samana päivänä illalla useat kansalliskaartin legioonat lupasivat saapua taistelukentälle aseistautuneina ja sotilaspuvuissa. Porvarit ja pikkukauppiaat näet olivat saaneet tietää, että eräällä joulukuun 2. päivänä antamallaan säädöksellä Bonaparte oli tehnyt lopun salaisesta äänestyksestä ja määrännyt heidät merkitsemään »kyllä» tai »ei» oman nimensä kohdalle julkiseen äänestäjälueteloon. Joulu-

* —»Viidessäkymmenessä vuodessa Euroopasta tulee tasavaltainen tai kasakkavaltainen.» *Toim.*

** — »kasakkatasavallan». *Toim.*

*** — ts. vuoden 1851 valtiokaappauksen jälkeinen Ranska. *Toim.*

kuun 4. päivän vastarinta säikäytti Bonapartea. Yön aikana hän laitatti Pariisiin kaikkiin kadunkulmiin julisteita, joissa tiedotettiin salaisen äänestyksen palauttamisesta. Porvarit ja pikkukauppiaat uskoivat saavuttaneensa tarkoituksensa. Juuri porvarit ja pikkukauppiaat pysyivät seuraavana aamuna näkymättömissä.

Bonaparte oli joulukuun 1. ja 2. päivän välisenä yönä äkkiyllättäen riistänyt Pariisin proletariaatilta sen johtajat, barrikadien päälliköt. Upseerittomana armeijana, jonka vuosien 1848 ja 1849 kesäkuun ja vuoden 1850 toukokuun muistot tekivät haluttomaksi taistelemaan vuoripuolueen lipun alla, proletariaatti jätti etujoukkonsa, salaisten seurojen, pelastettavaksi Pariisin kapi-noitsijakunnian, jonka porvaristo oli jättänyt sotaväen armoille siinä määrin ilman vastarintaa, että Bonaparte saattoi myöhemmin riisua kansalliskaartin aseista seuraavin pilkallisin perustein: hän pelkäsi anarkistien voivan käyttää väärin kansalliskaartin aseita kansalliskaartia itseään vastaan!

»*C'est le triomphe complet et définitif du socialisme!*»* Näin luonnehti Guizot joulukuun 2. päivän kumousta. Jos kohta parlamentaarisen tasavallan kukistumiseen sisältyi proletaarisen vallankumouksen riemuvoiton itu, niin sen kouraantuntuvana tuloksena oli kuitenkin lähinnä *Bonaparten voitto parlamentista, toimeenpanovallan voitto lainsäädäntövallasta, korulauseettoman voiman voitto korulauseiden voimasta*. Parlamentissa kansakunta ylensi yleisen tahtonsa laiksi, ts. hallitsevan luokan lain yleiseksi tahdokseen. Toimeenpanovallan edessä se luo-puu kaikesta omasta tahdostaan ja alistuu toisen tahdon määräykseen, arvovaltaan. Toimeenpanovalta lainsäädäntövallan vastakohtana ilmaisee kansakunnan heteronomiaa sen autonomian vastakohtana. Ranska näyttää siis päässeen yhden luokan despotiasta vain joutuakseen yhden ainoan henkilön despotian alaiseksi ja vieläpä arvovaltaa vailla olevan yksilön arvovallan alaiseksi.

---

* — »Tämä on sosialismin täydellinen ja lopullinen riemuvoitto!» *Toim.*

Taistelu näyttää päättyneen siihen, että kaikki luokat polvistuivat yhtä voimattomina ja yhtä äänettömästi pyssynperän edessä.

Vallankumous on sittenkin perusteellinen. Se on vielä kulkemassa kiirastulen läpi. Se suorittaa tehtävänsä johdonmukaisesti. Vuoden 1851 joulukuun 2. päivään mennessä se oli suorittanut puolet valmistelutöistä, nyt se suorittaa ne loppuun. Ensin se täydellisesti parlamentaarista valtaa voidakseen sitten kukistaa sen. Saavutettuaan tämän päämääränsä se täydellistää nyt *toimeenpanovaltaa*, pelkistää sen puhtaimpaan muotoonsa, eristää sen, asettaa sen yksinomaiseksi vastakohtakseen keskittääkseen kaikki hävitysvoimansa sitä vastaan. Ja kun vallankumous on suorittanut loppuun tämän alustavan työnsä toisen osan, silloin Eurooppa ponnahtaa istuimeltaan ja huutaa riemuiten: »Niin, oikein, vanha myyrä. Joutuin kaivat.*»

Tämä toimeenpanovalta suunnattomine virkavalta- ja sotilasorganisaatioineen, monimutkaisine ja keinotekoisine valtiokoneistoineen, puolimiljoonaisine virkamiesjoukkoineen, jonka rinnalla on toiset puoli miljoonaa käsittävä armeija, tämä hirveä loiselimistö, joka kietoo Ranskan yhteiskuntaruumista kuin verkko ja tukkii kaikki sen huokokset, syntyi absoluuttisen monarkian päivinä feodalismien rappeutuessa ja joudutti tätä rappeutumista. Maanomistajien ja kaupunkien feodaalierioikeudet muuttuivat yhtä moniksi valtiiovallan attribuuteiksi, feodaaliset arvohenkilöt palkkaa nauttiviksi virkamiehiksi ja keskiajan ristiriitaisten täysivaltaisuuksien kirjava näytekokoelma yhden valtiiovallan säännötellyksi suunnitelmaksi, missä työ oli tehdasmaisesti jaoteltua ja keskitettyä. Ranskan ensimmäisen vallankumouksen — se oli ottanut tehtäväkseen murtaa kaikki paikalliset, alueelliset, kaupunkien ja provinssien erikoisvallat luodakseen kansakunnan kansallisen yhtenäisyyden — täytyi kehittää edelleen sitä, minkä absoluuttinen monarkia oli pannut alulle: keskitystä, mutta samalla se laajensi hallitusvaltaa, tämän attribuuttien ja apurien määrää. Napoleon teki täydelliseksi tämän val-

* *Shakespeare*. Hamlet, I näytös, 5. kohtaus. *Toim.*

tiokoneiston. Legitiimi monarkia ja heinäkuun monarkia eivät tuoneet lisää mitään muuta paitsi suuremman työnjaon, joka laajeni sitä mukaa kuin porvarillisen yhteiskunnan sisäinen työnjako loi uusia eturyhmiä, siis uusia valtion hallinnan kohteita. Jokainen *yhteinen* etu erotettiin heti yhteisöstä, asetettiin korkeampana, *yleisenä* etuna yhteisön vastapainoksi, riistettiin yhteisön jäsenten omatoimisuuden piiristä ja tehtiin hallituksen toiminnan kohteeksi alkaen jonkin kyläkunnan sillasta, koulutalosta ja kunnan omaisuudesta aina Ranskan rautateitä, kansallisomaisuutta ja valtionyliopistoa myöten. Parlamentaarinen tasavalta huomasi vihdoin olevansa pakotettu vallankumousta vastaan taistelleensa tehostamaan rankaisutoimenpiteiden ohella hallitusvallan keinoja ja keskitystä. Kaikki mullistukset ovat vain täydellistäneet tätä koneistoa, sen sijaan että olisivat murtaneet sen. Puolueet, jotka vuorotellen kamppailivat vallasta, pitivät tämän suunnattoman valtiorakennelman haltuunsa ottamista tärkeimpänä voittosaaliina. ²

Mutta absoluuttisen monarkian, ensimmäisen vallankumouksen ja Napoleonin aikana byrokratia oli vain porvariston luokkaherruuden valmisteleminenkeino. Restauration aikana, Ludvig Filipin ja parlamentaarisen tasavallan aikana byrokratia oli hallitsevan luokan työkalu, vaikka pyrkikin kovasti omavaltaisuuteen.

Vasta toisen Bonaparten aikana valtio näyttää pääseen täysin itsenäiseksi. Valtiokoneisto on siinä määrin lujittanut asemansa kansalaisyhteisöön nähden, että sen huipulla saa olla vaikka Joulukuun 10. päivän yhdistyksen johtaja, joku vierailta mailta vaeltanut onnenonkija, jonka on nostanut kilvelle humalainen sotamieslauma, minkä hän on ostanut viinaryyppyllä ja makkaralla ja mitä hänen on yhä uudelleen houkuteltava makkaralla. Tästä se masentava epätoivo, se tavattoman nöyryytyksen ja alennuksen tunne, joka ahdistaa Ranskan rintaa ja tukahduttaa sen henkeä. Ranska tuntee itsensä kuin raiskatuksi.

Valtiovalta ei silti leijaile ilmassa. Bonaparte edustaa luokkaa ja vieläpä ranskalaisen yhteiskunnan lukuisinta luokkaa: *palstatilallisia*.

Bonapartet ovat talonpoikien, ts. Ranskan suurten

kansanjoukkojen dynastia, kuten Bourbonit olivat suurmaanomistuksen dynastia ja Orléansit rahan dynastia. Talonpoikien valittu ei ole se Bonaparte, joka alistui porvariston parlamentin tahtoon, vaan se Bonaparte, joka hajotti porvariston parlamentin. Kolmen vuoden ajan oli kaupunkien onnistunut vääristellä joulukuun 10. päivän vaalin merkitystä ja puijata talonpoikia keisarivallan ennallistamisella. Vuoden 1848 joulukuun 10. päivän vaalin teki realiteetiksi vasta vuoden 1851 joulukuun 2. päivän valtiokaappaus.

Palstatilalliset muodostavat suunnattoman suuren joukon, jonka jäsenet elävät samanlaisissa olosuhteissa joutumatta silti moninaisiin suhteisiin keskenään. Heidän tuotantotapansa eristää heidät toisistaan, sen sijaan että saattaisi heidät keskinäiseen kanssakäymiseen. Tätä eristyneisyyttä edistävät Ranskan huonot kulkuyhteydet ja talonpoikien köyhyys. Heidän tuotantolohkonsa, palstatila, ei salli viljelyksessä mitään työnjakoa, mitään tieteen soveltamista, siis mitään kehityksen moninaisuutta, mitään kykyjen erilaisuutta, mitään yhteiskunnallisten suhteiden runsautta. Kukin yksityinen talonpoikaisperhe on miltei täysin omavarainen, tuottaa välittömästi itse suurimman osan siitä, mitä kuluttaa, ja saa siis elämäntarvikkeensa olemalla vaihtosuhteissa enemmänkin luonnon kuin yhteiskunnan kanssa. Palstatila, talonpoika ja perhe, sen vierellä toinen palstatila, toinen talonpoika ja toinen perhe. Joukko palstatiloja muodostaa kylän, joukko kyliä departementin. Ranskan kansakunta on siten valtaosaltaan pelkkä samannimisten suureiden yhdistelmä, melkein niin kuin säkillinen perunoita on perunasäkki. Mikäli miljoonat perheet elävät taloudellisissa oloissa, jotka erottavat heidän elintapansa, etunsa ja sivistyksensä muiden luokkien elintavoista, eduista ja sivistyksestä ja asettavat ne näiden vastakohdaksi, sikäli ne ovat luokka. Mikäli palstatilallisia yhdistävät vain paikalliset siteet, mikäli heidän etujensa yhtäläisyys ei synnytä heidän kesken mitään yhteyttä, mitään kansallista liittoumaa, mitään poliittista organisaatiota, sikäli he eivät ole mikään luokka. Siksi he eivät kykene ajamaan luokkaetujaan omissa nimissään enempää parlamentin kuin konventinkaan kautta. He

eivät voi itse edustaa itseään, heitä edustamassa pitää olla toisten. Heidän edustajansa täytyy samalla esiintyä heidän herranaan, heidän yläpuolellaan olevana arvovaltana, rajoittamattomana hallitusvaltana, joka suojelee heitä toisilta luokilta ja lähettää heille ylhäältä sateen ja auringonpaisteen. Palstatilallisten poliittisen vaikutusvallan ilmauksena on siis viime kädessä se, että toimeenpanovalta alistaa valtaansa yhteiskunnan.

Historialliset perinteet ovat herättäneet Ranskan talonpojissa mystistä uskoa, että Napoleon-niminen mies on palauttava heille kaikki ihanuudet. Ja niinpä ilmaantuikin muuan, joka tekeytyi täksi mieheksi, koska kantoi Napoleonin nimeä Code Napoléonin (Napoleonin lakikokoelman) artiklan mukaisesti, joka määrää: *La recherche de la paternité est interdite.** Kahdenkymmenen kulkurielämän vuoden ja monien tavattomien seikkailujen jälkeen toteutuu ennustus ja miehestä tulee Ranskalainen keisari. Veljenpojan päähänpinttymä toteutui, koska se löi yhteen Ranskan suurilukuisimman luokan päähänpinttymän kanssa.

Mutta nyt väitettäneen ehkä vastaan: entä puolet Ranskasta käsittäneet talonpoikaiskapinat, armeijan talonpoikaismetsästyksen, talonpoikain joukkovangitsemiset ja -karkotukset?

Ludvig XIV:n ajoista lähtien Ranskassa ei ole nähty vainottavan sillä tavoin talonpoikia »demagogisista salajuonista».

Koettakaa ymmärtää minua oikein. Bonaparten dynastia ei edusta vallankumouksellista, vaan vanhoillista talonpoikaa; se ei edusta talonpoikaa, joka pyrkii vapautumaan yhteiskunnallisista elinoloistaan, palstatilastaan, vaan sellaista talonpoikaa, joka tahtoo lujittaa niitä entisestään; se ei edusta sitä maalaisväestöä, joka liittyy yhteen kaupunkien kanssa tahtoo kumota oman tarmonsensa voimalla tämän vanhan järjestyksen, vaan maalaisväestöä, joka päinvastoin sulkeutuu typerästi tuohon vanhaan järjestelmään ja tahtoo pelastua palstatiloineen ja saada erioikeuden keisariuden haamun avulla. Se ei edusta talonpojan valistuneisuutta, vaan tai-

---

* — Isyyden tutkiminen on kiellettyä. *Toim.*

kauskoisuutta, ei hänen arvostelukykyään, vaan ennakkoluuloaan, ei hänen tulevaisuuttaan, vaan hänen menneisyyttään, ei hänen nykyisiä Sevenneitään¹²⁸, vaan hänen nykyistä Vendéetään¹²⁹.

Parlamentaarisen tasavallan kolmivuotinen ankara herruus oli vapauttanut osan Ranskan talonpojista Napoleon-harhakuvitelmista ja vallankumouksellistanut heitä, tosin vielä vain pinnallisesti; mutta joka kerta, kun he alkoivat liikehtiä,⁷ porvaristo löi heidät voimalla takaisin. Parlamentaarisen tasavallan aikana Ranskan talonpojan tietoisuudessa kävivät kamppailua uudet aatteet ja vanhat perinteet. Tämä prosessi tapahtui koulunopettajien ja pappien välisen herkeämättömän taistelun muodossa. Porvaristo löi opettajat. Talonpojat yrittivät ensi kerran ottaa itsenäisesti kantaa hallituksen toimenpiteisiin. Tämä ilmeni määrien ja prefektien jatkuvina yhteenottoina. Porvaristo pani määrit viralta. Vihdoin Ranskan eri seutujen talonpojat nousivat parlamentaarisen tasavallan aikana vastustamaan armeijaa, omaa luomustaan. Porvaristo rankaisi heitä piiritystiloilla ja teloituksilla. Ja nyt tämä samainen porvaristo huutaa joukkojen, tuon vile multituden* typeryydestä, joka on muka kavaltanut sen Bonapartelle. Se itse vahvistii väkivalloin talonpoikaisuuden imperiumiuskoa, se itse piti kiinni olotilasta, joka on tätä talonpoikaisuuskontoa synnyttävä maaperä. Porvariston on tosin yhtä pakko pelätä joukkojen typeryyttä niin kauan kuin ne pysyvät vanhoillisina kuin niiden tietoisuutta heti kun niistä tulee vallankumouksellisia.

Coup d'état** seuranneissa kapinoissa osa Ranskan talonpojista esitti ase kädessä vastalauseensa vuoden 1848 joulukuun 10. päivänä antamaansa luottamuslausesta vastaan. Ne talonpojat olivat viisastuneet vuoden 1848 jälkeen saamastaan opetuksesta. Mutta he olivat lupautuneet historian manalan omaksi, ja historia piti kiinni heidän sanastaan, ja enemmistö oli yhä niin sekaisin, että juuri punaisimmissa departementeissa talonpoikaisväestö äänesti yleisesti Bonapartea. Heidän mie-

* — roskaväen. *Toim.*

** — valtiokaappausta. *Toim.*

lestään kansalliskokous ei antanut Bonaparten tehdä mitään. Bonaparte oli vasta nyt katkaissut kahleet, joihin kaupunki oli pannut maaseudun tahdon. Paikoin talonpoikien mielessä oli jopa niinkin järjettömiä ajatuksia kuin konventin asettaminen Napoleonin rinnalle.

Sen jälkeen kun ensimmäinen vallankumous oli tehnyt puolittain maaorjan asemassa olleista talonpojista vapaita maanomistajia, Napoleon vakiinnutti ja säännösteli ne olot, joissa he saattoivat käyttää häiritsemättä hyödykseen juuri samaansa Ranskan maata ja tyydyttää nuorta omistamishimoaan. Mutta Ranskan talonpojan nykyisen alaspäinmenon syynä on juuri hänen palstatilansa, maaomaisuuden pirstominen, omistusmuoto, jonka Napoleon vakiinnutti Ranskassa. Juuri nämä olivat niitä aineellisia edellytyksiä, jotka tekivät Ranskan feodaalitalonpojasta palstatilallisen ja Napoleonista keisarin. Kaksi sukupolvea on riittänyt aiheuttamaan väistämättömän tuloksen: maanviljelyksen progressiivisen huonontumisen, maanviljelijän progressiivisen velkaantumisen. »Napoleonilainen» omistusmuoto, joka 19. vuosisadan alussa oli Ranskan maalaisväestön vapautumisen ja vaurastumisen ehto, kehittyi tämän vuosisadan aikana sen orjuuden ja varattomuuden laiksi. Ja juuri tämä laki on ensimmäinen niistä »idées napoléoniennesista»*, joita toisen Bonaparten on puolustettava. Jos kohta hän uskookin vielä yhdessä talonpoikien kanssa harhakuvitelmaan, että talonpoikien tappion syy ei ole sinänsä palstatilanomistuksessa, vaan tämän ulkopuolella, toisarvoisten seikkojen vaikutuksessa, niin hänen kokeensa särkyvät tuotantosuhteisiin kuin saippuakuplat.

Palstatilanomistuksen taloudellinen kehitys on muuttanut perinpohjin talonpoikien suhdetta muihin yhteiskuntaluokkiin. Napoleonin aikana maanomaisuuden palstoittaminen maaseudulla täydensi vapaata kilpailua ja syntyvää suurteollisuutta kaupungeissa. Talonpoikaisluokka oli immanenttina vastalauseena vastikään kukistettua maa-aatelistoa vastaan. Juuret, jotka palstatilanomistus oli tunkenut Ranskan maahan, riistivät feodalismilta kaiken ravinnon. Palstatilan rajapaalut muo-

* — »napoleonilaisista aatteista». *Toim.*

dostivat porvariston luonnollisen linnoituksen entisten yliherrojen jokaista hyökkäystä vastaan. Mutta 19. vuosisadan alkulussa feodaaliherran tilalle tuli kaupungin koronkiskuri, feodaalirasitusten tilalle hypoteekki, aate-lisen maaomaisuuden tilalle porvarillinen pääoma. Talonpojan palstatila on enää vain veruke, joka antaa kapitalistille mahdollisuuden periä pellostä voittoa, korkoa ja maanvuokraa ja peltomiehelle ansaita palkkansa parhaaksi näkemällään tavalla. Ranskan maaomaisuutta rasittava hypoteekkivelka panee Ranskan talonpojiston maksettavaksi koron, joka on yhtä suuri kuin koko Englannin valtionvelan vuotuinen korko. Palstatilanomistus on tässä pääoman orjuudessa, mihin sen kehitys väistämättä johtaa, muuttanut suuren osan Ranskan kansakunnasta luolaihmisiksi. Kuusitoista miljoonaa talonpoikaa (naiset ja lapset mukaan luettuina) asuu luolissa, joissa useimmiten on vain yksi, toisinaan kaksi ja vain parhaassa tapauksessa kolme ikkunantapaista. Ikkunat talossa taas merkitsevät samaa kuin viisi aistia ihmiselle. Porvarillisesta järjestyksestä, joka vuosisadan alussa asetti vastasyntyneiden palstatilojen vartijaksi valtion ja lannoitti niitä laakerilehvin, on tullut verenimijä, joka imee niiden sydänveren ja aivojen mehun ja heittää ne pääoman alkemistiseen kattilaan. Code Napoléon on enää vain ulosottojen ja pakkohuutokauppojen lakikirja. Virallisesti tunnustetun neljän miljoonan (mukaan luettuina lapset jne.) ryysyläisen, kulkurin, rikollisen ja prostituoidun lisäksi on Ranskassa vielä viisi miljoonaa ihmistä, jotka ovat perikadon partaalla ja asuvat joko varsinaisella maaseudulla tai muuttavat yhtenään ryy-syineen ja lapsineen maalta kaupunkiin ja kaupungista maaseudulle. Talonpojan edut eivät siis enää ole kuten Napoleonin aikana sopusoinnussa porvariston etujen, pääoman kanssa, vaan ne ovat sovittamattomassa ristiriidassa näiden kanssa. Talonpojat saavat siis itselleen luonnollisen liittolaisen ja johtajan *kaupunkilaisproletariaatista*, jonka tehtävänä on porvarillisen järjestyksen kumoaminen. Mutta *luja ja rajoittamaton hallitus* — ja tämä on toinen »idée napoléonienne», jonka toinen Napoleon on ottanut toteutettavakseen — on kutsuttu puolustamaan väkivalloin tätä »aineellista» järjestystä. Niin-

pä »ordre matériel»* onkin iskusanana Bonaparten kaikissa kapinallisia talonpoikia vastaan tähdätyissä julistuksissa.

Sen hypoteekkivelan ohella, jonka pääoma on asettanut palstatilan kannettavaksi, palstatilaa rasittaa vielä *vero*. Vero on virkamiehistön, armeijan, pappien ja hovin, sanalla sanoen toimeenpanovallan koko koneiston elämänlähde. Luja hallitus ja raskaat verot ovat yhtä ja samaa. Palstatilanomistus on luonnostaan sopiva pohja kaikkivoivalle ja lukuisalle virkavaltiaskunnalle. Se yhtäläistää suhteet ja henkilöt kaikkialla maassa. Se tekee siis myös mahdolliseksi vaikuttaa yhdestä ylimmästä keskuksesta käsin yhtäläisesti tämän yhtäläisen joukon joka kohtaan. Se hävittää kansanjoukkojen ja valtiovallan väliltä aristokraattiset välisuhteet. Se antaa siis joka suhteessa valtiovallalle ja sen välittömille elimille tilaisuuden sekaantua suoranaisesti asioihin. Se synnyttää vihdoin toimetonta liikaväestöä, joka ei löydä itselleen paikkaa enempää kaupungissa kuin maaseudullakaan ja tavoittelee sen vuoksi valtionvirkoja eräänlaisina kunniallisina almuina ja yllyttää täten perustamaan lisää valtionvirkoja. Pistimin avaamiensa uusien markkinoiden ja mannermaan ryöstämisen muodossa Napoleon palautti ottamansa pakkoveron korkojen kera. Napoleonin vero kannusti talonpoikaa harjoittamaan kotiteollisuutta, mutta nyt vero ryöstää hänen kotiteollisuudeltaan viimeisetkin apulähteet ja tekee hänet täysin kykenemättömäksi vastustamaan köyhtymistä. Suunnaton kaluunatakkinen ja hyvin syötetty virkavaltiaskunta on se »idée napoléonienne», joka eniten miellyttää toista Napoleonian. Ja kuinka voisi olla toisin, kun hänen oli pakko luoda todellisten yhteiskuntaluokkien rinnalle keinotekoinen kasti, jolle hänen valtakomentonsa säilyminen muodostuu jokapäiväistä leipää koskevaksi kysymykseksi. Siksi hänen ensimmäisiä finanssioperaatioitaan olivatkin virkamiesten palkkojen korottaminen entiselleen ja uusien laiskanvirkojen perustaminen.

Toinen »idée napoléonienne» oli *pappien* herruus hallitsemiskeinona. Mutta jos kohta vastasyntynyt palstati-

---

* — »aineellinen järjestys». *Toim.*

la, ollen sopusoinnussa yhteiskunnan kanssa, riippuvainen luonnonvoimista ja alistuen sitä ylhäältä käsin suojelevan arvovallan alaiseksi, oli luonnollisesti uskonnollinen, niin velkaantunut palstatila, jonka välit yhteiskuntaan ja arvovaltaan ovat katkenneet ja jonka on pakko luopua rajoittuneisuudestaan, muuttuu luonnollisesti uskonnonvastaiseksi. Taivas oli kerrassaan mainio lisä vasta saadun maakaistaleen kaupanpäällisiksi, varsinkin kun se antoi sään, mutta se muuttui loukkaukseksi heti, kun sitä tyrkytettiin palstatilan korvikkeeksi. Silloin pappi ei tunnu enää muulta kuin maallisen poliisin voidelulta vainukoiralta — mikä myös oli »idée napoléoniennes». Rooman retki suoritetaan seuraavan kerran itse Ranskassa, mutta päinvastaisessa mielessä kuin herra Montalembert sen käsittää.

»Idées napoléoniennesin» huippukohta on vihdoin *armeijan* valta-asema. Armeija oli palstatilallisten point d'honneur*, heidät itsensä se muutti sankareiksi, jotka puolustivat ulkoisilta vihollisilta uutta omaisuutta, kohottivat kunniaan vasta aikaansaamaansa kansallista yhtenäisyyttä, ryöstivät ja vallankumouksellistivat maailmaa. Sotilasasu oli heidän juhlapukunsa, sota heidän runoutensa, mielikuvituksen pidentämä ja pyöristämä palstatila yhtä kuin isänmaa, isänmaallisuus yhtä kuin omistamistunteen ihannemuoto. Vihollisina, joilta Ranskan talonpojan on nyt puolustettava omaisuuttaan, eivät kuitenkaan ole kasakat, vaan ulosottomiehet ja verokarhut. Palstatila ei kuulu enää niin sanottuun isänmaahan, vaan hypoteekkirajaan. Eikä itse armeijakaan ole enää talonpoikaisnuorison kukkanen, se on talonpoikaisryy-syköyhälistön suokukka. Sen muodostavat suurimmalta osalta remplaçantit, miehen korvikkeet, samoin kuin toinen Bonaparte itsekin on vain remplaçant, Napoleonin korvike. Sen suorittamia sankaritekoja ovat nyt talonpoikien jahtaaminen, santarmipalvelus, ja mikäli Joulukuun 10. päivän yhdistyksen johtajan järjestelmän sisäiset ristiriidat pakottavat sen ylittämään Ranskan rajan, niin muutamien bandiittimaisten edesottamustensa jälkeen se saa korjata laakerien asemesta selkäsaunan.

* — kunnia-asia. *Toim.*

Huomaamme siis: *kaikki »idéés napoléoniennes» ovat kehittymättömän, nuorekkaan pirteän palstatilan aatteita, mutta aikansaeläneeseen palstatilaan nähden ne ovat mielettömyyttä. Ne ovat vain sen kuolinhoureita, fraaseiksi muuttuneita sanoja, haamuiksi muuttuneita haltijoita. Mutta imperiumiparodia oli tarpeellinen Ranskan kansakunnan väestömassojen pelastamiseksi perinteiden ikeestä ja valtiiovallan ja yhteiskunnan välisen vastakaisuuden selvittämiseksi. Palstatilanomistuksen jatkuvan rappeutumisen ohella rapautuu siihen perustuva valtiorakennelmakin. Uudenaikaiselle yhteiskunnalle tarpeellinen valtiollinen sentralisaatio voi kohota vain feodalismin vastakohtaksi taotun sotilaallis-byrokraattisen hallituskoneiston raunioille*.*

Ranskan talonpoikien asema selittää meille *joulukuun 20. ja 21. päivän yleisten vaalien arvoituksen, vaalien, jotka veivät toisen Bonaparten Siinain vuorelle — ei kuitenkaan laintauluja vastaanottamaau, vaan niitä antamaan.*

Porvaristolla ei nyt ilmeisesti ollut muuta vaihtoehtoa kuin valita Bonaparte. Kun puritaanit valittivat Konstanzin kirkolliskokouksessa¹³⁰ paavien paheellista elämää ja marisivat tapainparannuksen välttämättömyydestä, kardinaali Pierre d'Ailly jylisi heille: »Vain pahalainen omassa persoonassaan voi enää pelastaa katolisen kirkon, ja te vaaditte enkeliä.» Niin myös Ranskan porvaristo huusi valtiokaappauksen jälkeen: »Vain Joulukuun 10. päivän yhdistyksen johtaja voi enää pelastaa porvarillisen yhteiskunnan! Vain varkaus voi enää pelastaa omaisuuden, valapattous uskonnon, haureus perheen, epäjärjestys järjestyksen!»

---

* Vuoden 1852 painoksessa tämän kappaleen kahden viimeisen lauseen asemesta seuraa teksti: »Valtiokoneiston murskaaminen ei lainkaan vaaranna sentralisaatiota. Byrokratia on vain sentralisaation alkeellisin ja raaka muoto, joka on vielä vastakohtaisuutensa, feodalismin, rasittama. Petyttyään Napoleonin restaurationin suhteen ranskalainen talonpoika menettää uskon myös maapalstaansa; tuon maapalstan varaan pystytetty valtiorakennus romahtaa ja *proletaarinen vallankumous saa taakseen kuoron, jota ilman sen soolo muuttuu kaikissa talonpoikaismaissa joutsenlauluksi.» Toim.*

Toimeenpanovallan itsenäistyneenä voimana Bonaparte tuntee kutsumukseksen »porvarillisen järjestyksen» turvaamisen. Mutta tämän porvarillisen järjestyksen voimana on keskiluokka. Hän pitää sen vuoksi itseään keskiluokan edustajana ja antaa vastaavia säädöksiä. Ja kuitenkin hän on jotain vain sen ansiosta, että on murtanut ja murtaa edelleenkin joka päivä tämän keskiluokan poliittista mahtia. Hän pitää sen vuoksi itseään keskiluokan poliittisen ja kirjallisen voiman vastustajana. Mutta suojelemalla tuon luokan aineellista mahtia hän luo uudelleen sen poliittista mahtia. Syy on siis säilytettävä, mutta seuraus on hävitettävä maan päältä kaikkialla, missä se suinkin esiintyy. Tämä ei kuitenkaan käy päinsä sekoittamatta hieman toisiinsa syytä ja seurausta, sillä ne kumpikin kadottavat vuorovaikutuksessa omat erikoiset tunnusmerkkinsä. Näin annetaan uusia säädöksiä, jotka hävittävät rajalinjaa. Bonaparte pitää samalla itseään myös porvaristoa vastustavana talonpoikien ja yleensä kansan edustajana, joka tahtoo onnellistaa alemmat kansanluokat porvarillisen yhteiskunnan puitteissa. Seuraa uusia säädöksiä, jotka plagioivat etukäteen »todellisten sosialistien»¹³¹ hallitusviisautta. Mutta Bonaparte tietää ennen kaikkea olevansa Joulukuun 10. päivän yhdistyksen johtaja, edustavansa ryyssköyhälistöä, johon kuuluvat hän itse, hänen lähin seurapiirinsä, hänen hallituksensa ja armeijansa ja jolle on tärkeintä ennen muuta yltäkylläinen elämä ja satumaisten voittojen kiskominen valtionrahastosta. Ja hän todistaa säädöksin, säädöksittä ja säädöksistä huolimatta olevansa Joulukuun 10. päivän yhdistyksen johtaja.

Tämän miehen ristiriitainen tehtävä on selityksenä hänen hallituksensa ristiriitaisuuksille, tuolle soutamiselle ja huopaamiselle, jolla hän pyrkii vuoroin voittamaan puolelleen, vuoroin nöyryyttämään milloin minäkään luokan ja nostattaa siten yhtäläisesti ne kaikki itseään vastaan, ja tuolle käytännölliselle epävarmuudelle, joka muodostaa mitä hullunkurisimman vastakohdan käskeväälle, ehdottomalle hallitustoimityylille, missä hän nöyrästi jäljittelee setäänsä.

Kaupan ja teollisuuden, siis keskiluokan liiketoimien, täytyy lujan hallituksen aikana kukoistaa. Rautatietoi-

milupia jaetaan lukematon määrä. Mutta Bonapartea kannattavan ryysyköyhälistön täytyy rikastua. Pörssissä keinottelevat henkilöt, jotka jo etukäteen ovat selvillä rautatiekonsessioiden salaisuuksista. Käy ilmi, ettei pääomia rautateitä varten olekaan. Pankki velvoitetaan lainaamaan rahaa rautatieosakkeita vastaan. Mutta Bonapartenhan on sen ohessa henkilökohtaisestikin eksploitoitava pankkia, sitä on siis hyvitetävä. Pankki vapautetaan viikkotiedotusten julkaisemisvelvollisuudesta. Pankki tekee hallituksen kanssa sopimuksen leijonanosuudesta. Kansan on saatava työtä. Järjestetään yleisiä töitä. Yleiset työt taas lisäävät kansan verorasitusta. On siis alennettava veroja hyökkäämällä koroillaaneläjin kimppuun, konvertoimalla 5 prosentin korot $4\frac{1}{2}$ prosentin koroiksi. Nyt on liehiteltävä taas keskisäätyä. Viinivero nostetaan siis kaksinkertaiseksi kansalle, joka ostaa viiniä en detail*, ja lasketaan puolella keskisäädyttä, joka ostaa sitä en gros**. Olemassaolevat työväenyhdistykset hajotetaan, mutta luvataan vallan ihmeellisiä yhdistyksiä tulevaisuudessa. Talonpoikia on autettava. Perustetaan hypoteekkipankkeja, jotka jouduttavat talonpoikien velkaantumista ja omaisuuden keskittymistä. Näitä pankkeja on käytettävä, jotta saataisiin puserrettua rahaa Orléansin suvun takavarikoiduista maatioista. Yksikään kapitalisti ei kuitenkaan tahdo suostua tähän ehtoon, jota ei ole säädöksessä, ja niin hypoteekkipankki jääkin pelkäksi säädökseksi jne. jne.

Bonaparte tahtoi esiintyä kaikkien luokkien patriarkaalisena hyväntekijänä. Hän ei silti voi antaa millekään luokalle mitään ottamatta joltakin toiselta. Niin kuin Fronden aikana sanottiin Guisen herttuaa Ranskan sitovimmaksi mieheksi, koska hän oli muuttanut kaikki maatilansa puoluelaisilleen antamiksi velkasitoumuksiksi, niin myös Bonaparte tahtoi olla Ranskan sitovin mies ja muuttaa kaiken Ranskan työn ja omaisuuden omiksi persoonallisiksi velkasitoumuksikseen. Hän olisi tahtonut varastaa koko Ranskan antaakseen sen lahjaksi Ranskalle tai oikeammin ostaakseen sitten Ranskan ranskalaisella

---

* — vähin erin. *Toim.*

** — suuressa mitassa. *Toim.*

rahalla, sillä Joulukuun 10. päivän yhdistyksen johtajana hänen täytyy ostaa se, minkä hänelle tulee kuulua. Kauppalaitoksiksi muuttuvat kaikki valtion laitokset, senaatti, valtioneuvosto, lakiasäättävä kokous, kunnialegioona, sotilasmitalit, pesutuvat, yleiset työt, rautatiet, kansalliskaartin pääesikunta lukuun ottamatta rivisotilaita, Orléansin suvun takavarikoidut maatilat. Jokainen virka armeijassa ja hallituskoneistossa muuttuu kauppatavaraksi. Tärkeintä tässä prosessissa, jossa Ranska otetaan, jotta se voitaisiin Ranskalle antaa, ovat kuitenkin voittoprosentit, jotka tulevat Joulukuun 10. päivän yhdistyksen päämiehen ja sen jäsenten osaksi. Kompa, jolla kreivitär L., herra de Mornyn rakastajatar, luonnehti Orléansin suvun tilojen takavarikointia: »C'est le premier vol de l'aigle» [»Tämä on kotkan ensimmäinen lento»]*, soveltuu jokaiseen tämän *kotkan*, tai oikeammin *korpin* lentoon. Hän ja hänen kannattajansa kehottivat itseään joka päivä kuin italialainen kartusiaanimunkki saituria tämän luettelussa kerskaillen rikkauksiaan, joista hänelle riittäisi vielä moniksi vuosiksi elämiseen: »Tu fai conto sopra i beni, bisogna prima far il conto sopra gli anni.»** Jotteivät erehtyisi vuosissa, he laskevat minuuteissa. Hoviin, ministeriöihin, hallinnon ja armeijan johtoon tunkeutuu miesjoukko, josta voidaan parhaassa tapauksessa sanoa: ei tietoa, mistä se on peräisin; hälisevä, huonomaineinen, ryöstönhaluinen boheemijoukko, joka kiskoo yllensä kaluunatakin yhtä naurettavan arvokkaasti kuin Soulouguen ylhäisön miehet. Tästä Joulukuun 10. päivän yhdistyksen ylhäisökerroksesta saa havainnollisen kuvan, kun muistaa, että sen siveysaarnajana oli *Véron-Crevel**** ja ajattelijana *Granier de Cassagnac*. Kun Guizot ministeriaikanaan käytti eräässä nurkkalehdessä tätä Granieria aseena dynastista oppositiota vastaan, hänellä oli tapana kehua tätä sanoin: »C'est le roi des rôles» [»Tämä on narrien kuningas»].

* »Vol» merkitsee sekä lentoa että varkautta.

** — »Lasket rikkauksiasi, kun sinun pitäisi ensin laskea vuotesi».

*** Romaanissaan »La cousine Bette» Balzac kuvaa Crevelin, jonka esikuvana oli tohtori Véron, »Constitutionnel» lehden omistaja, Pariisin riettaimmaksi filisteriksi.

Olisi väärin verrata Louis Bonaparten hovia ja hänen joukkiotaan holhoojahallituksen¹³² tai Ludvig XV:n aikoihin. Sillä »Ranska on jo monesti saanut olla rakastajattarien hallittavana, mutta se ei ole vielä koskaan ollut rakastajien hallittavana».*

Asemansa ristiriitaisten velvoitusten hätyyttämänä ja samalla silmänkääntäjänä, jonka täytyy alituisin yllätyksin kohdistaa yleisön huomio itseensä, kuten Napoleonin vastikkeeseen, ts. tehdä joka päivä valtiokaappaus pienoiskoossa, Bonaparte panee sekaisin koko porvarillisen talouden, sormeilee kaikkea, mitä 1848 vallankumous piti koskemattomana, tekee toiset välinpitämättömiksi vallankumousta kohtaan, toiset vallankumoushaluisiksi, aiheuttaa sekasortoa järjestyksen nimessä ja riistää samalla pyhimysloiston koko hallituskoneistolta, häpäisee sen, tekee sen samalla sekä inhottavaksi että naurettavaksi. Trierin pyhän ihokkaan¹³³ kultin hän uusii nyt Pariisissa Napoleonin keisarinviitan kulttina. Mutta mikäli keisarinviitta nostetaan viimein Louis Bonaparten hartioille, on Napoleonin pronssinen kuvapatsas romahtava Vendôme-pylvään¹³⁴ huipulta.

---

* Rouva Girardinin sanat.